

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

It was the perfect plan...
until everything went wrong.

THE ARRANGEMENT

KIERSTEN
MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

It was the

WE - I WRONG.

THE

ARRANGEMENT

KIERSTEN

MODGLIN

DÜZENLEME

KIERSTEN MODGLIN

Copyright © 2021 by Kiersten Modglin

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Mekânlar, olaylar, ticari kuruluşlar veya gerçek kişilerle - yaşayan veya ölmüş- olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.kierstenmodglinauthor.com

Kapak Tasarımı: Tadpole Designs

Düzenleme: Three Owls Editing

Düzeltilme: My Brother's Editor

Formatlama: Tadpole Tasarımları

İlk Baskı: 2021

İlk Elektronik Baskı: 2021

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	Bölüm
2	Bölüm 3
Bölüm 4	Bölüm
5	Bölüm 6
Bölüm 7	Bölüm
8	Bölüm 9
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	

[The Arrangement'ı beğendiniz mi?](#)
[Kiersten Modglin'in bir sonraki kitabını kaçırmayın!](#)
[Teşekkür](#)

Yazar Hakkında

Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

*Dağınık saçlı, ruhlarında ateş olan ve hangi gün olduğunu bilmeyen hayal
avcılarına-
Bu senin için.*

"Erkekler kadınların onlara güleceğinden korkar. Kadınlar ise erkeklerin onları öldüreceğinden korkar."

MARGARET ATWOOD

BİRİNCİ BÖLÜM

MKocamın başka hiçbir şeye benzemeyen bir anlatımı vardı. Bana yalan söylediğinde, teni kıpkırmızı oldu. *En ufak bir kızarıklık* değil, ama *az önce*

Maraton kırmızısı. Bu aynı zamanda utandığında büründüğü renkti.

O gece yemek masasında yeni anlaşmamızı tartışırken baktığım kırmızı tonuydu.

"Yani hiç soru yok mu?" diye sordu başparmağını avucuna sürterek.

"Hiçbiri," diye kabul ettim. "İşe yarayacağından emin olabilmemizin tek yolu bu. Dışarıdayken olanlardan birbirimize karşı sorumlu değiliz. İkimiz de tamamen özgür olacağız."

"Tamam." Nefes nefese kalmıştı, gözlerimle karşılaşmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Ama başka kurallarımız da olmalı."

Bu onun merakını uyandırdı. Bakışları benimkileri buldu. "Diğer kurallar... Ne gibi?"

Parmağımı dudaklarıma götürdüm, ancak hangi kuralları talep edeceğimi zaten biliyordum.

"Öncelikle, sadece size verilen gün için bağlantı kurabilirsiniz. Sen Perşembe günleri yaparsın, ben Salı günleri. Haftanın diğer günlerinde hayatımız normal şekilde devam etmek zorunda. Uygulama dışında hiçbir şekilde bağlantı kurulmayacak. Telefon numaralarımızı vermeyeceğiz, arama yapmayacağız, mesaj atmayacağız vs. Ve kiminle olursanız olun, ne yaparsanız yapın... korunmak *şart*. Her karşılaşmadan sonra test yaptırmamız gerekecek."

"Elbette," dedi başıyla onaylayarak.

"Bu sadece eğlence için, bu yüzden bence son derece çekici olduğumuz kimseyle görüşmememiz gerektiğine dair bir kural da koymalıyız. İkimizin de

gerçek bağlantılar kurmaya başlamamızı sağlıyor. Her şey fiziksel." Tekrar başını salladı, yutkundu.

"Peki, tamam. Anlaştık."

"Ve çocuklar asla bilemez," dedim sesimi alçaltarak. "Onlara göre hiçbir şey değişemez. Sen Perşembe günleri geç saatlere kadar çalışacaksın, ben de Salı günleri geç saatlere kadar çalışacağım. Bu kadar basit."

Parmaklarını dudaklarında

gezdirirdi. "Bunu

yapabileceğimize emin misin?"

Bir hafta önce bu anlaşma teklif edildiğinden beri içimde hep var olan o hastalıklı his üzerime çökerken masaya baktım.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu, sesindeki titreme her zamankinden daha belirgindi.

"Ben de seni seviyorum, Peter. Mesele bu değil. İkimiz de işlerin şu anki haliyle yürümediği konusunda hemfikiriz ve ya pes edip çekip gidebiliriz ya da yeni bir şeyler deneyebiliriz." Durakladım, yüz ifadesinin sertleşmesini izledim. "Ben burada deniyorum."

"Biliyorum. Biliyorum... Seni kaybetmek istemiyorum. Tamam mı?" dedi, gayet gerçekçi bir şekilde. "Peki ne zaman başlıyoruz?"

"İkimiz de bu gece uygulamada profillerimizi oluşturabilir ve hemen bağlantı kurmaya başlayabiliriz." Parmağımı kaldırdım, çenem düştü. "Ah, neredeyse unutuyordum. Bence sahte isimler kullanmalıyız. Bu şekilde her şeyi gizli tutmak daha kolay olacaktır. Kimsenin kim olduğumuzu, evli olduğumuzu ya da nerede çalıştığımızı öğrenmesini istemeyiz..."

"Evet, haklısın. Bu fikir hoşuma gitti," dedi avucunu yüzünde gezdirerek.

"Tamam, harika, yani ben Annie Green mi olacağım?" Dedim. İlk adımın bir versiyonu ve soyadımızın bir kısmı-Greenburg. "Ve sen de-"

"Pete Patterson," diye hızlıca cevap verdi. Görünüşe göre bunu çoktan düşünmüştü. "Hep bu soyadını istemişimdir. James gibi." En sevdiği yazardan bahsederken yine kızardı. Başımı salladım.

"Tamam. Ve sadece sıradan bir şey aradığımızı belirttiğimizden emin olmalıyız. Bu süreçte kimsenin zarar görmesini istemiyorum - bizim ya da onların."

"Sonunda birçok evli insanın aynı şeyi yapacağını söyleyebilirim," dedi ve ardından güldü. "Keşke bir seçenek olsaydı da

bu sizin statünüz."

Onunla birlikte gülmedim, çünkü aklım benzer bir şey yapıyor olabilecek tanıdıklarımıdaydı. Bir şekilde, yalnız olmayabileceğimizi bilmek beni rahatlattı. Belki de o kadar da berbat durumda değildik. Belki başkaları da Hollywood filmleri dışında bunu yapmayı denemişti; belki de benim filmlerde gördüğümünden daha iyi sonuçlar elde etmişlerdi.

Bu fikir ilk kez böyle ortaya atıldı. Geçen hafta Netflix'te geçirdiğimiz bir akşam, çiftlerin açık evliliğin sorunlarına çözüm olduğuna karar verdikleri son sitcom'u izledik. Bunu yüzlerce farklı filmde ya da dizide yüzlerce kez görmüştük ama bu sefer, karısının bir yabancıyla çıkmasını izlerken içimde bir şeyler kıvılcımlandı.

Peter bazı insanların deli olduğunu

söyledi. Ben de denemeliyiz

dedim.

Güldü.

Ben

yapmadım.

Ve şimdi, bir hafta sonra, işte buradaydık.

Bazılarının düşündüğü gibi seks delisi bir manyak değildim. Ben sadece kocasını çok seven, ancak kırılma noktasına kadar sürüklenmiş bir kadındım. Uzun zaman önce, ilk çocuğumuzun doğumu ile üçüncü çocuğumuzun onuncu yaş günü arasında bir zamanda evliliğimiz sona erdi.

Filmlerde ya da kitaplarda çok sık gördüğümüz klişe çiftlerden biri haline gelmiştik. Sıkıcıydık, sıkıcıydık, hiç dokunmuyorduk, nadiren konuşuyorduk, ikimiz de iş, çocuklar ve sosyal medya ile o kadar meşguldük ki düzeltilmesi gereken şeyleri arayacak ne zamanımız ne de enerjimiz vardı.

Denemediğimizden değildi. Bir yıl önce, haftada bir randevu gecesine karar vermiştik, bu da ayda bir randevu gecesine ertelenmişti. Bu noktada son randevumuzun üzerinden yedi ay geçmişti.

Evde çocuklar varken randevu geceleri düzenlemek zordu. Her hafta bir bakıcı ayarlamak, ailece geçirilen zamanı azaltıyor ve çocuklar uyuduktan sonra yalnız zaman geçirmeye çalıştığımızda bile, birimiz her zaman çok yorgun oluyor ya da yetişmesi gereken çok şey oluyordu.

Kendilerini zorlu kariyerlerine adanmış iki insanın boğucu evliliği, sorunların kısa süre içinde ortaya çıkmasını neredeyse kaçınılmaz kılıyordu. Ve biz de bağışık değildik - her şekilde sorunlar ortaya çıkmıştı.

Sonunda, kartların her yönden bize karşı yığıldığını düşündüm. Ama pes etmemeye kararlıydım. Boşanmayacaktım. Ailemi parçalamayacak ve çocuklarıma

babam ve ben ayrı yaşıyor olacaktık. Onları yeni bir üvey anne ve üvey babaya ve bununla birlikte gelen tüm karmaşaya maruz bırakamazdık. Peter ve ben bu şekilde büyümüştük ve yıllar önce bu durumun daha da kötüye gitmesine asla izin vermemeye karar vermiştik. Ama oldu.

Bu çok fazlaydı. Yani, geldiğimiz nokta buydu. Bulunduğumuz yer burasıydı. Ailemizin yemek masasında karşılıklı oturmuş, evliliğimizi internetin harika dünyası aracılığıyla kirletmeye hazırlanıyorduk - daha doğrusu, bizim durumumuzda sanırım internet üzerinden takılıyorduk.

Kendimi bu kadar çaresiz hissetmeseydim, utanırdım ama bunun bir faydası olmazdı. Evimizdeki ve hayatımızdaki pek çok şeyi düzelttiğim gibi bu evliliği de düzeltmem gerekiyordu ve bunu listenin en başına, Maisy'nin okul dansı için elbise alışverişinin üstüne ve Dylan'a futbol için yeni kramponlar almanın arkasına taşımayı seçmiştim. Evliliğimizin düzeltilmesi gerekiyordu. Ve kalbi yokluktan daha çabuk büyüten şey nedir? Yabancılarla hayvan seksi, ummak zorundaydım.

Telefonumun ekranına dokunup ışığının yanmasını izledim. "Profillerimizi oluşturduk ve randevularımızı ayarladık. Ve gelecek hafta başlıyoruz."

Başını salladı, dudaklarını birbirine sürterek gözlerini kocaman açtı. Onu kandırmaya çalıştığımı düşündü, çünkü bu kadar aşırı bir şey önermemi asla beklemezdi, ama beni sorunları boyun eğmez bir kılıçla çözdüğümü bilecek kadar iyi tanıyordu. Ben bir iş bitiriciydim. Doğrudan kaynağa. Ve düzeltilmemiz gerekiyordu. Evliliğimizdeki sorunları birkaç sevişmeyle halledecektik ve sonra her şey eskisinden daha iyi olacaktı. Bundan emin olacaktım. Daha azını kabul edemezdim.

"Tamam. Sana iyi şanslar Annie Green," dedi ve telefonunu eline alırken dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"İyi şanslar, Pete." Elini uzattım, diğer elimle hayatımızı değiştirecek uygulamanın indirme düğmesine basarken sıktım.

Her şeyi düzeltecek bir uygulama.

Sadece bunun korkunç bir hata olmadığını ummak zorundaydım.

İKİNCİ BÖLÜM

PETER

Ine yaptığımızı kimseye söylememiştim. Sadece Ainsley'e söylemeyeceğime dair söz verdiğim için değil, aynı zamanda söylemeyeceklerine yarı yarıya ikna olduğum için

Bana inandılar ve yarı yarıya çok iyi olduğumu söyleyeceklerine ikna oldum. Gerçek şu ki, uygulamayı indirip profil bilgilerimi doldururken bile bunun *iyi olduğundan* emin değildim.

Arkadaşlık uygulamalarını kullanan tanıdığım erkeklerin çoğu, profil fotoğrafları için spor salonunda esnerken ve terden sıırıslıklam olmuş klişeleşmiş fotoğraflarını tercih ediyordu. Bu fotoğrafların diğer erkekleri, tavlamaaya çalıştıkları kadınlardan daha çok etkilediğini düşünüyordum. Dergilerdeki farka bir bakın -Ainsley'nin dergileri kazaklı ve gözlüklü, yumuşak paletli bir oturma odasının önünde gülümseyen erkeklerle doluydu. Erkek dergilerinde ise erkekler hep yırtık pırtık, terden sıırıslıklam, sinirli ve kaslı oluyordu. Olay neydi? Sonuçta kimi etkilemeye çalışıyorduk?

İş yerinde çekilmiş ama şirket profili için seçilmemiş bir fotoğrafımı seçtim. Takım elbise giymiş ve kravat takmışım, saçlarım geriye taranmış ve düzgündü, yüzümde küçük, rahat bir gülümseme vardı. Sanki "Gelin beni tanıyın" der gibiydim. Eğlenceli ve kaygısızım ama aynı zamanda zeki ve başarılıyım." Kendim ya da iş yerim hakkında kişisel bir bilgi vermeyecek hiçbir şey olmadığından emin olmak için arka planı üç kez kontrol ettim ve gönder tuşuna bastım.

Yeterince güzeldi.

Bakın, hiçbir zaman en yakışıklı ödölünü kazanamayacaktım; hoş bir yüzüm, nazik bir gülümsemem vardı ama dikkat çekici hiçbir yanıım yoktu. Ainsley gibi değil. Karım dikkat çekiciydi, doğal kumral saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu, yatakta olmadığımız sürece saçının bir teli bile yerinde durmazdı. Onun

Teni o kadar porselen rengindeydi ki, incelediğimde parmaklarımla damarlarını takip edebiliyordum. Tüm doğru yerleri kıvrımlı, diğer yerleri inceydi. Biz tanışana kadar onun gibi kızların müstehcen dergiler ve filmler dışında var olduğunu bilmiyordum.

Bu yüzden, başka insanlarla görüşmemizi ve evli kalmamızı önerdiğinde, ilk düşüncem bunun benim gibi birine vereceği özgürlük değildi. Bunun yerine, onun gibi birine vereceği seçenekler oldu.

Beni yanlış anlamayın, ben ortalama, insan, yetişkin bir erkektim. Dürtülerim ve arzularım vardı ve elbette aynı kadınla yatmak zaman zaman eskiyordu. En güzel yüze bile bir süre sonra bakmak sıkıcı oluyor. Ama bu, ona başka birinin bakmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Karımı seviyordum. Hayatımızın büyük bir bölümünü birlikte geçirmiştik, mücadeleler ve zaferler, iyi ve kötü zamanlar. Çocuklarımızı yan yana dünyaya getirmiştik. Benim olması gereken zamanı bir başkasının onunla geçirebileceği düşüncesi yıkıcıydı.

Yine de kabul etmek zorundaydım. Onun koşullarını kabul etmek zorundaydım çünkü kabul etmezsem onu kaybedeceğimden endişeleniyordum. Karımı tanırdım. Bir konuda karar verdiğinde onu vazgeçirmek için yapılabilecek çok az şey olduğunu biliyordum.

Sonra, 'Pete Hakkında' yazan bölümü açtım ve işe koyuldum. İlgi çekici değildim, özellikle de işim, karım ya da çocuklarım hakkında hiçbir şey söyleyemediğim için. Bunu dün gece yapmam gerekiyordu ama kendimi onlardan ayrı olarak tanımlamaya çalışarak erteliyordum. Ben bir koca, baba ve mimar değilsem kimdim? Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yoktu. Kimliğimin büyük bir kısmı onların kim olduğuna, benim onlar için kim olduğuma bağlıydı. Ben bir paketin parçasıydım ve kendimi bu paketten ayırmak beni boş ve işe yaramaz hissettiriyordu.

Bu sabah telefonunu kontrol ettiğimde Ainsley'nin zaten birkaç eşleşmesi vardı - mesajları okumadım, mazoşist değildim - ama bu benim için sadece daha gerçek hale getirdi. Bu işi gerçekten yapacaktık ve Perşembe gününe kadar bir randevu ayarlamak istiyorsam hemen harekete geçmeliydim.

İçimi çektim ve 'Hakkında' bölümüne basit ve aptalca bir şey yazdım.

40. Senin umursamayacağın bir üniversitede sınıfımın ortasındayım. Muhtemelen buraya havalı bir şeyler koymalıyım. Yani...

Güzel bir şey.

Baba şakasından iğrenerek gözlerimi devirdim ama aklıma gelen en iyi şey buydu ve bu da başlı başına utanç vericiydi. Kendiminkini eklemeyi atladım.

Okuldan iki fotoğraf daha yükledim: Biri yürüyüşten sonra dışarıda çekilmişti - ter içindeydim, hiç esnemiyordum - diğeri ise babamın karnını oluşturmaya başlamadan önce sahilde çekilmişti. Her iki dünyanın da en iyisi. Erkek dergisi ve kadın dergisi. İkinci resimde elimde bir bira vardı ve kaygısız bir gülümseme takınmışım.

Yaklaşılabilir.

Güzelmiş.

Kaydet'e bastım ve hemen yanıp sönen büyük yeşil bir düğmenin olduğu bir ekrana yönlendirildim.

Hadi eşini bulalım! diyordu. Düğmeye basmadan önce başparmağımı kısa bir süre üzerinde gezdirdim ve bir çarka dönüşüp dönmeye başlamasını izledim.

İlk profil yüklendi ve ekrana bir fotoğraf getirdi. **Yaratıcı!** Fotoğrafının altında yazıyordu. Bu onun adı mıydı yoksa...? Kadın sarışındı, benden gençti ve fotoğrafında gülüyormuş gibi yapıyordu. Yeterince sevimli görünüyordu. Ekranımda iki düğme vardı: kırmızı bir kalp ve sarı bir başparmak aşağı. Kalbe bastım, iki kez atmasını izledim ve sonra kızın yüzü kayboldu. Midemde garip bir heyecan duygusu kabarıırken, bundan sonra ne olacağını merak ederek bekledim.

Onunla sohbet etmek yerine ekranı başka bir kızın fotoğrafı doldurdu. Zenciydi, sarı bir bikini giymişti, içten bir gülümsemesi vardı ve elinde cam bir şişe bira tutuyordu. **Maceracı!** Kalp düğmesine bu sefer daha da hızlı bastım.

Yanındaki kız hipster gözlükleri takıyordu ve saçları tercih ettiğimden daha kısa kesilmişti ama onda ilginç ve eğlenceli bir şeyler vardı. Hiç tereddüt etmeden kalbine vurdum. Ne de olsa ciddi bir şey aramıyorken seçici olmak için bir neden yoktu. Kimseyle bağ kurmaya ihtiyacım yoktu, onlarla bir hayat kurmaya çalışmıyordum, sadece onları bir akşam geçirecek kadar çekici bulmam ve onların da benim için aynı şekilde hissetmelerini ummam gerekiyordu. Şimdiye kadar ilgi duyduğum her fanteziyi -her kadın tipini- gerçekleştirme şansına sahip olduğumu fark ettiğimde içimi ani bir heyecan kapladı.

Kapımın çalınmasıyla irkildim ve telefonu yere bırakıp Gina'nın ofisine kafasını uzatmasıyla başımı kaldırdım. "Affedersiniz, bir şeyi mi böldüm?" Sanki beni aşağılayıcı bir şey yaparken yakalamış gibi görünüyordu. Belki de yakalamıştı.

"Hayır, özür dilerim. Çocuklarımdan biriyle mesajlaşıyordum. Ne oldu?"

Masamın üzerine bir yığın kâğıt koydu, uzun kahverengi saçlarını omuzlarının bir tarafına topladı. Gözlüklerini burnunun üzerinde daha da yukarı itti. "Beckman bunu size getirmemi istedi. Cameron gelişimi için yeni bir teklif."

İçimi çektim ve Gina karşıma otururken telefonu masamın üst çekmecesine yerleştirdim. "Zaman çizelgesini iki hafta öne çekebilirsek müşterinin bütçe değişikliğini onaylayabileceğini düşünüyoruz."

Parmağımı teklifin en üst sayfasının altında gezdirip tekrar baktım. "Sıkışık olacak. Zaten ayın yirmi yedisinde temel atmak için zorluyorduk ama belki birkaç iyilik isteyebilirim."

Ağzının bir tarafıyla sırtı, dolgun dudakları sanki bunu yapabileceğimi bildiğini söylemek istercesine dışarı doğru itildi. Gina seksi bir kütüphaneci gibi güzeldi. Büyük boy kazaklar ve dar kalem etekler giyerdi, saçları genellikle gevşek bir at kuyruğu veya topuz şeklinde geriye toplanırdı. Böyle bir görünümünden kurtulabilecek ve bir şekilde hala kurumsal ve profesyonel görünebilecek türden bir kadındı.

Diğer iş arkadaşları bluzları ve ütülenmiş siyah pantolonlarıyla içeri girdiler ve yine de ona kıyasla rüküş görünmeyi başardılar. Altı yıldır şirkette ortaktı ve o ana kadar böyle şeyler düşünmeme izin verilmişti ama asla harekete geçmemiştim.

Ainsley ve benim yaptığımız düzenleme oyunu hiç düşünmediğim şekilde değiştirdi. Kendimi tekrar kâğıda bakmaya zorladım. Gina'ya bulaşmak çok büyük bir hata olurdu. Benimle birlikte çalışıyordu ve bu anlaşmanın amacı sıradan seks yapmak, rastgele insanlarla takılmak ve nihayetinde bunu karımla yaşadığım ateşi bir kez daha alevlendirmek için kullanmaktı. Ofisten biriyle ilişkiye girmek kesinlikle yasaktı.

"Yani, yapabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?" diye sorarak sessizliği doldurdu ve uzun zamandır hiçbir şey söylemeden oturduğumuzu fark ettim.

"Üzgünüm, evet," diye ağzımdan kaçırdım, gözümü ondan kaçırarak. "Etrafı arayıp ne yapabileceğime bakacağım. Eğer yapabilirsek, malzemelerin hızlandırılması gerekebilir..." Masadan bir kalem aldım, kendi kendime notlar aldım ve tüm bunları kafamda gözden geçirirken tahminlerde bulundum. Kafamı kaldırdığımda merakla beni izliyordu. Bana daha önce hiç böyle bakmış mıydı? Hatırladığım kadarıyla hayır. "Her şey yolunda mı?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım..."

"Evet, burada her şey yolunda." Kıkırdadım ve sonra boğazımı temizledim. "Beckman'a bu konu üzerinde çalışacağımı ve gün sonuna kadar ona kesin bir cevap vereceğimi söyle."

Parmak eklemlerini masaya vurdu, gözlerinde muzip bir şey vardı. Belki de yeni mevcudiyetim nedeniyle garip bir feromon yayıyordum. Böyle bir şey var mıydı? "Olur." Bununla birlikte ayağa kalktı ve masamdan uzaklaşarak kapıya yöneldi. Normalde kendime uzun süre bakma izni vermezdim, ama o kadar garip bir kafa yapısındaydım ki, bu hoşgörüyü teslim oldum.

Kapıya ulaştığında bana baktı, beni bakarken yakalayınca yanakları pembeleşti. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ofisimde olacağım," dedi, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi kelimeleri uzatarak.

"Teşekkürler, Gina."

Başını salladı ve odadan çıkmadan önce parmaklarıyla kapıyı okşadı. Hemen müteahhitlik şirketimize bir e-posta yazmaya başladım. Gözlerim telefonumun beklediği çekmeceye kaydı, beklediğimden daha güçlü bir cazibesi vardı. Telefonu çıkarıp kontrol etmek, mevcut kadınlara tekrar göz atmak istedim ama kendimi tutmam gerekiyordu. Hayatıma devam etmeli ve işlerimi de hallettiğimden emin olmalıydım.

E-postayı bitirdim, hem bütçe hem de zaman çizelgesinde önerilen değişiklikleri ekledim ve üçten önce bana geri dönmelerini rica ettim. Gönder tuşuna bastım ve çekmeceye doğru baktım.

Beş dakika.

Kendime beş dakika daha izin verirdim ve sonra hemen işe dönerdim.

Sanki onu zorlamak istercesine saate baktım ve çekmeceyi açtım. Telefonumun ekranı boştu, yani henüz bir eşleşme yoktu, ama farklı bir şey bekliyor muydum? Başparmağımı telefonumun kilidini açacak düğmeye bastırdım ve uygulamayı tekrar açarak ilginç kızın yüzüne geri döndüm. Kalbe bastım ve bir sonraki yüzün belirmesini izledim. Kız sahte görünüyordu ya da sahte değilse bile her şeyi sahteydi. Giydiği küçücük tişört iri göğüslerinin üzerine gerilmişti. Saçları beyaz-sarıydı, bronz teninin turuncusu, parlak pembe dudakları ve çok kalın göz kalemiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Bazı erkeklerin onu çekici bulabileceğini düşünmüştüm ama

o

benim için çok fazla çabalıyor. İlk kez, eğer gerçek olsaydı neredeyse özür dileme ihtiyacı hissederek başparmak aşağı düğmesine bastım.

Saniyeler içinde yeni bir yüz ekranı doldurarak beni suçluluk duygumdan uzaklaştırdı ve yutkundum.

Ne?

Gina'nın yeşil gözleri kalın gözlüklerinin arkasından bana bakıyordu. Fotoğrafta saçları dağınık ve dağınıktı, bir omzundan krem rengi büyük boy bir kazak sarkıyordu ve soluk dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Ne yapacağımı düşünerek fotoğrafa baktım. Kendim için koyduğum tüm kurallara aykırıydı ama orada olması kader olabilir miydi? Eğer kalp düğmesine basarsam, ona sadece eğlence aradığımı açıklayabilirdim. Belki bunu sorun etmezdi. Dağınık bir şey istemiyordum ama resimdeki kadın hiç de dağınık görünmüyordu. Karmaşık görünmüyordu. *Eğlenceli.*

Belki tanıdığım biriyle çıkararak kendimi bu anlamaya alıştırayabilirdim.

Hayır. Çıkmıyorum.

Birlikte uyumak.

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı, tüm vücudum ani adrenalin artışının farkına vardı.

Resme bir süre daha baktım ve kazağın altında nasıl görüldüğünü merak ettim. O ana kadar milyonlarca kez hayal etmemiş değildim ama şimdi bunu öğrenme şansım olabilirdi.

Daha fazla düşünmeme izin vermeden başparmağımı ekrandan aşağı kaydardım ve kalp düğmesine bastım. İki kez titreşti, sonra beni şaşırtarak diğerleri gibi kaybolmak yerine patladı ve ekrandan aşağıya doğru bir kalp sürüsü yayıldı.

Kaşlarımı çatmıştım.

Ne-

Kalpler kayboldu ve ortasında blok yazılar bulunan beyaz, neredeyse boş bir ekran ortaya çıktı.

Bir eşleşme yaptınız! Bağlanmak için buraya tıklayın.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

W Peter eve geldiğinde masada onu bekliyordum. Çocuklar evin kendi köşelerine çekilmişlerdi.

Sekizinci doğum günleri civarında, her ikisi de artık çok gerekli olmadıkça bizimle vakit geçirmek istemediklerine karar verdiler.

O zamanlar dördümüzün Peter'ın işten eve gelmesini endişeyle beklediğimiz anları hatırladıkça bu düşünce içime çöktü. En büyük çocuklarımız Dylan ve Riley'nin, o daha kapıyı kapatmadan babalarına doğru nasıl koştuklarını, ona günleriyle ilgili her şeyi anlatmak için nasıl sabırsızlandıklarını hatırladım. Bu onu sinirlendirirdi. Üzerine atılmadan önce nefes almak için biraz beklemelerini istediğini çok canlı bir şekilde hatırlıyorum. Keşke onlar büyüdükçe nefes almak için kaç dakikamız olacağını bilseydik.

En küçük ve tek kızımız olan Maisy için durum farklıydı. Çocuklarımız arasında en bağımsız olanı olmasına rağmen Peter'ın her zaman ona ayıracak zamanı varmış gibi görünüyordu. Belki de diğer ikisiyle zamanın ne kadar hızlı geçtiğini gördüğü için, belki de üç çocuğumuz arasında en kolayı olduğu için ya da belki de genel olarak bebeklerimizle zamanımızın azaldığını fark ettiği içindi.

Şimdi, kabul ediyorum, taşınmaya falan hazır değillerdi. Onlarla hala zamanımız vardı-Dylan on dört, Riley on iki ve Maisy on yaşındaydı. Ama her birini eve getirdiğimiz andan ergenlik çağına girmiş çocuklarla dolu bir eve sahip olduğumuz ana kadar geçen süre göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibiydi. Sanırım gerçek şu ki, ikimiz de başka şeylerle meşgulken zamanın bizden ne kadar çabuk uzaklaştığını fark etmiştik. Ne kadar kolay geçip gitmesine izin vermiştik. Ve şimdi, sadece sekiz yılımız kaldığını fark ettik, Maisy'nin tüm hayatından daha kısa bir süre.

ve sonra bebeklerimiz bizi terk ederdi. Evden çıkıp kendi hayatlarına devam edeceklerdi. Ve bize ne kalırdı?

Evliliğimiz mi? Defalarca ihmal ettiğimiz evliliğimiz mi?

Evimiz mi? Çocuklar için yeni ayakkabılar ve ders dışı aktiviteler uğruna tamir etmeyi ertelediğimiz evimiz mi?

Başlangıçta birlikte inşa ettiklerimizden geriye hiçbir şey kalmamıştı ve bu anlaşmanın da buna bağlı olduğunu düşünüyordum. Uğruna savaşılabilecek bir şey kalıp kalmadığına karar vermemiz gerekiyordu.

Sevgisiz bir evlilik sürdüren bir eş ya da en küçüğü on sekiz yaşına geldiğinde çocuklarının babasından boşanan bir anne olmak istemiyordum; böyle insanlar tanıyordum. Yorgun ve kırgındılar, romantik aşkın olmadığı bir hayat onları yıpratmıştı. Bizim böyle olmamızı istemiyordum ama evliliğimizi düzeltmek için bundan başka ne yapabileceğimi de bilmiyordum. Randevu geceleri ve rastgele çift danışmanlığı girişimleri işe yaramamıştı... Bu benim son çarem. Eğer bu işe yaramazsa, bizim için bir umut olduğundan emin değildim. İşe yaramak zorundaydı.

Peter mutfağımızın kapısında belirdi, her zamanki gibi yorgun ve bitkin görünüyordu. İcini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi ve göz teması kurmadan bana doğru başını salladı. "Hey," dedi, sesi çelişkiliydi. Ne hakkında olduğunu sormama gerek yoktu. Bugün Salı'ydı, bu da anlaşmamızın resmi başlangıcına ulaştığımız anlamına geliyordu.

Kurallarımıza uyararak Peter bana randevum ya da planlarım hakkında hiçbir şey sormamıştı ama bunun onu çıldırttığını söyleyebilirdim. Gülümsedim ve sandalyeden kalktım, o akşam kahvesini hazırlamak için lavaboya yaklaşırken ona doğru yürüdüm. "İş nasıldı?"

"Peki," diye mırıldandı, ya dikkati dağılmıştı ya da tedirgindi, ama burnumu sokmadım.

"Ben yukarı çıkıp hazırlanacağım. Önce benden bir şey ister misin?"

Bir cevap bekledim ama hemen gelmedi. Onun yerine suyu kapattı, yarısı dolu tencereyi yere bıraktı ve bana döndü. "Bu konuda emin misin? Ne yaptığımızı bildiğimizden emin miyiz? Bu büyük bir hata mı?"

Onun endişesi yüzümü ısıttı. "Bunun bir hata olduğunu sanmıyorum. Sizce de öyle mi?"

Kahverengi gözleri benimkileri buldu. "Bilmiyorum, Ainsley... Bu gecedan sonra geri dönüş yokmuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum, anlıyor musun? Ta ki sen

O kapıdan çıkarsak, hala bir seçeneğimiz var, ama bir kez oldu mu... geri alamazsınız."

Bakışlarımı ona diktim ve ne dediğini anlamaya çalıştım. "Seni anlıyorum," dedim başımı sallayarak. "Ama... ne gibi seçenekler var? İkimiz de bu şekilde yürümediği konusunda hemfikiriz. Evlilik danışmanlığı ve randevu geceleri işe yaramadı, yani... pes mi edeceğiz? Kuyruğumuzu kıstırıp aynı soyadına sahip ev arkadaşları olarak sadece birkaç yılımız kaldığını kabul edip boşanma belgelerini imzalarken Maisy'ye doğum günü pastasını mı uzatacağız? Çocuklar için devam etmeye karar versek bile, sizce bu şekilde yaşamayı hak ediyor muyuz? Sekiz yıl boyunca... ne? Vasatın altında bir varoluş mu?" Dudaklarımı içeri çektim. "Bunu yapmak istemiyorum Peter. Ben de en az senin kadar korkuyorum, inan bana. Başka bir seçeneğimiz olduğunu düşünseydim bunu asla önermezdim, bu yüzden yenilgiyi kabul etmeyi içermeyen bir seçeneğin varsa, can kulağıyla dinliyorum." Ellerimi ceplerime soktum ve söylediklerimi düşünmesini izledim.

"Yanlış hissediyorum," dedi. "Bunu açıklayamıyorum. Birbirimizi aldatıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Ama biz değiliz. Bu bir anlaşma. Evliliğimizdeki kıvılcımı yeniden ateşlemek için başkalarıyla görüşmeyi kabul ediyoruz. Aldatmak yalan söylemeyi gerektirir ve bu anlaşmada yalana izin yok. Garip hissettirdiği konusunda sana katılıyorum ama yanlış mı? Yanlış, şaibeli bir şey yaptığımız anlamına gelir ki öyle bir şey yapmıyoruz. En azından birbirimize karşı."

"Ona aşık olmayacaksın, değil mi?" diye sordu gülerek ama şaka yapmadığını biliyordum.

Elimi uzattım ve onunkini tuttum. "Bu aşkla ilgili değil. Seksle de ilgili değil. Diğer insanlarla bağlantı kurmakla ilgili. Eğlenmekle ilgili. Hayatlarımız için yarattığımız bu kalıbın dışına çıkmamıza izin vermek ve hala keşfetmemiz gereken bir parçamız olup olmadığını görmek. Birbirimiz ve çocuklarımız olmadan da bütün insanlardık. O insanların hangi parçalarının hala var olduğunu bulmamızı istiyorum. Bu randevularda fiziksel ya da başka bir şey yapmamız gerektiğini söyleyen hiçbir şey yok. İnsanlarla konuşabilir, dans edebilir, güzel bir akşam yemeği yiyebilir, sinemaya gidebiliriz. Bence bu başkalarından çok kendimizle yeniden bağlantı kurmakla ilgili."

Başını salladı ama yavaştı. Önemsizdi. Aynı fikirde olup olmadığını anlayamadım. "Muhtemelen haklısın," dedi. "Bunun bir hata olmasını istemiyorum."

"Birlikte çalıştığımız sürece düzeltemeyeceğimiz hiçbir hata yok,

tamam mı?" Elimi yanıma bırakmadan önce onun elini sıktım. "Bu işte
birlikteyiz. Sonuna kadar."

Eğildi ve dudaklarımı öperek beni şaşırttı. Ne kadar zamandır hatırlayamadığım bir şekilde bunu ilk kez yapıyordu. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bunu söyledikten sonra odadan çıkmadan önce ona son bir kez gülümsedim. On beş yılı aşkın süredir ilk randevuma hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı.

Randevumuz Stefan adında bir adamlaydı. Kırklı yaşlarının ortasındaydı, yani Peter ve benden birkaç yaş büyüktü, keldi, Eugene Levy gibi kalın, kara kaşları vardı ve kıbar bir gülümsemesi vardı. Profilinde makarna ve şarap sevdiği, gururlu bir İtalyan olduğu ve Lip Gallagher'dan esinlenerek Lip adını verdiği evcil bir Labradoodle'ı olduğu yazıyordu. Dul bir adamdı ve yeniden hayata dönüyordu - sanırım bu gece o vagon ben oluyordum - ve bu süreçte biraz eğlenmek istiyordu.

Son birkaç gündür ara sıra konuşuyorduk. Bana *selam* vermek ve günlerimin nasıl geçtiğini sormak için birkaç not göndermişti ama ben konuşmayı minimumda tutmuştum. Bunun kalıcı bir şey olmadığına en başından belli olmasını istiyordum ama bunu nasıl yapacaktım? Yirmili yaşlardaki gençlerle eşleşmeye devam etmeliydim. Tek dertleri yatacak astronomik sayıda kadın bulmak gibi görünüyordu. Ama ben her zaman muhteşem bir yataktan ziyade iyi bir sohbetle ilgi duymuşumdur ve deneyimli, yaşlı erkeklerin her ikisini de masaya getirebileceğini varsayardım.

Tahmin etmem gerekirse, Peter'ın flörtünün daha genç, belki de çok daha genç ve esmer olduğuna bahse girerim. Saçları kıçlarına kadar inen esmerlere karşı hep bir ilgisi olmuştu. Ama kurallara göre oynayacaktım ve ona kız hakkında ya da birlikte ne yapacakları hakkında soru sormayacaktım.

Düşünceyi uzaklaştırırken midemde bir düğüm oluştu. Odaklanmam gerekiyordu. Bu işi doğru yapmalıydım. Dolabımdan en sevdiğim ve yeterince giyemediğim kırmızı elbiseyi aldım ve yatağın üzerine serdim. Göğsünde zarif pilileri ve daralan bel bandı olan midi kolsuz bir elbiseydi. Sahip olduğum birkaç ipek kıyafetten biriydi ve kesinlikle kuru temizleme yaptırdığım tek kıyafetti.

Makyaj masasına oturdum, cildimi çekiştirip durdum. Kırıksıklıkların kırklı ve ellili yaşlardaki kadınlara özgü olduğunu sanırdım ama ben ilk kırıksıklığımı yirmi altı yaşında keşfetmiştim ve o zamandan beri sürekli bir düşüş içindeydim. Yaşım görünüşümü etkilemeye başlamadan önce kocamı kapmayı başarmış olmamın iyi bir şey olduğunu düşünürdüm, ama şimdi bir hata yapıp yapmadığımı merak etmek zorundaydım. Eğer Peter'la aramız bozulursa

Bir sonraki kişi beni en iyi halimle göremeyecekti. Hiç kimse vücudumun üç çocuk doğurmadan önceki halini bir daha göremeyecekti. Yirmili yaşlarımın başında cildimin ne kadar yumuşak ve esnek olduğunu kimse bilmeyecekti. Kaygısız ve eğlenceli olduğum zamanlardaki halimi bilmeyeceklerdi. Peter benim o halime sahipti ve bunu neredeyse çarçur etmişti.

Makyaj temizleyici şişesini elime aldım, günü yıkadım. Tüm o astarların, göz kalemlerinin ve hafif allıkların altında solgun ve cansızdım. Bir zamanlar olduğum kadının bir kabuğuydum. Yeni bir astar sürmeden önce nemlendirici sürdüm, ardından yeni bir kat makyaj yaptım ve yanaklarıma ekstra renk ekledim. Gözlerime altın pudra serptim - her zaman yeşili daha çok öne çıkarırdı - ve saçlarım kadar ateşli, taze kırmızı ruj sürdüm.

İşim bittiğinde saçımı tokasından tutup kıvrırma çubuğunu çıkardım ve düz, kızıl saçlarımı kaygısız plaj dalgalarına dönüştürdüm. Zaman aldı ama Stefan'la buluşmama daha bir saat vardı ve en iyi halimle görünmek istiyordum.

Saçlarımın her bir parçasını gevşek, *kusurlu* bir mükemmellikte kıvırdıktan sonra en sevdiğim parfümü bileklerime ve kulaklarıımın arkasına sıktım ve kıyafetlerimi çıkarıp yıllardır giymediğim temiz, rahatsız iç çamaşırlarımı giydim. Ardından elbisenin fermuarını açtım ve içine girdim, fermuarı yandan tekrar kapatıp ayarladım. Henüz aynaya bakmadan dolaba doğru ilerledim ve basit, siyah topuklu ayakkabılarımı seçtim.

Bir an hareketsiz durdum, düzensiz nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu kadar korkmamalıydım. Günlerdir kendimi hazırlıyordum, her şeyin yolunda gideceğinden, Stefan'ın harika olacağından, Stefan'ın bir seri katil olmayacağından, işlerin akışına kolayca geri dönebileceğimden, yıllarca çıkmadıktan sonra alışık olmadığım bir flört protokolü olmayacağından emin olmaya çalışıyordum. Ellerimi önümde birleştirdim, derin bir nefes alıp verdim. Avuç içlerim terlemişti ve onları ipeğe silmeye cesaret edemedim, bu yüzden onları bir kuşmuşum gibi yanlarımda çırttım. Üst dudağımda ve şakağımda boncuk boncuk ter hissediyordum ve aynı anda hem çok üşüdüğümü hem de hasta olabileceğimi hissediyordum.

Ellerimi yumruk yaptım ve çenemi kararlı bir yüz ifadesiyle kilitledim. *Hayır.* Bu gece eğlenceli olacaktı. Eğlenceli olmasını sağlayacaktım.

Odanın diğer tarafına geçip sade, siyah bir clutch çıkardım ve içine kimliğimi ve kredi kartımı yerleştirdim. Elime, yüzük parmağıımı süsleyen düğün ve nişan yüzüklerine baktım. *Kurşunu ısır.*

Yüzükleri çevirerek parmağımdan çıkardım ve makyaj masamın üzerindeki cam yüzüklüğe bıraktım. Sonra telefonumu aldım ve kapıya yöneldim. Çocukların yatak odalarına teker teker uğradım.

Önce Dylan'inkine ulaştım. "Neden böyle giyindin?" diye mırıldanmak dışında tabletinden başını kaldırmadı.

"Bir işim var," dedim, hazırladığım cevabı verdim. "Geç saate kadar evde olmayacağım. Babana karşı iyi ol, tamam mı?"

Başını salladı, konuşmadan sıkılmıştı ve başka bir şey söylemeden yere baktı. Dağınık kahverengi saçlarını öptüm, karıştırdım ve temizleme isteğimi engelleyemeden odadan aceleyle çıktım.

Sonra Riley geldi. Ben odaya girdiğimde bir eli Xbox kumandasında, dirseğine kadar patates cipsine gömülmüştü. Durakladı, gevşek bir çene ve şaşkın bir ifadeyle bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Hayır. Sen değil, sadece ben. Bu gece bir işim var. Muhtemelen sen yatmadan önce dönmeyeceğim. Ödevin bitti mi?"

Başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Sadece matematik dersim vardı ve çoğunu sınıfta bitirdim."

"Güzel. Babana benim için göz kulak olur musun?"

Gözlerini devirdi ama Dylan'ın aksine içinde bir şakacılık vardı. Her sözünden rahatsız olmayı henüz öğrenmemişti. "Hep öyle yaparım."

"İhtiyacı olursa ona yardım et, tamam mı? Ve kardeşinle kavga etme." Ben de onun saçlarını karıştırdım ve yanağından öptüm. Eliyle düzeltti - eskiden böyle yapmazdı. Ne zaman başlamıştı? Hatırlayamadım bile.

"Yapmayacağım. İşinizde iyi eğlenceler."

"Yapacağım," dedim. "Seni seviyorum, ufaklık. Bu gece ya da sabaha görüşürüz, duruma göre..."

"Ben de seni seviyorum." Bununla birlikte oyunu tekrar başlatmak için düğmeye bastı ve müzik bir kez daha bangır bangır çalmaya başladı. Şifonyerinden bir yığın kirli fincan aldım ve odadan çıktım. Bu konuda neden bu kadar üzgün hissettiğimi bilmiyordum. Onları incitecek bir şey yapmıyordum ama nedense Peter'dan çok onlara ihanet etmişim gibi geliyordu.

Son oda Maisy'nindi. Kapısının üzerindeki pembe çiçek, altı yaşındayken Anne ve Ben dersinde birlikte boyadığımız bir çiçektir ve adı süslü bir yazıyla çizilmeye çalışılmıştı. Eskiden ne olduğuna dair küçük bir işaretti. Gökkuşağı, tek boynuzlu at ve en sevdiği Disney prenseslerinin posterleriyle başlayan odası yıllar içinde o kadar değişmişti ki

Artık arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları, en sevdiği kitaplardan alıntılar ve duvarlarının tepesinde ve yatağının başucunda sıra sıra asılı ip ışıklar vardı. Kapıyı iterek açtım ve elindeki kitaptan başını kaldırıp bana baktı, iki kez baktı ve kaşları kalktı.

"*Harika* görünüyorsun, anne. Neden bu kadar süslendin?"

"Bu akşam ofisten birkaç kişiyle toplantım var. Muhtemelen geç saatlere kadar dışarıda olacağım. Sence burada çocuklarla takılmak sana uyar mı?"

Burnunu kırıştırdı, düşünüyormuş gibi yaptı ve sonra başını salladı. "Sanırım idare edebilirim."

"Ne okuyorsun?" Riley'nin odasındaki fincanları şifonyerinin üstüne koyup yatağının kenarına uzanarak sordum.

"*Mezarlık Kitabı*" romanını kaldırdı. "Neil Gaiman." En sevdiği yazarlardan biri. O da babası gibi bir okuyucuydu. Ve annesi gibi, benim tatlı Maisy'm de her zaman ürkütücü şeylere -hayalet hikayeleri, korku filmleri ve benzerlerine- takıntılıydı. Ben de aynı şekilde büyümüştüm - on üç yaşına kadar izlemediğim bir *Goosebumps* bölümü ya da Steven King filmi yoktu. En azından o zamanlar var olanları.

"Bu iyi bir tane," diye onu temin ettim. "Ödevini bitirdin mi?" Sormama bile gerek yoktu ama sormak istedim. Onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak istiyordum. O anda, en ağır suçluluk duygusuna kapıldım ve evde kalıp onunla vakit geçirmek için her şeyi iptal etmeyi düşündüm. Birbirimizin tırnaklarını boyayıp birlikte abur cubur yemeyeli ne kadar olmuştu? Erkek arkadaşı var mıydı? Aşık olduğu bir erkek var mıydı? Bir zamanlar bunu bilirdim ama en son ne zaman gerçek bir sohbet ettiğimizi hatırlayamıyordum. Onu özlemiştim.

"Çoğunlukla. Bir saat içinde Jennessa ve Bailey ile İngilizce ödevimizin üzerinden geçmek için bir telefon görüşmem var. Bu bir grup projesi ama Bailey cezalı olduğu için FaceTime üzerinden çalışacağız."

Başımı salladım. Yani kalmak istesem bile hoş karşılanmayacaktım. Planları vardı. Yapacak işleri. Ben ayak bağı olacaktım ve kendimi meşgul etmem gerekiyordu. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz," diyerek şüphelendiğim şeyi doğruladı.

"Tamam o zaman. Ellerimi bacaklarıma sürttüm, "Ben gidip buradan çıkacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa baban yanında olacak ve telefonum da yanımda olacak."

"İyi olacağız anne." Gülümsüyordu ve ses tonunda hayal kırıklığına dair hiçbir ipucu yoktu, ama yine de söylediklerinden daha fazlasını duydum.

Artık bana ihtiyaçları yoktu. Bir zamanlar olduğu gibi değil. Midemin derinliklerinde bir yerde bir çekilme hissettim, sanki çocuklarımı büyüten parçam ağlıyordu. Gğm dolduran acıya karşı savaştı, çenem gerildi. Bebeklerim büyüyor, kocam uzaklaşıyor ve hayatım durma noktasına geliyordu. Bulunduğum yerin gerçekliği, geçmişte olan her şey için acı çekmemeye neden oluyordu. Yanağına sevgiyle dokundum, rahatsız görünüyordu, ben de elimi bıraktım.

"Seni seviyorum, ufaklık. İyi geceler."

Kitabı tekrar eline aldı, çoktan hikyenin içinde kaybolmuştu. Kapıyı açıp fincanları tekrar elime aldığımda, "Sen de," diye seslendi.

İçimde bir hüzün kasırgası, hzneye dair kafa karışıklığı, endişe ve korkuyla koridorda ilerledim. Geri çekilmeden önce bu evden çıkmam gerekiyordu. Peter mutfaktaydı, kafası buzdolabındaydı ama topuklarımın parkeye vurduğunu duyunca omzunun üzerinden baktı.

Gözlerindeki şoku gördüm. Nasıl göründüğümü takdir ediyordu.

Hâlâ bende olduğunu fark ediyordu, geri o an olmasa bunu ben de bilemezdim. şok olmuş ifadesi içimi güvenle doldurdu.

"Vay canına..." bakışları gğmden gözlerime ve oradan tekrar aşağıya kaydı, "harika görünüyorsun."

Yanaklarımın ısındığını hissettim, yere baktım ve kirli tabakları lavaboya yerleştirmek için yanından geçtim. "Teşekkür ederim."

"Seni güzel bir yere götürüyor olmalı."

Söylediklerini düşünürken donup kaldım. Sözlerinin görünürde bir anlamı yoktu ama niyetinin bu olduğunu biliyordum. Kuralları çiğnemek istediğine dair ilk ipucuydu bu. Ama ona bir şey söylersem, benden her şeyi anlatmamı isteyecekti. Belirlediğimiz kuralları çiğnemiş olacaktık. "yle," dedim basitçe, kuralları tekrarlamak yerine kırpılmış dürüstlüğü seçerek.

"Bu gece çok şanslı bir adam."

O anki ses tonunda hafif bir şey yoktu. fkeliydi. Acı. Bunu hissedebiliyordum ama cevap vermedim. Ocağın zerindeki saat altıyı geçtiğini gösteriyordu, bu da yediye kadar restorana yetişmek için önümüzdeki birkaç dakika içinde evden çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "ocuklara dışarı çıkacağımı, bunun bir iş meselesi olduğunu ve onları bu gece geç saatlerde ya da sabah göreceğimi söyledim. Ev devleri yapıldı, Maisy'nin bir arkadaşıyla FaceTime görüşmesi var.

yakında burada olacak, bu yüzden onu rahatsız etmek istemezsiniz. Riley'nin akşam yemeğinde patates cipsinden daha fazlasını yemesi gerekiyor, eğer yemek yapmazsanız-"

"Yemek yapacağım," diye onayladı.

"Eğer yapmazsan-"

"Yapacağım," dedi tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

"Tamam," diye başımı salladım. "Peki. Tamam. İyi." İçimi çektim. "Eve gittiğimde görüşürüz o zaman." Yürümeye başladım ama kolumdan tutarak beni durdurdu.

"Sen-" Tutuşuna baktığımda beni bıraktı. "Özür dilerim. Bana onun adını ya da restoranın adresini ya da gideceğiniz yerin adını göndermek ister misiniz... Ne bileyim, bir çeşit kaçık olma ihtimaline karşı? Kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama..."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büktüm. "Sanırım en kötü fikir bu değil. Şuna ne dersiniz: Hiç zarfımız var mı?"

"Ne? Bana mektup mu yazacaksın?"

"Adını ve beni yemeğe götüreceği yeri yazıp bir zarfın içine koyacağım. Sonra eve döndüğümde zarfı parçalara ayırırız ve kurcalayıp kurcalamadığını anlarız. Ama eve gelmezsem ya da benden haber alamazsan açabilirsin."

Bu plandan pek memnun görünmüyordu. "Bakmayacağıma güvenmiyor musun?" "Bu güvenle ilgili değil. Günaha girmekle ilgili. Bakamayacağını bilmek ayartmayı ortadan kaldırır ve ikimizin de bu konuda endişelenmesine gerek kalmaz." İçini çekti. "Peki. Her neyse. Ben bir zarf getireyim."

O odadan somurtarak çıkarken çekmecedan bir kâğıt parçası çıkardım ve kelimeleri karaladım; geri döndüğünde kâğıdı zarfın içine koydum ve sıkıca kapattım. Çekmecedan bir parça bant çıkardım ve mühürün üzerine yerleştirdim. Sonra da banda imzamı attım. "İşte, şimdi kesin olarak mühürlendi." Bu, bankada anahtar kutumuzda mühürlü olarak tuttuğumuz şifreleri diğer çalışanların meraklı gözlerinden korumak için kullandığımız eski bir numaraydı. Bu koruma bu durumda da işe yaradı. Eğer bandı çıkarırsa, bunu bilirdim. İmzamı da değiştirecek kadar iyi taklit edemezdi.

Peter ona dünyanın en saçma şeyiymiş gibi baktı ama bir şey söylemedi.

"Buzdolabının üstüne koy ki çocuklar bulamasın. Soru sormalarını istemiyorum."

Kendisine söyleneni yaptı. "Peki, iyi geceler, sanırım."

Başımı salladım ve dudaklarımı garip bir şekilde yanağına bastırdım.
"Bu garip hissettiriyor," diye itiraf ettim ondan uzaklaşırken.
"Çok tuhaf," diye kabul etti rahatlamış bir nefesle.
"Oraya vardığımda sana mesaj atarım. Başardığımı haber veririm."
"Dikkatli ol," dedi, gözlerindeki öfke kaybolmuş, yerini hüzn almıştı.
"Dışarıda bir sürü deli insan var."
"Olacağım. Söz veriyorum."
Bununla birlikte, hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı sorgulamama izin vermeyerek önce odadan sonra da evden çıktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PETER

I Eşimin şu anda kiminle buluştuğunu yazma fikrini ortaya attığımda kendime özel bir işkence için imza atmıştım. Tabii ki, onun bunu mühürlemesini beklemiyordum. Sanırım yapmalıydım. Benim karım titiz değilse hiçbir şey. Her nasılsa, bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Akşam ilerledikçe kendimi buzdolabının tepesine daha fazla bakarken buldum, o kadar ki Maisy ve Riley bana bir sorun olup olmadığını sordular ve Dylan bile bir şeylerin kesinlikle doğru olmadığını fark etmiş görünüyordu. Dikkatimin dağılmasına rağmen hızlı bir akşam yemeği hazırlamayı ve yemek boyunca gönülsüz bir sohbeti sürdürmeyi başardım, ancak yemek bitip çocuklar yatak odalarına çekilir çekilmez, endişeyle geçecek uzun bir gece olacağını biliyordum.

Mutfağın kapısına tekrar baktım, boğazım kurumuştur. Ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra bana mesaj atıp geldiğini söylemişti. Güvendeydi. Normal görünüyordu. Tüm söylediği buydu. Kendimi, sevgilisi tuvalete gittiğinde mesaj atan bir kız arkadaş gibi hissettim.

Karımın nasıl bir adamla çıkacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Benim gibi birini mi isterdi? Yoksa benim zıttım birini mi? Benden daha yakışıklı birini mi seçerdi? Daha iyi saçları olan birini mi? Daha iyi yapılı birini mi? Yıllar içinde kendimi bıraktığımı inkâr edemezdim. Bir zamanlar günde saatlerimi spor salonunda geçirirdim ama şimdi en son ne zaman bir spor salonuna adım attığımı hatırlamıyordum. İşler yoğunlaştı, biliyor musunuz? Hayat, iş ve çocuklar arasında artık kendime ayıracak zamanım yoktu. Bu şekilde değil. Sıfırdan bir mimarlık firması kurarken ve üç çocuk yetiştirirken, diğer her şey bir kenara bırakılma eğilimindeydi. Evliliğim de dahil.

Evliliğimiz bir zamanlar iyiydi. Çok iyi hatırlıyorum. Ayrılmaz olduğumuz zamanları. Tek istediğimiz birlikte vakit geçirmektir. Kanepede onun elini tutarak saatler geçirebilirdim. Bütün günümüzü çeşitli tiyatrolarda ve restoranlarda geçirirdik çünkü gidecek başka yerimiz yoktu. Bir de yatakta yuvarlanarak, ter içinde kalarak, hiç yorulmadan, birbirimize duyduğumuz arzu hiç tükenmeden geçirdiğimiz saatler vardı. O insanlara ne olmuştu? Neden gitmelerine izin vermiştik?

Yaptığımız şey için kendimi aptal ve bencil hissediyordum. Heyecan duyduğum anlar oldu elbette, ama bunların sayısı utanç duyduğum anlardan çok daha fazlaydı. İşin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için utanç duyuyordum. Karımın mutluluğu başka bir adamın kollarında aramasından utanıyordum. Çocuklarımın ne yaptığımızı ya da neden yaptığımızı bilmemeleri utanç vericiydi.

Ainsley bir avdı, sade ve basit ve onu geri alamayacağım noktaya kadar bunu unuttuğum için çok endişeliydim. Onu kaybedebilirdim. Bunu düşündüğümde, kararımı o anda verdim. O akşam eve geldiğinde, ona bu anlaşmayı kabul etmenin bir hata olduğunu söyleyecektim. Ona bu ilişkiyi bitirmek istediğimi söyleyecektim. Eskiden kim ve ne isek ona geri dönmek istiyordum. Randevusunda ne yaptığı umurumda değildi; sadece artık bunu yapmak istemiyordum. Başka bir adamın ona bakması, ona dokunması, onu öpmesi, tadına bakması fikri... Beni çıldırtmaya yetiyordu.

Akşam yemeğimizin geri kalanını aceleyle temizledim. Kızgın ve sinirliydim ve duvardaki saate bakmamaya çalışıyordum. İşim bittiğinde Facebook'a girdim ve donuk gözlerle haber kaynağında gezindim. Dikkatimi veremiyordum. Endişeden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Ainsley'nin profilini aradım ve albümlerine tıkladım. Orada çok fazla anı vardı. Gözlerimde acı yaşlarla onlara baktım. Her şeyi belgelemişti: çocukları hayvanat bahçesine götürmemiz, okulun ilk günleri, Noeller, doğum günleri, Riley ile futbol turnuvaları, Dylan ile gitar dersleri, Maisy ile dans. Her birini eve getirdiğimiz günlerin ve ilk haftaların, dünyaya getirdiğimiz küçük hayatları takdir ederek geçirdiğimiz sessiz anların fotoğrafları vardı. Daha geride, düğünümüzden birkaç fotoğraf vardı. O zamanlar çok mutlu görünüyorduk. Keşke bunu tekrar hissedebilseydim. İlk günlerde onun gözlerini nasıl parlattığımı hissetmek isterdim. Bana o şekilde bakmayalı ne kadar olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu ve bu acı vericiydi.

Daha çok çabalamalıydim. Onun için daha çok savaşmalıydim.

Fotoğraflara bakarken, onun loş bir restoranda başka bir adamın karşısında oturduğunu -ya da, Tanrı korusun, bundan daha da ileri gidip daha özel bir yere taşındıklarını- bildiğimden, ondan vazgeçtiğimi fark ettim. Bilinçli olarak değil ama bir yerlerde vazgeçmişim. Umutsuzca arzuladığı randevu gecelerinin gerçekleşmesi için neden daha fazla çaba göstermemişim? Neden çift danışmanlığında daha açık ve dürüst olmamışım? Neden katıldığımndan daha fazla seansı iptal etmişim? Bizim için o kadar mücadele etmiş, öneri üstüne öneri getirmiş ve ben hepsinin boşa gitmesine izin vermişim. Hiç çaba göstermemişim. Artık çok mu geç kalmışım?

Kendime çok kızmışım.

Çok öfkeliydim.

Telefonumu elime aldım. İşler kontrolden çıkmadan onu durdurmak istedim. Hâlâ zaman vardı. Rehberimden onun adını seçtim ve çalmasını dinledim.

Lütfen aç. Lütfen açın. Lütfen açın.

Üç kez çaldıktan sonra sesli mesaja yönlendirildim. Aramayı görmezden gelmişti. Panik içimde kabardı, midemdeki düğümünden göğsümde yeni oluşan bir balona doğru yol aldı. Tekrar mutfağa açılan kapıya baktım. Bunu düzeltme şansım oradaydı. Bu adımı atmadan önce onun için savaşıma şansım. Onunla yatmadan önce. Kuralları çiğnediğim için bana kızarmıydı? Büyük ihtimalle, kesinlikle. Ama umurumda değildi. Onunla birlikte olmasını istemiyordum. Başka birinin onu mutlu etme şansına sahip olmasını istemiyordum.

Buzdolabına uzandım ve üstündeki zarfı aldım. Zarf tozluysa ve her şey bittikten sonra buzdolabının üstünü onun için temizlemeyi aklıma not ettim.

Bu konu hakkında fazla düşünmeme izin vermeden zarfı yırttım ve kanıtları saklamak için hiçbir çaba göstermedim. Notu çıkardım ve açtım. Karalanmış el yazısı kâğıdın üzerinden görülebiliyordu.

Çevirip yazdıklarını inanamayarak okudum.

Hayır.

Başımı sallayarak tekrar okudum.

***Üzgünüm,
tatlım. Kural
kuraldır.***

Her iki tarafı da kontrol ettim, daha fazlası için baktım. Kontrol etmemem konusunda bana güvenmeyeceğini bilmeliydim. Elimi tezgâha vurarak inledim, not avucumun içinde buruşmuştu.

Ne yaptım ben?

Eve geldiğinde saat sabahın birini geçiyordu. Kapıdan içeri girdiğinde ben kanepede uyuyordum. Sarsıldım, ona iyice baktım, buz gibi bir korku içimde sekiyordu. Ruju gitmişti ama bu yiyip içmekten de olabilirdi. Saçları aynı görünüyordu, giysileri buruşuk ya da dağınık değildi.

Güvende olduğu için şükrederek rahat bir nefes aldım. Bana geri döndüğü için. Ama içimde kükreyen merakı da inkâr edemezdim.

Doğrulduğumda bana gülümsedi, başını hafifçe eğdi. Söylemek istediğim, biriktirdiğim o kadar çok şey vardı ki, ama o anda hiçbir kelime gelmiyordu. Ona hazırladığım konuşmayı yapacak gücü kendimde bulamıyordum, hele ki o bu kadar inanılmaz derecede mutlu görünürken.

"Nasıl gitti?" diye sordu benden uzak durarak.

"Burada her şey yolundaydı," diye ciyakladım. Gizlemeye çalıştığım her şey yüzünden vücudum titriyordu - nota duyduğum öfke, gitmesine izin verdiğim için kendime duyduğum öfke, evde olduğu için duyduğum rahatlama, ne yaptığına dair duyduğum endişe. Zihnim, her biri duyulmak ve cevaplanmak için savaşılan olasılıklar ve sonsuz sorularla dolup taşıyordu.

"Çocuklar uyuyor mu?"

Başımı salladım, dudaklarım sanki serbest bırakmak istediğim sorgulamayı fiziksel olarak tutuyormuşum gibi birbirine bastırılmıştı.

"Tamam, o zaman... Ben duş almaya gidiyorum." Dudaklarında yine küçük, sinsî bir gülümseme belirdi ve boğazımda safranın yükselmesine neden oldu. Neyin düşünü alıyordu? Daha da iyisi, *kimden* duş alıyordu? O zaman onunla yattığını anladım. Bu iş bitmişti. Bana en kötü şekilde ihanet etmişti.

Bunun ihanet olmadığını biliyordum. Anlaştığımızı anladım. Ama bu onu daha az acı verici yapmadı. Kalbimi kırmasına izin vermem, acıyı daha az yıkıcı yapmadı. Hiç cevap verdiğimi sanmıyorum.

uzaklaştı. Koridorda ilerledi ve giderken mırıldandığını duyabiliyordum.

Ona ulaştığımda ne yapacağıma dair gerçek bir planım olmadan o yöne doğru ilerledim. Kapıya vardığımda ise korktum. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Bunun yerine yatak odamıza döndüm ve yatağa girdim. Gözyaşlarım beni orada buldu ve onun yatak odamızın kapısını açtığını duyana kadar düşmelerine izin verdim.

Banyodan doğruca yatak odasına geldi, bir havluya sarınmıştı. Karanlıkta giyindi, sanki vücudunda yaptıklarına dair bir kanıt olabilirmiş gibi. Belki de vardı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve ona bakmayı reddettim. Muhtemelen uyuduğumu sanıyordu ve ben de onu düzeltmek için hiçbir hamle yapmadım.

Buzdolabını kontrol etmedi, ne eve geldiğinde ne de benimle yatağa girmeden önce, bedenlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Buna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Beni çok iyi tanıyordu. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını söylerdi hep. Bu da benim açtığımı bildiği anlamına geliyordu; yazdıklarının nedeni buydu.

Sanki karım her hareketimi ben daha yapmadan biliyor gibiydi, ama o gece onun hareketlerini asla tahmin edemezdim.

Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Acı gerçek buydu. Fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Beni çok sevdiğini düşündüm.

Ama yapmadı.

Sonuna kadar gitmişti. Başka biriyle yatmıştı. Ve bu her şeyi değiştirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Izar zor uyuyabildim. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, defalarca uyandım ve birkaç saat sonra son kez uyandığımda Peter ve ben ne olduğu hakkında konuşmadı.

Soru sormak istediğini bildiğim halde hiç soru sormadı. Birkaç kez, ikimiz de güne hazırlanırken yatak odamızın ortasında durup bana baktığı oldu. Ağzı sanki soruyu derinliklerinden çıkarmaya çalışıyormuş gibi açık kalırdı.

Her seferinde tek kelime etmeden çekip gidiyordu. Ne yaptığımı ya da nasıl gittiğini sormadı... hiçbir şey sormadı, ama yüzündeydi. Sorular. Her şeyi bilmek için yanıp tutuşuyordu. Bir bakıma daha da heyecan vericiydi. Peter ve ben o kadar uzun yıllardır birlikteydik ki, bazen sanki artık sırlarımız yokmuş gibi hissediyorduk. Ta ki o ana kadar.

Sonunda ikimiz de yine sırlarımız olduğunu ve daha fazlasını yaratacağımızı biliyorduk. Bordo ruju dudaklarıma sürerken kendi kendime gülümsedim. Yine beni izliyordu ama fark etmemiş gibi davrandım. Gerçek, kafasında kurguladığı şeyden çok daha az heyecan vericiydi. Belki de bu yüzden süreç işe yarayacaktı - eğer yararsa, ne *zaman* yararsa. Çünkü önümüzdeki birkaç gün, belki de haftalar boyunca düşünebileceği tek şey benim başka biriyle birlikte olduğumdu. İşini yapan başka biri, beni olması gerektiği gibi seven başka biri. Belki de kıskançlık ona kendini geliştirmesi için motivasyon verecekti.

"Sabah erken kalkacağım," diyerek sessizliği bozdu. O sabah alarmlarımız beşte çaldığından beri ikimizin de konuştuğu ilk cümleydi bu. "Çocukları okula götürebilir misin?"

"Mhm," dedim, ruju dudaklarımin üzerinde kaydırmaya devam ederken başımı sallamadım, çizgilerin jilet gibi keskin olduğundan emin oldum.

Bana doğru bir adım attı, ben de tüpü indirdim, kapağını tekrar yerine yerleştirdim ve aynada onunla göz göze geldim. Beni şaşırtarak elini başımın yanına koydu, eğildi ve dudaklarını şakağıma bastırdı. Ayağa kalkmadan önce "İyi günler," diye fısıldadı.

"Sen de," dedim, ona bakmak için arkamı dönerek. "Akşam görüşürüz."

Başını salladı ama odayı geçip kapıyı açarken arkasına bakmadı. Birkaç saniye içinde ortadan kayboldu ve ben de susturmaya çalıştığım düşüncelerimle baş başa kaldım.

Gerçek şu ki, Stefan'la randevum iyi geçti. Kibar ve nazikti. Yemeğimi ve içkilerimi ödedi, kariyerim hakkında sorular sordu, bana kendi kariyerinden bahsetti. Uzun süreli bir ilişkiden sonra çıkmak hakkında konuştuk ve sadece bir kez rahmetli karısından bahsetti. Beni arabama kadar geçirirken elimi tuttu. Her şey oradaydı. Her şey mükemmeldi.

Ama onunla eve gitmedim. Benden bunu istemedi ama eğer bundan bahsetseydim beni kabul edeceğini biliyordum. Bakmadığımı sandığında bakışlarının elbisemin uzunluğunda ya da açıkta kalan göğüs dekoltemde gezindiğini izledim. Bu konuda domuz gibi davranmıyordu, beni yanlış anlamayın. Ama uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamış bir adamdı ve bu çok açıktı.

Peki neden onunla eve gitmedim? Çekiciydi, tatlıydı, ilgiliydi... Ama gerçek şu ki, hissettiğim suçluluk duygusunu yok edemiyordum. Peter hakkında değil. Bu konuda anlaşmıştık. Sıra ona geldiğinde bu konuda suçluluk duymayacaktı. Onun yerine Stefan'la ilgili suçluluk duygum ortaya çıktı. Onunla geçireceğim gecenin sadece bir gece olacağını biliyordum. Onu bir daha görmeyi planlamıyordum. Randevumuzun benim için hiçbir anlamı yoktu. Sadece bir ihtiyacı karşılamak içindi.

Belki de onu yanlış anladım ve onun da tek istediği buydu, ama hayatımla ilgili sorduğu sorulardan, kendisiyle ilgili paylaştığı şeylerden, beni gerçekten tanımaya çalıştığı izlenimini edindim. Uzun zamandır randevuya çıktığı ilk kadın olduğumdan birden fazla kez bahsetti, bunlardan sadece bir tanesinde karısının vefatından bu yana olduğunu belirtmişti. Çok büyük bir his. Onu oyalıyormuşum gibi hissettim. Karısı öldükten sonra yattığı ilk kadın olmak ve bir daha onunla iletişime geçmeyerek kalbini kırmak istemiyordum. Yanlış hissediyordum. Her ne kadar bu sürecin Peter ve benim iyileşmemle ilgili olması gerekse de, Stefan'ın çapraz ateşte kalması beni çok kötü hissettirdi.

Makyajım bittikten sonra yüzüme sabitleyici sprey sıktım, saçlarımın üzerinde düzleştiricimi birkaç kez daha gezdirdim ve siyah

pantolon ve bluz ile kıyafeti tamamlayan inci bir kolye. En sevdiğim çıplak topuklu ayakkabılarımı giydim ve kapıya yöneldim. Çocuklar evin içinde koşuşturuyorlardı ve Dylan üzerinde sadece boxer'ıyla önümden geçiyordu.

"Yeşil kapüşonumu gördün mü?"

"*Günaydın anne. Nasılsın?*" Alaycı bir şekilde sordum.

"Bu iş ciddi!" dedi. Bildiği tek ses tonunun kızgınlık olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Hiçbir yerde bulamıyorum. Riley eşyalarımı alıyor!"

"Yapmadım!" Sol tarafımızdaki yatak odasının kapalı kapısının arkasından hafif bir tartışma sesi geldi. Riley yatak odasının kapısını açtı, tamamen giyinmişti ve elinde yarım bir Pop-Tart vardı. "Anne, ben onun eşyalarına dokunmadım!"

"En son ne zaman içtin?" Dylan'a sordum.

"Cuma günü okuldaydım ama yıkanması için eve getirdim ve bir daha geri alamadım."

"Çamaşır odasını kontrol ettin mi? Belki kurutucuda vardır."

"Değil, kontrol ettim!" diye homurdanarak kardeşine öfkeli bir bakış fırlattı. "Riley sürekli odama gelip eşyalarımı alıyor. O kapüşonlu benim favorim. Onu bulmalıyım."

"*Sana dokunmadım-*"

"Pekâlâ çocuklar," diyerek yaklaşan tartışmayı kestim. "Bunun için zamanımız yok. Üzgünüm Dylan, ama bugün farklı bir kapüşon giymen gerekecek. Öğleden sonra bulurum, tamam mı? Gitmemiz gerek yoksa hepimiz geç kalacağız."

"*Anne*, bu olmadan okula gidemem!"

"Bu bir sorun çünkü bunu yapmak zorunda kalacaksın," dedim ve başka bir şey söylenmeden tartışmadan uzaklaştım. "Gel hadi. On dakikamız var."

Çocuklar homurdanarak odalarına dönerken Maisy giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde koridorda belirdi. Kollarında iki kütüphane kitabı ve üç okul kitabı vardı. "Günaydın."

"Günaydın, tatlım. Dün gece nasıl geçti? Projeni bitirdin mi?"

Başını salladı. "Evet, hepsi bitti. Senin işin nasıldı?"

"İyi idi," dedim ona basitçe. "Kahvaltı yaptın mı?" "Yulaf ezmesi. Babam nerede?"

"Oh, işe erken gitmesi gerekti." Derin bir düşünceyle ağzını büktü ve o anda aklıma geldi: çocuklar bir şey olduğunu biliyor muydu?

Yukarı mı? Peter ve benim birbirimizden kaçtığımızdan mı şüpheleniyorlardı? Her şey hâlâ normalmiş gibi davranarak berbat bir iş mi yapmıştık? Bu gece onların yanıldığını kanıtlamak için iyi bir zaman olacaktı, hep birlikte bir aile olarak. "Ondan bir şey mi istedin?"

"Ha? Oh, hayır. Yok bir şey. Bu sabah onu görmemiştim."

"Veda etmek istedi ama sanırım hepimiz biraz geride kalıyoruz." Onun için hep bahaneler ürettiğimi fark ettim. Sanki içime işlemişti. Peter ilgisiz bir baba değildi. Aslında hiç de öyle değildi. Eve zamanında gelir, nadiren fazla mesai yapar ve hafta sonları bizimle olurdu. O da en az benim kadar ilgiliydi ama ben yine de onun birkaç hatasını telafi etme ve açıklama ihtiyacı hissediyordum. Neden böyle oldu? Çocukların onu mükemmelden daha az göreceğine dair yoğun endişemi haklı çıkaracak ne yapmıştı? O da benim için aynısını yaptı mı? Bundan şüpheliydim.

"Tamam, ben arabaya gitmeden önce çayımı yapayım. Sen bir şey ister misin?"

Başını salladı. "Seninle garajda buluşuruz."

Mutfağa doğru ilerleyip sabah çayı için çaydanlığı koyarken çocukların odalarından çıktıklarını duydum. Arkamı döndüğümde Dylan'ın aradığı yeşil kapüşonlu tişörtü giydiğini görünce şaşırdım.

"Buldun o zaman?"

"Kapının yanında asılı duruyordu," diye mırıldandı ve dolabı açıp küçük bir paket Doritos çıkardı. Bunun iyi bir kahvaltı olmadığını iddia ederdim ama enerjim yoktu. Onun yerine, odadan çıkarken kapüşonunun ön cebine tıktırmasını izledim. Birkaç dakika içinde çaydanlığım cızırdamaya başladı ve seyahat kupama bir poşet İngiliz Kahvaltısı Çayı koyup sıcak suyu içine boşalttım, kapağını kapattım ve buzdolabının üstündeki dolaptan bir protein bar aldım. Bunu yaparken notu hatırladım. Dün gece eve geldiğimde aklımdaydı ama Peter'ın önünde kontrol etmeye cesaret edemedim. Notu onun açmasını beklediğimi bilmesini istemiyordum. Beyaz zarfı aşağı çektim, şaşırmadım ama haklı olduğumu anlayınca kesinlikle hayal kırıklığına uğradım. Zarf yırtılmıştı; zarfı tekrar kapatmak ya da kanıtları saklamak için hiçbir çaba göstermemişti.

Yazdıklarımı gördüğünde ne hissetmiş olabileceğini merak ederek kağıdı ikiye böldüm ve çöp kutusuna attım.

Çayı yudumladım, evden aceleyle çıkarken ağzımı yaktığının farkında bile değildim. Yine de kocamın bana neden güvenmediğini açıklığa kavuşturmak istiyordum,

Anlaşmamızın bu kadar erken bir döneminde kuralları neden çiğnediğini, hepimiz geç kalmadan önce çocukları okula, kendimi de işe götürmek zorunda kaldım.

Krizimiz yüzünden hayat yavaşlamayacaktı. Sadece ayak uydurmayı öğrenmem gerekiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

PETER

I fotoğrafçının size kıpırdamadan durmanızı ve gülümsemenizi söylediği ve tek düşünebildiğiniz şeyin "*nerede duracağım?*" olduğu o an, aile portreleri çekirmek gibi hissetmedim.

Ellerimi nereye koyayım? Neden nefes alıp verdiğimin bu kadar farkındayım? Bu gülümseme zorlama mı görünüyor?

Hissettiklerimi açıklamak için aklıma gelen tek yol buydu. Ainsley randevusundan eve döndüğü andan itibaren hissettiklerim. Uyku durumu daha iyi hale getirmedi. Bütün gece dönüp durdum, alarmımın çalmasına iki saat kala son kez uyandım ve yine de kalkmaya karar verdim.

Onun yanında ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı, ne yapacağımı bilmiyordum. Birçok kez kendimi ne düşündüğümü bilmeden garip, transa benzer bir halde ona bakarken yakaladım. Sanki gözümü ondan alamıyordum. Sanki o bir ünlü ya da araba kazasıydı ve yaptığı her hareketle gözlerimi kendisine çekiyordu.

Artık onda büyük bir gizem vardı. Ne yapmıştı? Ne söylemişti? Ona hayatlarımız hakkında ne anlatmıştı? Ondan hoşlanmış mıydı? Onu öpmüş müydü? Çok, çok daha fazlasını yapmış mıydı? Cevaplanması için yalvaran pek çok soru peşimi bırakmıyordu. Kendimi devam etmeye ikna edemiyordum ama hiçbir şey sormama izin verilmiyordu.

Sıra bana geldiğinde böyle mi hissedecekti? Bunu düşünmek istemedim. Tüm bunlardan utanıyordum. Gina ile eşleştiğimden beri birbirimizle konuşmamış, koridorlarda tek kelime etmeden geçmiştik. Belki de bunu bir test olarak yapıyordu. Belki de kazara benimle eşleşti ve benim de onunla eşleşmem durumu garip ve kafa karıştırıcı hale getirdi, çünkü ikimiz de konuya nasıl yaklaşacağımızı bilmiyor gibiydik. Asla yapmamalıydım

çok aptalca bir şey. Kendimi zayıf hissettim ve kontrol eksikliğim yüzünden kendime kızdım. Neden kendimi bu kadar düşüncesizce davranmaktan alıkoyamıyordum?

O öğleden sonra masamda oturmuş, gözlerimin kaymaya devam ettiği rakamlar ve kelimelerle dolu ekrana bakıyordum. E-postaları ve notları tekrar tekrar okudum, net ve tutarlı düşünceler oluşturmamıştım. Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum gibiydim. Kağıt kahve fincanını elime aldım ve nasıl bu kadar yoldan çıktığımızı düşünürken kahvemi yudumladım. Bunu neden kabul etmiştim ki? Neden teklif ettiğinde ona hayır dememişim?

Ofisimin kapısı açıldı ve onu gördüğümde göğsümü aynı anda dolduran umut ve endişeden nefret ederek başımı kaldırdım.

"Gina, selam," dedim aptal gibi masamdan kalkarak.

Gülümsedi ama zoraki gibiydi. Sert. "Hey, Peter... Affedersin, Gregory projesi için hazırladığın raporu tamamlayıp tamamlamadığını merak ediyordum. Sabırsızlanmaya başladılar."

"Kahretsin." Parmaklarımı alnıma götürdüm ve sandalyeme çöktüm. "Sana çoktan geri gönderdiğimi sanıyordum." Nefesimin altında küfrederek e-postalarım arasında gezindim. "Kahretsin," dedim gözlerim giden kutumda neredeyse bir haftadır gönderilmemiş duran taslağa takıldığında. "İşte burada." Gönder tuşuna bastım ve inledim. "Çok özür dilerim. Pazartesi öğleden sonra gönderdiğimi sanıyordum. Dikkatim dağınıktı sanırım..."

Başını salladı ama hemen bir şey söylemedi. Devam etmeden önce daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğimi görmek için bekledi. "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi tereddütle. Gözlerinin dolmasını izledim, boğazım kurudu. Bana tüm bunların bir şaka olduğunu ve bu konuda kendini garip hissettiğini mi söyleyecekti? Aramızı çok tuhaflaştırdığım için işi bıraktığını mı söyleyecekti?

Sandalyemi ona doğru çevirdim ve ellerimi kucağıma koydum. "Tamam. Ne var ne yok?"

"Sanırım birisi senin fotoğraflarını kullanarak insanları kandırıyor olabilir."

Nefesimi içime çektim. Söylemesini beklediğim her neyse, bu değildi. Yabancı bir dil konuşuyor da olabilirdi. "*Kedi balığı* biri mi? Sen neden bahsediyorsun? Ne resimleri?"

Tekrar gözlerini devirdi ve masamın önündeki sandalyelerden birine oturdu, yanakları pembe pembe kızarmıştı. "Tamam, itiraf etmesi biraz utanç verici ama internette biraz flört ediyorum." Sanki bir şey söyleyeceğimi ya da güleceğimi düşünmüş gibi durakladı ama ben sessiz kalıp bekledim. Devam etti. "Ve, şey, geçen gün, birinin senin fotoğraflarını

Adı Pete Patterson." Telefonunu çıkardı ve ben oturup bir sonraki hamlemi düşünürken telefonunu karıştırmaya başladı. O kişi ben değilmişim gibi davranabilirdim ya da gerçeği söyleyebilirdim. Hangisinin en iyi hareket tarzı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. *Pete'in* profiline bakabilmem için telefonunu bana uzattı. "Eşleştik çünkü resimleri kullandığı için onu aramayı planlıyordum ama sonra düşündüm ki... bu aptalca. Mutlu bir evliliğin var. Tabii ki bir randevu sitesinde değilsin. Onu ihbar etmeyi planlıyorum." Son birkaç cümlesi şimşek hızıyla çıkarken yüzü kıpkırmızı oldu. "Sana söylemek istedim, böylece düşünmedin... Bilmiyorum. Sanırım ben olsaydım bilmek isterdim." Dişlerini emdi, başka tarafa baktı. "Her neyse..." Ayağa kalkmak için bacaklarını tokatladı. "Bunu bana gönderdiğini söylemiştin, değil mi? Evet."

"Gina, bekle," diye seslendim o kapıya doğru ilerlerken, uzaklaştıkça midemin derinliklerinde bir şeyler kıpırdanıyordu. "Bekle."

Omzunun üzerinden baktı, sonra da tek kaşını kaldırarak dile getirilmemiş bir soruyla etrafında döndü.

Kelimeler ağzımdan çıkana kadar ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Utaniyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ainsley ve ben... biraz ayrı zaman geçiriyoruz. Başka insanlarla görüşmek konusunda anlaşmıştık. Seni uygulamada gördüğümde, seninle eşleşmenin aptalca olduğunu biliyordum ama... bir hevesle hareket ettim. Senin için işleri zorlaştırdıysam özür dilerim."

Gözleri parladı, bana bakarken dudakları hafifçe aralandı. "Bekle, yani diyorsun ki... Sen Pete Patterson *mısın*? Gerçekten sen misin?"

Güldüm ve başımı salladım. "Utancı verici. Sahte isimler Ainsley'nin fikriydi, durumu biraz gizli tutmak ve çocuklarımızı korumak için. İşler öyle ya da böyle resmiyete dökülene kadar neler olup bittiğini öğrenmelerini istemiyoruz. "

Yavaşça başını salladı, yarım adım ilerlerken beni inceliyordu. Gözlerinde bir hayranlık parıltısı vardı. "Hayır, hayır, anlıyorum. Tabii ki anlıyorum. Konuyu açtığım için özür dilerim. Belki de açmamamı tercih ederdin?"

"Hayır, hiç de değil. Bu sizin hatanız değil. Bunu yaptığınıza sevindim. Sanırım *gerçek hayattan* tanıdığımız birini uygulamada görmeyi hiç düşünmemiştik. Planımız, çıktığımız kimsenin bizi bulamayacağı şekilde tutmaktı. Seni orada gördüğümde çok şaşırdım."

Düşünürken dudakları genişledi ve arkalarındaki mükemmel, beyaz dişler ortaya çıktı. "Ama benimle bilerek eşleştin?"

"Aptalca belki ama evet. Tüm bunlarda hala yeniyim..." Sözlerimi yarıda kestim, yüzümün ısındığını hissediyordum. "Ve birlikte çalıştığımız için bunun işleri garipleştirdiğini biliyorum, bu yüzden hiç olmamış gibi davranmamız gerektiğini düşünüyorsan, bunu kesinlikle yapabiliriz."

"İstediğin bu mu?" Aniden çıkan sestən utanarak yutkundum ama o irkilmedi. "Çünkü eğer istiyorsan benim için sorun yok. Hiçbir şeyin ortasında kalmak istemiyorum..." Sanki bir kazanı karıştıran bir cadı gibi elini dairesel bir yönde salladı.

"Hayır, yapmazsın. Yani, şu anda karmaşık bir şey istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. İnternette buluşma olayını deniyorum..."

"Biraz eğlenmek için mi?" diye sordu, başını yana eğerken dilini dişlerine bastırdı.

"Mhm," dedim, sağır edici sessizlikte zar zor duyulabilir bir ses çıkararak. Bekledi. Boğazımı temizledim ve ellerimi göğsümün önünde birbirine bastırdım. "Bu kulağa muhtemelen saçma geliyor."

Güldü. "İşte *bu* kulağa *ezikçe* geliyor." Sanki hoş olmayan bir kelimeymiş gibi *ezik* dedi ve o zaman aramızdaki yaş farkını fark ettim. "Bak ne diyeceğim, ne istediğini kesin olarak düşün ve bildiğin zaman... *Pete Patterson* bana bir mesaj göndersin. Aksi takdirde, sonra görüşürüz *Peter*. Rapor için teşekkürler." Başımı salladım ama o bunu görmedi. Gitmeye hazırlanırken eli çoktan kapının kolundaydı.

"Gina?" Sandalyemden yarı kalkarak seslendim.

Omzunun üzerinden baktı, kaşları kalkmıştı. "Öyle mi?"

"Muhtemelen söylemeye gerek yok, ama tüm bunlar için sağduyunuzu rica etmek istedim. Özel hayatımı mümkün olduğunca ofisten ayrı tutmaya çalışıyorum ve size söylediklerimi aramızda tutarsanız memnun olurum."

"Elbette, Peter. Sormana bile gerek yok. Bu bizim küçük sırrımız olacak." Bana göz kırptı ve kapıyı çekerek açtı, başka bir şey söylemeden ofisimden çıktı.

Vücudum olasılıklar ve konuşmanın adrenalini ile karıncalandı. *Az önce ne oldu öyle?*

Telefonum masanın üzerinde yüzüstü yatmış, benimle alay ediyordu ama henüz harekete geçemezdim. Mantıklı düşünmek zorundaydım ve hissettiğim ezici heyecan hiç de mantıklı değildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Stefan önceki gecedan beri bana iki mesaj göndermişti. Biri ben eve geldikten sonra benimle ne kadar eğlendiğini söylemek için, diğeri de o sabah

Sormak için beklemesi gerektiğini bilmesine rağmen, eğer buna açık olursam beni tekrar görmek istediğini söyledi.

İki mesaja da cevap vermemiştim.

Nasıl cevap verebilirdim ki?

Her şeyle ilgili duygularıyla yüzleşmemiştim. Aslında amacım evliliğimi düzeltmek, kocamın neleri kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğunu anlamasını sağlamaktı. Ama bu süreçte kimseyi incitmek istemiyordum, özellikle de Stefan gibi iyi, şefkatli bir adamı. Birbirimize bağlanmamız onun suçu değildi. Tek amacımın kaybetmekte olduğum kocamla yeniden bağlantı kurmak olması onun suçu değildi.

Evliliğimdeki dağınıklığı toparlamaya çalışırken onun incinmesini istemiyordum ve olan da buydu. Benimle ilgileniyordu ve ben bilerek ilgili görünen bir adam seçmiştim. Beni dinlediğini hissettirecek bir adam.

Hepsi benim hatamdı. Suçluluk duygusunun bana bu kadar ağır geleceğini tahmin etmemiştim.

Mesai bitiminde, şube kapandıktan ve veznedarlar para çekmecelerini dengeledikten sonra ofisimin kapısını kapattım, kilitledim ve alarm konsoluna doğru ilerledim. "Hazır mısınız?"

"Evet," diye cevap geldi. Veznedarlar, Tara ve Brendan, bankonun arkasından dolaşıp kapıya doğru aceleyle yürüdüler ve benim bilmediğim bir şakaya güldüler. Onların veznedarlık pozisyonundan ben de baş bankacı pozisyonuna yükselmişim ve üç yıl önce şube müdürü olmuşum.

Müdür. Değişiklik gerçekleştiği anda, kendimi artık kahkahalara katılmama izin verilmiyor olarak buldum. Artık *davet edilmiyordum*. Patron olmuştum, bu da görünüşe göre korkulmam gerektiği, en yakın çevrelerde hoş karşılanmayacağım anlamına geliyordu. Bana karşı yeterince iyiydiler elbette, ancak çoğuyla yıllardır çalışmama rağmen, pozisyonu aldığım anda, odaya girdiğimde aniden konuşmaların durduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Kahkahalar azaldı. Otorite figürü haline gelmiştim ve artık bir arkadaş olarak görülüyordum.

Nefret ettim. Kahkahaları özledim. İşe gelmeyi ve müşteriler arasında bir iş arkadaşımın rahatlamayı özledim. Ama hırsım beni tanıdıklarımın ayırmış ve başka birine dönüştürmüştü. En azından onların gözünde öyle görünüyordu. Hâlâ kendim gibi hissediyordum. Arkadaşlara her zamankinden daha çok ihtiyaç duyan versiyonum.

Şifremi girdim ve geniş lobide koşarak Brendan'ın kapıyı arkamdan kilitlemesini ve üçümüzün birlikte binadan ayrılmasını bekledim. "İkinize de iyi geceler."

"Sen de öyle. Yarın görüşürüz," diye seslendi Tara, elini başının üzerinde sallayarak. Arabaya binerken derin bir nefes aldım. Çok uzun zaman önce değil, çocukları kreşten ya da okul sonrası bakımından almak için işten aceleyle çıktığım günler vardı. Şimdi ise hepsi okul sonrası programları, sporları ve arkadaşlarıyla o kadar meşguldü ki, acele edecek hiçbir yerim yoktu.

Ben de oturdum. Ve düşündüm. Ki bu çoğu zaman tehlikeli bir şeydi. Telefonumda mesajları açılmadan duran Stefan'ı düşündüm. Bana o sabah baktığı gibi hiç bakmamış olan Peter'ı düşündüm. En azından yine bana bakıyordu, diye düşündüm, ama beni gururlandıracak şekilde değil.

Telefonum çaldı ve ona baktım. **Bilinmeyen bir arayan.**

O gün aldığım ikinci engellenmiş telefon çağrısıydı. Spam çağrılar almak benim için alışılmadık bir şey değildi ama yine de beni rahatsız ediyordu. Aramayı görmezden gelmek için düğmeye bastım ve telefonu tekrar bardak tutucuma bıraktım.

Yaptığım ya da daha doğrusu *yapmadığım* şey için kendimi suçlu hissetmeme gerek yoktu. Bir anlaşma yapmıştık ve flörtümün buhar seviyesi en iyi ihtimalle ilköğretim seviyesindeydi. Geçmem için yol açtığımız çizgileri geçmemiştim, öyleyse göğsümde bir türlü atamadığım o dırdırcı his neydi? Neden bir şeyleri mahvetmişim gibi hissediyordum? Evliliğimi mi? Zaten olduğu noktadan daha fazla mahvolmasına imkân yoktu. Çocuklarım mı? Ne yaptığımızdan bihaberlerdi. İş yerindeki ekibimin ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne olmuş yani?

beni yiyip bitiren his neydi? *Utanç*. Bu duyguyla, oraya ait olmamasına rağmen onu tanıyacak kadar uzun süre oturdum. Benim için geçerli değildi. Utanmak için bir nedenim yoktu. Henüz yoktu.

Peter'ın kiminle konuştuğunu, ertesi akşam ilk randevusu için kimi seçtiğini merak ettim. Garip bir nedenden ötürü, bu duygu midemi bulandırmadı. Merakımda kıskançlık yoktu. Aslında, benim ona karşı bir şey hissetmememden çok, onun benim randevumu kıskanmamış olmasına üzülüyordum.

Düşünmekten ve hissetmekten sıkıldığımda arabamı park yerinden çıkarıp otoparktan ayrıldım ve eve doğru yola koyuldum. Hayatımı kendim yaşamak yerine önümde gelişmesini izliyormuşum gibi hissediyordum. Orta yaş krizi böyle bir şey miydi? Kendimi bir orta yaş krizi için yeterince yaşlı hissetmiyordum, ama bu sızı öyle görünüyordu. Hayatımın geçip gidişini izlemenin ve en güzel yıllarımın geride kaldığını fark etmenin tarifsiz acısı. Bir zamanlar dört gözle beklediğim şeyler vardı: doğum günleri, tatiller, tatiller. Yaşlandıkça, doğum günleri daha az kutlamayla gelip geçti, çocuklar tatillerde hediye yerine nakit parayı tercih ettiler ve birlikte yemek pişirmek için zaman harcamaktansa dışarıdan sipariş vermeyi tercih ettiler. Yılda iki haftalık tatile çıkmaya her zaman özen göstermemize rağmen, çocuklar eskiden çok keyif aldığımız aptalca aile şeylerini yapmakla çok daha az ilgileniyorlardı - Peter'ı kuma gömmek, Sharky'de köpekbalığının ağzında fotoğraf çekmek, birlikte kum dolarları aramak, Pineapple Willy's'den büyük boy bardaklar almak ve kumdan kaleler inşa etmek. Bunun yerine, Dylan ve Riley artık okyanusa doğru koşmayı ve zamanlarını ne kadar uzağa gidebileceklerinin sınırlarını test ederek geçirmeyi tercih ediyorlardı. Okuyucumuz Maisy ise şapkasını ve güneş gözlüklerini takıp burnunu bir kitaba gömüyor, bir yandan da güneşten yanmamaya çalışıyordu. Artık bir zamanlar olduğumuz aile değildik ve bunun ne zaman olduğundan emin değildim.

Sanırım beni bu kadar korkutan da buydu. Hayatımın ne zaman bu hale geldiğini bilmiyordum. Sanki bir sabah uyandığımda etrafıma, yarı büyümüş çocuklarıma, durgun kariyerime ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyen kocama bakmış ve buraya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim.

Yirmi zihin uyuşturan dakika sonra, uzun, çakıllı araba yolumuza girdim. Ev, şehirden kilometrelerce uzakta, dönümlerce ormanla çevriliydi. İlk evimizi almaya karar verdiğimizde mahremiyet ve doğanın özlemini çekmiştik, ikimiz de şehirde büyümüştük ve oynayacak çok az bahçemiz vardı.

Ek bir bonus olarak, mükemmel arsayı bulduğumuzda Peter evi kendisi tasarlamıştı. Bu onun mezun olduktan sonraki ilk projesiydi. O zamanlar fazla paramız olmamasına rağmen yeterince şirindi ve ailemizi kurup büyütmek için harika bir ev olmuştu. Ev soluk tuğlaydı ve kırmızı panjurları vardı. Yan bahçede yıllardır üzerinde oynanmamış bir salıncak ve yanında bugünlerde kumdan çok çimen olan bir kum havuzu vardı. Garajın içinde, çoğunun lastikleri patlamış ve koltukları çatlamış beş bisiklet vardı. Hatırlatıcılar her yerdeydi - bir şeyler değişiyordu. Asla eskisi gibi olmayacaklardı. Aynayı indirip yüzüme baktım ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Dağılmak için zamanım yoktu. Şu anda olmaz.

İçeri girdiğimde ev sessizdi. Beni selamlamak, son şaheserlerini göstermek ya da günlerini anlatmak için koşuşturan mutlu ayak sesleri yoktu. Onlar küçükken bir dakika huzur, nefes almak, duş almak ya da düşünmek için yalvardığım günler olmuştu... ama bu daha kötüydü. O zamanlar, bir gün çok yakında ne kadar huzura kavuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çantamı salondaki portmantoya astım, ceketimi, atkımı ve ayakkabılarımı çıkardım ve üzerimi değiştirmek için yatak odasına yöneldim. Pijamalarımın içinde rahat edince mutfığa yöneldim, akşam yemeği için tavuk ve sinirlerim için şarap aldım. Bir kadeh doldurdum ve bir yudum aldım, bir anda içime huzur doldu.

Bir yudum daha alıp yemeğe başlamak için bir fırın kabına uzandığımda, garajdan gelen koridor kapısının açıldığını ve Peter'ın ayak seslerinin merdivenlerden yukarı çıktığını duydum. Ben şarap kadehini bırakıp tavuğu hazırlarken o yatak odasına doğru yöneldi. Tavuğu fırına sürüyordum ki arkamda belirdi, ağır ayak sesleri gelmekte olduğunu haber veriyordu.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu, hepsi bir nefeste. Sesi ani çıkmıştı, sanki soruyu prova ediyormuş da hazır olmadan ağzından kaçmış gibiydi.

Fırının kapağını kapattım ve omzumun üzerinden baktım. "Her şey yolundaydı. Seninki nasıldı?"

"Peki," dedi. "Dinle, ben-"

"İstedim-" dedim, birbirimizin sözünü keserken durdum. "Sen git."

Başını sallayarak gülümsedi. "Hayır, önce sen."

"Mevcut kurallarımıza yeni bir kural eklemek istedim," dedim ve şarap bardağını kaldırıp elimde çevirirken sırtımı tezgâha yasladım.

"Yeni bir kural mı?" Yüzü düştü.

"Çılgınca bir şey değil. Sanırım bir açıklama. Daha önce pek konuşulmuyordu ama ben bunu resmileştirmek istiyorum. Bence görüştüğümüz insanlara bunun fiziksel ve gündelik bir şey olduğunu önceden bildirmeliyiz." Kaşları bir kıl kadar yukarı kalktı, zar zor fark ediliyordu ama ben fark ettim. Ben de devam ettim. "Bence bu, her iki taraftan birinin duygu geliştirmesini engellemenin en kolay yolu olacak. Kimsenin incinmesini istemiyorum. Sence de öyle değil mi?"

Tartışmayı ya da derin bir şey söylemeyi planlıyormuş gibi ağzını sonuna kadar açtı ama sonra tekrar kapattı. "Evet," dedi sonunda. "Evet, sorun değil."

"Katılmıyor gibi görünüyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değil, sadece... şey, sanırım bu senin açısından benimkinden çok daha iyi olacak. Kadınlar benim bir pislik olduğumu düşünecek."

"İnanın bana, dışarıda gündelik bir şeyler arayan erkekler kadar kadınlar da var - ben bunun kanıtıyım. Doğru olanları bulduğumuzdan emin olmalıyız. İkimizin de ihtiyacı olan son şey, etrafta dolaşan muhtaç, hor görülmüş bir gecelik bir ilişki." Cümlemi bitirirken sesimi alçalttım.

Başını salladı. "Tamam. Evet, bu bana uyar."

"Güzel." Alyansımın metalini elimdeki bardağa vurdum. "Tamam, aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Peki, buna karar vermene neden olacak bir şey mi oldu? Dün gece gördüğün adamla sorun mu yaşıyorsun?"

"Hayır," diye teminat verdim. "Bu benim düşündüğüm bir şey. Daha sonra ondan birkaç mesaj aldım ve belki de daha açık olmam gerektiğini düşündüm, bu yüzden yarın gece ve ilerisi için seni uyarmak istedim."

Başını salladı. "Tamam."

"Lafı açılmışken, kime soracağına karar verdin mi?"

Yüzünde bir çatıklık oluştu, alnındaki kırıışıklık derinleşti. "Bu bahar balosu değil, Ainsley."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Karnımda dans ettiğini hissetmeye başladığım kıskançlığı bastırmaya çalışarak gülümsedim.

"Karar verdim, evet."

Kimdi o? Daha genç biri mi? Daha zayıf? Daha güzel? Hiçbir konuda başının etini yemeyecek biri mi? Titredim, bu düşünceden uzaklaştım. Onun kim olduğu önemli değildi. Önemli olan bu sürecin bana ne yaptığıydı.

ve eğer onun randevusu da benimki gibi geçtiyse, işe yarama ihtimali vardı.

Konuyu değiştirdim. "Tavukla ne yapacağımıza dair bir isteğiniz var mı?"

"Ben Brüksel lahanası düşünüyordum," dedi buzdolabına doğru yürürken. "Teslimattan gelen ve bozulmadan önce pişirilmesi gereken sebzelerimiz var." Sebzelik çekmecesinden yeşil bir torba çıkardı ve sebzeleri yıkamak için lavaboya doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, çünkü bana akşam yemeği için yardım teklif etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum.

"Yardım edebileceğimi düşündüm..." Sesi yumuşak ve kararsızdı, sanki bana yardım ettiği için onu azarlayacağımı düşünmüş gibiydi. "Eğer sorun olmazsa?"

"Elbette." şarabımdan bir yudum daha aldım. "İçecek bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim," dedi, göz temasımı bir saniye daha sürdürerek. Gözlerinde özlediğim sıcak bir şeyler vardı. Beni etkilemeye çalışıyordu ve ben de bunu takdir etmekten kendimi alamıyordum. Sebzeleri doğramak ve baharatlamak için yanıma geçtiğinde kalçası yanıma yaslandı. İki yanımızda da bolca tezgah boşluğu olmasına rağmen ikimiz de hareket etmedik.

Sabit doğrama sesini dinledim, teni benimkini sıyırmaya devam ettikçe vücudum ısınıyordu ve kendi kendime gülümsedim. Belki de planım her şeye rağmen işe yarayacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PETER

W Perşembe gecesi geldiğinde, tam bir sinir küpüydim. En son Maisy'nin öldüğü gece böyle hissettiğimi hatırlıyorum.

Doğuştan. Gergin, heyecanlı, endişeli. Randevuyu berbat edeceğimden, kendimi utandıracak bir şey yapacağımdan korkuyordum. Daha da kötüsü, istemeden de olsa evliliğimi mahvedecek bir şey yapmaktan korkuyordum. Kuralların ne olduğunu biliyordum ama bu beni kuralların değişeceğinden ya da bir şekilde birini çiğneyeceğimden endişelenmekten alıkoymuyordu.

Ainsley bir gece önce bana yeni kuralı söylediğinde, ona her şeyi iptal etmek istediğimi söylemeyi çok istemiştim. Yaptığımız şeyin olasılığından heyecan duymak, bunun evliliğimizi ve ailemizi mahvedeceğinden korkmak ve bundan zevk almama izin veremediğim gerçeğinden iğrenmek arasında gidip geldim. Ne tür bir adam karısı başka insanlarla yatmasını istediğini söylediğinde sorular sorar? Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu söyleyen o dırdırcı sese çenesini kapamasını söyleyecek gücü kendimde bulamıyordum.

Çocukken ailem bana piyano dersleri aldırırdı. Notaları özenle ezberledim, parmaklarımın tuşların neresinde durması gerektiğini ezberledim. Piyano öğretmenimin kokusunu hatırlıyorum - küflü bir tavan arası ve ceplerinde sakladığı nane şekerleri bir arada - ve ellerim duruşunu kaybettiğinde cetveliyle parmak eklemlerime nasıl vurduğunu.

O anda kendimi böyle hissediyordum. Sanki hayatımın duruşu bozulmuştu ve Bayan Feffermen'in eklemlerime vurup beni tekrar forma sokmasını bekliyordum.

Yatak odasından çıktım, koyu gri pantolon, açık mavi düğmeli gömlek ve siyah bomber ceket giymiştim. Oturma odasında görüldüğümde çok gergindim -Ainsley efsanevi beyaz tavuk biberi için fırında tavuğu parçalarken birkaç saniyeliğine benden habersizdi. Metal pençelerini etin üzerinde hassasiyetle gezdiriyordu. Öfke. Bunu hayal mi ediyordum?

Boğazımı temizledim, omzunun üzerinden baktı, sonra pençelerini bıraktı, bana bakarken ellerini kurulamak için bir havlu aldı. "Güzel görünüyorsun bebeğim," dedi. Ses tonu rahattı. Rahatsız olmamıştı. Sanki bir randevuya değil de markete gidiyormuşum gibi.

Yutkundum ve bir adım öne çıktım. "Ceket..." Boynundan çekerek ayarladım. "Bu çok mu fazla?"

Bana doğru yürüdü, havluyu tezgâha bırakmadan önce ellerinin temiz olup olmadığını kontrol etti ve yakasına uzanıp ayarladı. "Rahat mısın?" Karım koyu tonlarda kırmızı ruj tercih ederdi, saçlarıyla uyumlu renkler. Bunları her sabah sürerdi ve akşama kadar dudaklarında soluklaşırdı. Gülümsemesinin kenarlarında ve alt dudağının çatlaklarında rujunun izlerini görebiliyordum. Aniden eğilip dudağını dişlerimin arasına alma ve ısırma isteği duydum. Onu incitmek için duyduğum ani dürtüyü açıklayamıyordum ama oradaydı. Ona acı çektirmek istiyordum. Bu benim başa çıkma yöntemim miydi?

"Rahatım," dedim düşünceyi uzaklaştırarak. "Bu ceketı yeterince giymedim. Hâlâ sert."

Ellerini yavaşça yanlarımda gezdirdi, neredeyse şehvetli bir şekilde, ama gözlerinde şehvetli hiçbir şey yoktu. Yavaş ve metodikti, sanki alışveriş merkezindeki soyunma odasında kıyafet deneyen çocuklardan biriymişim gibi. Dudaklarını birbirine bastırarak başka bir kadını etkilemeye yönelik kıyafetler içindeki bedenimi dikkatle inceledi. "Peki, bunun yerine bir kazak giysen nasıl olur? Eğer rahat değilsen, bu belli olur."

"Bir serseri gibi görünmek istemiyorum."

Alay etti. "Bir serseri gibi görünmeyeceksin. Kazakların içinde yakışıklı görünüyorsun. Her zaman yakışıklı oldun. Ailenin geçen Noel'de sana aldığı kaşmir kazağı giyebilirsin."

"Bunu unutmuştum," dedim. "Yani, bence bu iyi görünüyor, değil mi?"

Gözlerini benimkilere dikti ve gözlerinde herhangi bir hayal kırıklığı olup olmadığını anlayamadım. Birlikte yaşamaya başladığımız ilk zamanlarda Ainsley

Evden çıkmadan önce birkaç kıyafet değiştirmesi gereken tanıdığı tek erkek olduğundan şikayet etti. Bir şeyleri denemeyi, tenimde nasıl hissettirdiklerini ve nasıl göründüklerini görmeyi severdim. Bu beni diğer erkeklerden çok mu farklı kılıyordu? Bilmiyordum ama ben böyle çalışıyordum.

"Harika görünüyorsun," diye tekrarladı. "Gergin olma. İhtiyacın olan her şey yanında mı?"

Başımı salladım ve cüzdanımın durduğu arka cebimi yokladım. İçinde gençlik yıllarımda yaptığım gibi saklanmış bir prezervatif vardı. Yanıma bir tane almak küstahlık mıydı? Her ihtimale karşı hazırlıklı olmak istiyordum. Bu düşünce içimde şimşek gibi çaktı: *Bu gece seks yapıyor olabilirdim. Karım olmayan biriyle seks yapıyor olabilirdim.*

Neden aynı anda hem bu kadar heyecanlı hem de korkmuş hissediyordum? Bu beni hasta etmeye yetiyordu. Ya ne yaptığımı bilmiyorsam? Uzun zamandır sadece Ainsley'i etkilemeyi önemişiyordum, ya artık neyin ne olduğu konusunda bilgilendirilmediyse? Ya bilmediğim yeni bir hareket varsa? Ya seks bir şekilde değiştiyse? Ya *benim cinsiyetim* değiştiyse? Ya tembelleştiyse? Ya onun iddia ettiği kadar iyi değilsem?

Ürperdim, yanağımı nazikçe öperek düşüncemi böldü ve sonra başparmağını öpücüğün konduğu yere sürttü. "Hadi, şimdi git. Eğlenmene bak. Saat kaçta orada olman gerekiyor? Onu alacak mısın?"

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Saat yedide buluşuyoruz."

Birlikte saate baktık. Saat altıyı biraz geçiyordu, yani bolca vaktim vardı ama gitmem gerekiyordu. Onun varlığından, evi saran sıcak, tanıdık, misk kokulu yasemin kokusundan uzaklaşmam ve işlerin akışına bırakmam gerekiyordu. *İşlerin akışına mı?* Düşüncelerim bile eski ve havasızdı. Ben bir babaydım ve bu acı verici bir şekilde ortadaydı. Kendi kafamdan çıkmam gerekiyordu.

"Tamam, sonra gelirim," dedim. Benden kızın ya da restoranın adını yazmamı istemedi. Başka soru da sormadı. Bunun yerine başını salladı, tezgahın üzerindeki tavuğa döndü ve çalışmaya başladı.

"Görüşürüz o zaman."

Odadan çıkıp kapıdan geçerek uzaklaştım. Yazdığı ve mühürlediği notu bana hiç sormadı ama sormasına gerek olmadığından şüpheleniyordum. Karım beni çok iyi tanıyordu. Aklımdan geçen her düşüncüyü, yaptığım her hareketi benden önce biliyordu. Garip bir şekilde, bunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Onun yanında olmadığım biri olmak zorunda değildim. Farklı biri olmamın onu şaşırtacağını, hatta belki de hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum.

Gecenin, randevunun, beni hiç tanımayan biriyle bir akşam geçirmenin belirsizliği vardı. Gina'nın teklifini kabul etmememin bir nedeni de buydu. Bir şekilde yanlış hissediyordum. Bana delicesine aşık olmasını beklediğimden değil, ama sanırım ona, a) muhtemelen oldukça paslı ve beceriksiz olacağım ve b) seks yapmayı planladığım bir randevu teklif etmek için çok fazla saygı duyuyordum - eğer randevum buna hazırsa -Ve onu bir daha asla arama.

İlk randevum için yirmili yaşlarının ortasında, yıl boyunca Hallmark Noel filmlerini izlemeyi ve Shih Tzu'su Bebe ile yürüyüş yapmayı seven sarışın bir masaj terapisti olan Mallory'yi seçmiştim. Uygulamadaki fotoğraflarının çoğu bikiniliydi ve geri kalanı ya dışarıda minik şortlarla ya da içeride dekolte pijamalarla çekilmişti. Belki de onu seçmiş olmam beni sığ biri yapıyordu ama yıllardır ilk kez biriyle çıkma girişiminde bulunduğum için *rahat* biri olmalıydı ve Mallory de tam olarak buydu.

Restorana vardığımda, en uzak köşedeki büyük boy kabine oturdum. Kendime bir cin tonik söyledim ve beklemeye başladım. Ainsley ile birlikte olsaydım, ona bir kırmızı şarap, belki bir pinot ya da cabernet sipariş ederdim. Mallory için tahmin yürütmeyi düşündüm - bahse girerim o bir kozmo kıızıydı, ama artık protokolün ne olduğundan emin değildim ve bir randevu tecavüzcüsü olarak görünmek istemiyordum. Bunun yerine içkimi yudumladım, siyah pipetimi limon dilimlerini karıştırmak için kullandım.

Mallory geldiğinde, bir şef garson tarafından masaya götürüldüğünde, kabinde garip olsa da ayağa kalktım ve kenara doğru kaydım, sarılmak için içeri girdiğinde elimi uzattım. Küçük, pembe bir elbise giymişti, kocaman takma kirpikleri ve boyalı kaşları dışında çok az makyaj yapmıştı. Sarı saçları, resimlerindeki vahşi, uzun saçlarının aksine, şık bir küt kesilmişti ve benim çok sevdiğim buklelerini düzleştirmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, sesi tahmin ettiğimden daha derindi. Delicesine güzeldi, buna şüphe yoktu ama onunla ilgili her şey beklediğimden farklıydı. Daha sakindi, uygulamada tanıştığım parti hayatı kızının daha sönük bir versiyonu gibiydi.

"Sen de," dedim, koltuğuma dönerek. "Sana henüz bir içki sipariş etmediğim için üzgünüm. Ne tercih ettiğinizden emin olamadım."

"Merak etme," dedi elini bana doğru sallayarak. Garson yeniden ortaya çıktı ve sek bir viski sipariş etti, beni tahmin etmeye çalışmadığım için minnettar kıldı

İçkisini içti, çünkü binlerce tahminde bulunsa, bu asla onlardan biri olmazdı. Saçının bir teliyle oynadı, çantasına koymadan önce telefonunu bir kez kontrol etti ve garsonun gelmesini bekledi. Garson görüldüğünde içkisini önüne koydu ve siparişlerimizi aldı. İlk defa beni şaşırtmadı, ben hamburger ve patates kızartması sipariş ederken o küçük bir salata söyledi. Salata bir yemek değildi, Ainsley ile bu konuda hemfikirdik ama bunu ona söyleme zahmetine girmedim. Sadece salata yemesi kimin umurundaydı ki? Bu geceden sonra onu bir daha asla görmeyecektim. Eve dönmem gereken Ainsley vardı... Gerçek yemekler yiyen ve kemiklerinde biraz et olmasına aldırmayan Ainsley.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi karımı düşünmemeye zorladım. Onu düşünmeden duramazsam bu randevuda hiçbir yere varamayacaktım. Mallory masaya doğru eğildiğinde, göğüsleri kenarlara doğru bastırıp neredeyse elbisesinin üstünden dışarı fırlarken, onunla bir yerlere varmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim. Neredeyse aralıksızdı. Buna ihtiyacım vardı. Kendime, karıma bir şeyler kanıtlamak için. Tekrar istendiğimi hissetmek istiyordum. Birinin bana Mallory'nin bana baktığı gibi bakmasını istiyordum. Bu bakışın bütün gece sürmesini istiyordum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmama neden izin vermiştim?

"Bana kendinden bahsetsene," dedi ve içinde oturduğumuzu fark etmediğim sessizliği bozdu. "Ne iş yapıyorsun?"

"Bir sanat-" Kendimi durdurdum çünkü gerçek neredeyse ağzımdan kaçıyordu ve benim hakkımdaki gerçeği asla bilemezdi. "Sanat galerisi," boşluğu doldurdum. "Ofis müdürü olarak."

"Vay canına," dedi kuru bir kahkaha atarak. "Bunu asla tahmin edemezdim." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sanatsal bir tipe benzemiyorsun."

Muhtemelen çok uzun süre ona baktım. O beni çoktan tiplemişti, tıpkı benim onu tiplediğim gibi. "Peki benim ne tip olduğumu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi ve ardından güldü. Öne doğru uzandı, pipetimi cesurca kendine doğru çekti ve içkimden bir yudum aldı, pembe dudakları benimkinin sadece birkaç dakika önce durduğu pipeti sardı. "Seni çok zeki ve beni aşan bir şey sanmışım, doktor ya da avukat gibi." Yüzünü buruşturdu. "Tanrı'ya şükür dışı değilsin."

"Kötü bir deneyim mi?"

Güldüm. "Ağızlar beni korkutuyor."

Elimde değildi. Kaşlarım havaya kalktı, şaşırmışım ve yorumundan hafifçe rahatsız olmuşum. Aklım on iki yaşındaki bir çocuktan daha fazla çukurdaydı.

Bütün ağızlar değil, umarım. Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi güldü ve ben de ona baktım, yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu.

"Üzgünüm, muhtemelen kulağa kötü geliyor," dedi. Gülüşü sıcak ve coşkuluydu. Güzeldi, sanki uygulamadaki halinin gizlice içeri sızması gibiydi. Bir elini dudaklarının üzerine koydu, parmakları burnunun ucuna değdi. "Yani, ağızların *yapabildiklerini* seviyorum, sadece temizlenmelerini görmekten hoşlanmıyorum. Büyükbabam emekli olmadan önce dişçiydi. Bana anlattığı hikayeler..." Titredi, açık olmamasına rağmen masamızın üstündeki havalandırmaya baktı ve kollarını kendine doladı. "Üzgünüm, muhtemelen en seksi ilk buluşma konuşması değil, değil mi?"

Seksi olmayan çok az şey hakkında konuşabilirdi ama dişler ve ağız hijyeni bu listenin başında geliyordu. Sırıttım.

"Bir şey yok. Üşüdün mü?" İçgüdüsel olarak bomber ceketimi omuzlarımdan çıkarıp ona uzattım. Ainsley orada olsaydı ben de öyle yapardım. Bir yumruğumu dudaklarıma götürdüm, sonra indirdim ve bir içki daha aldım, en az beş dakikadır ilk kez Ainsley'yi düşündüğümü fark ettim ve onu düşünmek bu sefer içimde bir suçluluk duygusu uyandırmamıştı.

Ceketi aldı, omuzlarına sardı ve kalın kirpiklerinin arkasından bana sıırıttı. Sanki bir sınavı geçmiş gibiydim. Bankta pencereye doğru ilerledi ve yanındaki koltuğu okşadı. "Yanımda olsaydın daha sıcak olurum."

Boğazımı temizledim ve onun istekli gözlerini izledim. Sık sık hayır denmeyen bir kadının bakışlarına sahipti. Yemek yerken biriyle yan yana oturmaktan hiç hoşlanmamıştım. Rahat ya da pratik değildi ama isteğini reddetmeyi reddettim. Bunun yerine ayakta durup garsonun masamıza yaklaşmasını izledim. Tabaklarımızı önümüze koyarken bankta onun yanına kaydım.

"Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?" Büyük boy bankın bir tarafında iki yetişkin insanın oturmasını tuhaf bulduysa da bunu iyi saklamıştı. Ellerimi açıkta duran masanın üzerine koyma isteği duydum.

"Sanırım iyiyiz," dedi Mallory ve kalçasının benimkine bastırıldığını hissettim.

"Tamam, yakında seni kontrol etmek için geri döneceğim." Masaya vurdu. "Afiyet olsun." Bununla birlikte ortadan kayboldu ve ben de çatal bıçak takımımı açmaya başladım. Mallory'nin teni dirseklerimiz, dizlerimiz, ayak bileklerimiz gibi her eklem yerinden giysilerime yapışmıştı ve önce salatasına, sonra da yüzünde sinsî bir gülümsemeyle bana baktı.

"Daha iyi mi?" Onu izlerken çatalımı elimde tutarak sordum. Yaptığı her hareket şehvetliydi ve bunu fark ettiğinden emindim, ellerini peçeteyi açmadan önce peçetenin uzunluğundan aşağı kaydırırken parmakları gümüş çatal bıçak takımının etrafına sarılmıştı.

"Çok," diye yanıtladı, ağzına bir çeri domates atarken.

Vücudum elektrikle çarpıyordu, o kadar heyecan doluydu ki artık açlığa yer yoktu. Arkama yaslandım, bir kolumu onun omuzlarına doladım ve içkimi dudaklarıma götürdüm. Bardağındaki viskinin geri kalanını yudumlarken ve avucunu kalçama koyarken yüzü parlıyordu.

Onun dokunuşuyla titredim, boğazım kurudu, düşüncelerim karmakarışık oldu. "Peki, ne iş yapıyorsun?" Biliyor olmama rağmen sordum. Sadece boşluğu dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı. Sessizliği gürültü ile değiştirmek.

"Ben bir masaj terapistiyim," diye hatırlattı bana, eli kalçamı sıkarken.

"Doğru ya. Özür dilerim, unutmuşum."

"Sorun değil. Yapması kolay." Göz temasını kesmedi, yiyecek ve içecekler bir anlığına unutuldu.

"Sen..." Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Hoşuna gitti mi?"

"Bazen," dedi, kelimeyi uzatarak. Şimdi bana daha da yakındı, gerçi bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildim. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

Midem bulandı, içimde bir yerlerden gelen ağır bir çekim vardı. "Buradan çıkmak mı?"

"Artık o kadar da aç değilim." Gözleri vücudumda aşağıya ve yukarıya doğru kaydı. "En azından yemek için değil."

Yutkundum ve başımı salladım, o başka bir şey söyleyemeden ayağa kalktım. Ödeme yapmamız gerekiyordu ama ortada ne hesap vardı, ne garsondan bir iz, ne de kaybedecek zaman. Titreyen, sabırsız ellerimle cüzdanımı çıkardım ve yeterli olacağını umarak yirmi dolarlık üç banknot attım ve beni restorandan çıkarırken elini tuttum.

"Uber'e bindim. Sen mi kullandın?" diye sordu, park etmiş arabaların sıralandığı caddeye doğru başını sallayarak.

"Kapalı otoparktayım," dedim ve onu o yöne doğru yönlendirdim. Gözlerimin vücudunda gezinmesine engel olamıyor, daracık elbisenin ve büyük boy ceketimin altında ne olduğunu merak ediyordum. Fotoğrafları hayal gücüne pek bir şey bırakmamıştı.

"Senin evine gidebilir miyiz?" diye sorarak kanımı dondurdu. "Oda arkadaşlarım var."

"Bilmiyorum," dedim ayaklarımın üzerinde düşünmeye çalışarak. "Çocuklarım var." Gerçeğin bir versiyonu. Yalan söylerken, gerçeğin bir versiyonunu söylemeniz gerekirdi, değil mi? "Evde bir bakıcıyla birlikteler ve uyanırlarsa diye eve birini getirmemeyi tercih ederim."

"Çocuklar, çoğul mu?"

"Üç," dedim gülerek.

"Dul mu yoksa boşanmış mı?" Tereddütlü görünüyordu. Şansımı kaybetmiş miydim?

Hangisi daha kötüydü? "Boşanmak. Geçen yıl. Ortak velayetim var."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Çocuklardan mı yoksa boşanmadan mı bahsettiğinden emin değildim, bu yüzden başımı salladım. "Ee, benim evim o zaman?" diye sordu hayal kırıklığını üzerinden atmaya çalışırken. Gözlerini devirdi ve kayıtsızca bir el salladı. "İyi. Her neyse. Daha önce eve hiç ateşli bir baba getirmemiştim. Oda arkadaşlarımın dedikodusunu yapacakları yeni bir şey olacaksın."

Bununla birlikte hızını artırdı, ben arkasında otoparka doğru ilerlemeye başladı. Ona 3. kata park ettiğimi söylediğimde beni asansöre götürdü ve bekledik. Kapılar açılıp biz içerideyken kapandığında bana döndü, göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu.

Bir anda birbirimize saldırdık. Birlikte hareket edişimizi, vücutlarımızın birbirine çarpışını tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Dudaklarım onunkileri buldu, viskinin güçlü, asidik tadı ağızma dalarken dilindeydi.

Beklediğim gibi ayağımın kaydığını hissetmedim. Onun yerine elim kolaylıkla göğsüne gitti. Öpüşmemiz daha tutkulu bir hal aldı, bizi döndürüp sırtını asansörün metal duvarına dayadığımda zevk iniltileri çıkarıyordu. Geldiğimizi haber veren çınlama sesiyle birbirimizden ayrıldık, dudaklarımız kızarmış ve şişmişti, ikimizin de yüzünde aptalca bir sırıtma vardı.

Aceleyle arabama doğru ilerledik, bu sefer ben önden gidiyordum ve içeri girdik. Oraya vardığımızda bir süre oturduk, öpüşmenin, koşmanın ve o anın heyecanının etkisiyle nefesimizi tuttuk. Bu duyguyu özlemiştim. Tanrım, bunu özlemiştim. Belirsizliği, özlemi ve göğsümün her an patlayacakmış gibi hissetmesini. Gözlerindeki heyecanı, ikimizin de hissettiğini bildiğim o yakıcı arzuyu. Ainsley ile nereye gitmişti? Neden sönüp gitmişti? Açıkçası tutku eksikliği benim sorunum değildi.

Arabayı alıştırdım. "Nereye?" Mallory yanıma doğru eğildi, orta konsolun üzerinden olabildiğince rahat bir şekilde yanıma yaslandı. Elleri bacaklarımın arasında dolaşıyor, bana talimatlar verirken pantolonumun dikiş yerlerinde aşağı yukarı geziniyordu, iek kokulu parfümü o kadar güçlüydü ki arabamın ya da giysilerimin kumaşından asla çıkmayacağından emindim. Zorlukla düşünabiliyordum ve şehir merkezinden çıkıp onun mahallesine varmamız mutlak bir mucizeydi.

Bir noktada, elimi tutup hiç uyarmadan elbisesinin içine soktuğunda, parmaklarım çıplak göğsünü kavradığında neredeyse arpışıyorduk. Benim hiçbir itirazım olmadan o da orada kaldı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki onun da duyabileceğinden emindim; avucum yolculuğun geri kalanı boyunca onun göğs ucunda terledi. Kalçaları koltukta daireler çiziyor, elleri uyluk ierimi sıkıyor, pantolonumdaki şişkinliğe doğru tekrar tekrar ilerliyordu.

Oraya vardığımızda bana iki katlı evlerin karşısına park etmemi söyledi, elini kucağımdan çekti ve elim göğsünden ayrılırken elbisesinin üst kısmını düzeltti.

Bana gülümsedi, kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce dudaklarımdan öpmek için eğildi. Arabanın benim tarafımdan inip onu takip ederek tuğla evin kırmızı ön kapısına kadar yürüdüm.

"şşşt," diye uyardı. "Oda arkadaşlarımı rahatsız etmek istemiyorum." Anahtarı kilide soktu ve bizi karanlık ve sessiz oturma odasına götürdü. Evde ezici bir taco ve hayvan idrarı kokusu vardı - en romantik kombinasyon değil. Kokudan midem bulandı ve kendimi ağzımdan nefes almaya zorladım.

Karanlıkta elimi tuttu, ışığı yakmak için hiçbir çaba göstermedi ve beni bir koridora, bir dizi kapalı kapının yanından geçirip uzun, dar bir merdivenden yukarı çıkardı. Yatak odalarından birinden gelen hafif bir televizyon uğultusunu duyabiliyordum ve ev arkadaşlarının onun rastgele erkekleri evlerine gizlice sokmasına alışık olup olmadıklarını merak ettim. Bir noktada tökezledi ve sanki sarhoşmuş gibi sessizce güldü, ancak sarhoş olacak kadar bile içki içmediğini biliyordum. Bir kapıya ulaştık ve o bir lambayı yakarak kolu çevirdi.

Oda ortalama büyüklükteydi ve uzak duvara dayalı tam boy bir yatak vardı, yatağın ucuna da giysiler asılmıştı. Sol tarafımda makyaj malzemeleri ve parfümlerle dolu bir makyaj masası vardı, şişeler devrilmişti ve her yer pudrayla kaplıydı. Yatağının karşısında küçük bir televizyon sehpası, bir yığın tabak ve

Üstünde boş gazoz kutuları duruyordu. Yerde, ekranı siyah, açık bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Yanında, uzun beyaz tüylerle kaplı lacivert bir köpek yatağı duruyordu. Kısa bir süre fotoğraflarındaki köpeğin nerede olduğunu merak ettim.

Bir ergenin odasına benziyordu ama benimkinden çok daha kötüydü. Çocukların odaları bu kadar dağınık olsaydı Ainsley küplere binerdi.

Bunu düşünmeme gerek yoktu.

Temiz olmama konusunda hiçbir endişesi olmayan bir kadınla yaşayacağım gelecek hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Önümdeki kadının ağır çekimde elbisesinin fermuarını açması dışında hiçbir şey düşünmeme gerek yoktu. Elbisenin düşmesine izin verdi ve dantelli iç çamaşırlarıyla uyumlu küçük bir takım ortaya çıktı. Elbiseyi köşeye fırlattı ve ben gömleğimin düğmelerine uzanırken kıyafetleri yataktan çekti.

Bana döndüğünde, gözleri midemin derinliklerinde hissettiğim aynı arzuyla yanıyordu. Bana doğru uzandı, ağzı tekrar benimkini bulurken son birkaç düğmeyi iliklememe yardım etti.

Kollarımdan tutarak beni yatağa itti ve vücudundaki son kumaş parçasını da çıkardı. Birkaç saniye önümde durarak onu görmeme izin verdi. Sonra öne doğru eğildi ve yatağa tırmanırken dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Göğsünü, dudaklarını, yanaklarını, kulaklarını öptüm, ağzımı nerede tutacağıma karar veremiyordum. Mücadeleye son vererek ayağa kalktı, bir dizini yataktan aşağı indirdi, sonra diğerini, yavaşça pelvisime doğru ilerledi. Baştan çıkarma sanatında ustalaşmış bir uzmandı. Yaptığı her hareket bir şekilde beni daha da tahrik ediyordu.

Kemerimi çözmesini izledim, benimle göz temasını hiç kesmedi, ifadesi boğucu ve tutkuluydu. Pantolonumu ayak bileklerime doğru çektiğinde bana baktı, pembe dudaklarında şeytani bir sırıtış vardı ve sarışın başını eğip beni ağzına almasını izledim. Saçları yüzünün önüne düştü ve yavaş ve sabit bir tempoyla aşağı yukarı sallanmasını izledim.

Başımı yastığa yasladım ve onun başının -sarı, düz saçları orada görmeye alışık olduğum kızıl buklelerden çok farklıydı- aşağı yukarı hareket ederek boğazımdan boğuk sesler çıkarmasını izlerken halsiz nefesler verdim. Ona karşı kendimi kontrol edemiyordum ve o da bundan zevk alıyor gibiydi.

O anda, saf ve görünüşte bitmeyen bir coşku anında, bunu yaptığımız için çok mutluydum. Karımın aklına geldiği için çok minnettardım. Mallory'yi seçtiğim için çok mutluydum. Orada olduğum için o kadar mutluydum ki-

Artık düşünemiyordum. Her şeyi hissetmeye ihtiyacım vardı. Var olmam gerekiyordu.

İnanılmaz manzaraya baktım ve ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Ve sonra, gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda saf zevkten bembeyaz kesilen bedenimi yırtan şimşeği hissettiğimde, hiç düşünmedim.

Sadece hissettim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

I Dışarıdan bir ses duyduğumda ve Peter olduğundan şüphelendiğimde kanepedeydim. Saate baktığımda içimi garip bir kafa karışıklığı ve endişe karışımı doldurdu. Saat sekiz buçuk bile değildi, yani döndüyse randevu ya iyi geçmemişti ya da *çok* iyi geçmişti ve bıraktığı işi bitirmişti. Evin yapması gerekenler.

Peter kendine güvenen ya da dışa dönük biri değildi, bu yüzden ilkinin olacağından şüphelenmiştim. Rahat olmadığı durumlarda zorlanır, rahat olduğu zamanlarda ise başarılı olurdu. İşinin bu kadar iyi gitmesinin ama başkası için çalışmaya çalıştığında başarısız olmasının nedeni buydu. Reddedilmekten korktuğu için kendini ortaya koymaktan hoşlanmıyordu. Kendi kafasının içinde yaşıyor ve işler istediği gibi gitmediğinde strese giriyordu. En küçük şeylerin canını sıkmasına izin veriyor, haftalarca, bazen aylarca onunla oturuyor ve onu çıldırtıyordu.

Kocam sürekli utangaç ve hesapçı biriydi. Plan yapmayı ve her şeyi enine boyuna düşünmeyi severdi. Bir sonraki adımını düşünerek atardı. Yeni bir cezve almadan önce aylarca yorumları okuyan ya da hangisini tercih ettiğine karar vermeden önce takıntılı bir şekilde birden fazla mağazada birden fazla palto deneyen biriydi. Onun spontane bir yanı yoktu. Bu yüzden anlaşmayı bu kadar kolay kabul etmesine çok şaşırmıştım. Kabul etmeden önce ona bu fikri satmak için aylar harcamam gerekeceğini düşünmüştüm.

Ses tekrar geldi, bana şu anki düşünce trenime neyin sebep olduğunu hatırlattı ve kanepeden kalkıp kapının dışındaki sabit adımları dinledim. Kapı çalma sesi yoktu. Sadece hareket vardı.

Eminim eve birini getirmemiştir. Böyle bir kuralı hiç koymamıştık ama bunun bir kural *olduğunu* bildiğini varsayıyorum.

Kapının küçük cam penceresinden verandaya baktım ve rahatlayarak iç çektim. En iyi arkadaşım Glennon oradaydı, telefonunu kulağına dayamıştı. Kapıyı açıp dışarı baktığımda parmaklarını mikrofonun üzerine koymuş, neşeyle bana gülümseyerek "*Özür dilerim*" demişti.

"Tamam, tamam anne," dedi ve ben neler olduğunu anladım. "Seveceğim. Evet, ben de seni seviyorum. Tamam. Seni seviyorum. Tamam. Tamam, görüşürüz."

Gözlerini devirerek telefonu kulağından indirdi. "Pardon, annem yine kitap kulübünden bahsediyordu. Orası çok skandal bir yer." Glennon göz kırparak öne doğru eğildi ve kollarını bana doladı. "Seni görmek çok güzel bebeğim. Habersiz geldiğim için üzgünüm. Buraya gelirken aramayı planlamıştım ama nasıl sonuçlandığını gördün."

Geri adım atarak içeri girmesine izin verdim. "Asla aramak zorunda değilsin, bunu biliyorsun. Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?"

"Kontrol etmek istedim. Takılmayalı epey oldu. Seth bir iş toplantısına katıldı." İçini çekti, ceketini çıkarıp kapının yanındaki portmantoya fırlattı. "Gelip seni ve Peter'ı bir süre rahatsız edebileceğimi düşündüm."

Mutfağa içgüdüsel olarak birlikte girdik, ne zaman gelse yaptığımız bir ritüeldi bu. Ben Chardonnay'i çıkarırken o da şarap bardaklarını aldı. Kırmızıyı tercih ederdim ama şişe birkaç gece önce açılmıştı ve içilmesi gerekiyordu. "Peki, zahmet etme. Bu gece sadece ben varım. Umarım sorun olmaz."

"Peter nerede?" diye omzunun üzerinden sordu, ben bardakları doldururken o da tezgahın üzerine koydu ve koridorun sonundaki koca bir odadan oluşan kilere doğru yürüdü.

Cevabım yüksek sesle, ona ulaşmak içindi. "Dışarıda. Sanırım işle ilgili." Glennon'a her zaman her şeyi anlatmama rağmen ne yaptığımızdan bahsetmemiştim, çünkü bu noktaya geldiğimiz için bile utanıyordum. Glennon ve ben birbirimize karşı dürüsttük; kendi evliliklerimizi çoğu danışmandan daha iyi anlıyorduk, ama bu çok fazla gibi geliyordu. Odaya döndüğünde elinde bir paket karamelli mısır ve bir tane de kaşarlı patlamış mısır vardı.

"Benim için daha fazla atıştırmalık o zaman. Bu gece tuzlu mu yoksa tatlı mı yiyeceğiz?" "Tuzlu," dedim gülerek.

"Her zaman tuzlu."

"Mm, aklımı okudun," diye kabul etti, karamelli mısır poşetini tezgahın üzerine fırlatarak. "*Tuzlu* demişken, işler nasıl? Hiç tuz var mı

Dökölmek mi?"

Göldüm. "Sanırım çay demek istedin."

Burnunu kırıştırdı. "Çocuklar buna böyle mi diyor? Yemin ederim, artık ayak uyduramıyorum."

"Bir de bana sor. Bugünlerde üçümle konuşmak için bir çevirmene ihtiyacım var."

Kıkırdadı. "Her neyse. Seni görmeyeli bir buçuk yıl olmuş gibi hissediyorum. Nasılsın?"

"Geçen hafta bir şeyler içmek için bir araya geldik," diye belirttim.

"Çok uzun." Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Çocuklardan bahsetmişken, neredeler? Uyuyorlar mı?"

"Uyuyor olmaları gerekiyordu, bu da her zamanki gibi telefonlarıyla oynadıkları anlamına geliyor."

Bana doğru yürüdü, ona uzattığım şarap bardağını aldı, kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Her şey yolunda mı? Moralin bozuk görünüyor."

Ona verdiğim gülümseme hapsirik gibi hızlı ve içgüdüsel oldu. Her türlü endişeyi ya da güvensizliği gizlemek için yapılmış bir duvardı. "Her şey yolunda."

O daha iyi biliyordu. "Yine Peter ile kavga mı ediyorsun?"

Başımı salladım. Glennon kavgalar hakkında her şeyi biliyordu, çünkü çoğu zaman kavgadan sonra ona koşuyordum. İçimi dökmek, ağlamak, işler en kötüye gittiğinde seçenekleri değerlendirmek için. Randevu gecelerini öneren ve terapiyi denememiz için bizi zorlayan Glennon'dı. Otoriter bir abla gibi, ilişkim rayından çıkmaya başladığında dizginleri ele aldı ve bizi iyi bir yere geri getirmeye çalıştı.

"Hayır, gerçekten," dedim ona, yüzümdeki okunabilir ifadeyi gizlemek için şarabımdan bir yudum alarak. "Her şey yolunda. Peki ya sen? Seth nasıl?"

Gülümsemesi sözlerim karşısında bozuldu ve ince dudaklarının düz bir çizgiye dönüşmesine neden oldu. "Tanrım, o kadar mı kötü? Benimle bu konuda konuşamıyor musun?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim, bundan kaçış olmadığını biliyordum. Ben hemen bir şey söylemeyince ellerini kaldırdı. "Hey, baskı yok, aşkım. Seni zorlamayacağım. Sadece... burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Boğazımda bir yumru hissettiğimde şaşırdım ve kendimi toparlamaya çalışırken göz göze gelmekten kaçınarak yere baktım. Tekrar yukarı baktığımda burnumu çektim ve başımı salladım, o da ipucunu aldı ve arkasını döndü. Açtı

buzdolabına baktı ve ikinci bir şişe şarap çıkardı. "Sanırım buna ihtiyacımız olacak. Sana *çay* vereceğim."

Yanlış söylediğinde gülümsedim ama onu düzeltmeye zahmet etmedim. Bu benim en büyük sorunum olmaktan çok uzaktı. Ondan bu kadar büyük bir şeyi saklamak zorunda hissetmekten nefret ediyordum ama ona neyin peşinde olduğumuzu söyleyemezdim. Hazır değildim. Ne söyleyeceğime karar verememiştim.

"Her şey Seth'in yeni asistanıyla ilgili. Sana ondan bahsetmiş miydin?" Burnunu tiksintiye benzer bir ifadeyle kırıştırdı. "Donna." Başımı salladım. Bunun üzerine bir kahkaha attı ve sohbetimiz kolayca değişerek her zamanki şakalaşmalarımıza geri döndü. Oturma odasına geçip kanepeye uzandık, şarabımızı yudumladık ve önümüzdeki birkaç saat boyunca televizyonda korkunç şeyler izledik.

Zaman geçtikçe, bunun uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey olduğunu fark ettim. Glennon'la her zaman Peter'dan daha çok eğleniyor gibiydim. Belki de sorun buydu. En son ne zaman kocamla eğlenmişim?

ONUNCU BÖLÜM

PETER

WO gece eve geldiğimde seks koktuğumdan emindim. Saçlarım dağılmış, giysilerim kırıkmıştı ve suçluluk duygusunun beni yırtacağını biliyordum.

yüz ifademden uzaklaştı. Karımın gözleriyle bir daha nasıl karşılaşacaktım? Kapıya yaklaştım, oturma odasının ışığının yandığını görünce şaşırdım. Kapıyı açtığımda, hemen sönen boğuk bir kahkaha duydum.

Glennon oradaydı. O anda evimde olmasını istediğim son kişiydi. Ainsley'nin ona anlaşılmamız hakkında ne söylediğini merak ettim. Umarım hiçbir şey, muhtemelen her şeyi. Anlaşılmamıza göre kimseye söylemeyecektik ama bu sözler en iyi arkadaşını hiç kapsamıyor gibiydi.

"Selam tatlım," dedi Ainsley, yanakları şaraptan pembeleşmiş, sesi yavaş ve boğuk çıkıyordu, içkiyi fazla kaçırdığında sık sık olduğu gibi. "Eğlendin mi?"

Gözlerim Glennon'dan Ainsley'e ve sonra tekrar Glennon'a dönerken benim de yanaklarım pembeleşti. Ne bildiğini bilmiyordum ve eğer biliyorsa da bunu inkâr etmek istemiyordum. *Tanrım, bu utanç verici.*

"Mhm," dedim, mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaya karar verdim. Odadan fırladım ve duşa doğru yöneldim, kalbim sinir ve utançla çarpıyordu. Kapıyı kapattığımda kıkırdamalarını tekrar duydum ve kendimi ne kadar aptal durumuna düşürdüğümü fark ettim. O an geçer geçmez utancı hissettim.

Her zamanki gibi.

İşte böyle oldu. Her zaman insanların aldatma kararını erkeklerin verdiğini varsaydığına inanmışımdır. Bunun bilinçli bir karar olduğunu. Belki bazı erkekler için öyle olabilirdi, bilmiyordum. Tam olarak anket yapmamıştım. Benim için karımı aldatmak hiçbir zaman planladığım bir şey olmamıştı. Yaptığım şey için kendimle gurur duymuyordum. Ne o gece ne de

önceki gecelerin hiçbirinde hissetmemiştim. Ve sürpriz bir şekilde, sırf izin aldığım için şimdi daha iyi hissetmiyordum.

İlk seferinde zamanlama kötüydü - o gece en kötü kavgalarımızdan birini etmiştik - ve çok fazla alkol almıştım. Kendimi bir şey hissettirecek bir şey istemiştim... bir şey? Daha iyi, daha mutlu? *Herhangi bir şey*. Uzun zamandır evliliğimde kendimi uyuşmuş hissediyordum. Karımı seviyordum ama sevgim solmuştu. Yıllarca çocuklara, eve ve kariyerimize öncelik verdiğimiz için körelmişti. Heyecanın nasıl bir şey olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacım vardı.

Olay olduktan sonra, yani *hemen* sonra, bir daha asla olmayacağına yemin ettim. Kendimi hasta hissettim. İğrenç hissettim. Kendimden nefret ettim. Yaptığım şeyi düşünmeye dayanamıyordum. Bir katil gibi, hayatım boyunca yakalanmayı bekleyerek dolaştım. Her telefon görüşmesi, her mesaj beni tedirgin ediyordu. Acaba bu her şeyi bitirecek bir arama mı olacaktı? Bana gerçeği bildiğini söyleyeceği mesaj bu mu olacaktı? Ne yaptığımı bildiğini mi? Müzikle yüzleşme zamanının geldiğini mi?

Ama gerçek şu ki, haftalar geçti ve ne yaptığımı asla öğrenemedi. Yaptığım yanıma kar kalmıştı.

Bazı açılardan, keşke yapmasaydım dedim. Belki bu bir şekilde daha iyi olurdu. Özür dileyebilirdim. Belki terapi tek bir hatayı düzeltebilirdi. Bunun yerine, yaptığım yanıma kâr kaldı ve önüme başka bir fırsat çıktığında hiç düşünmeden kabul ettim. Onunla koştum, eski bir arkadaşmış gibi anın sıcaklığına geri döndüm. İyi hissettirdi. Özlemiştim.

Ama bittiği anda, önceki boktan his geri geldi. Kendimden daha da nefret ettim, eğer mümkünse. Dönüştüğüm kişiden iğreniyordum. İkinci kez bundan kurtulmamın mümkün olmadığını düşündüm. Bu sefer kesinlikle öğreneceğini düşündüm.

Ama yapmadı.

İkinci ya da üçüncü kez değil. Beşinci, sekizinci ya da onuncu değil.

Sonunda, döngü boyunca ilerlerken saymayı bıraktım. Her seferinde, Bunun son kez olacağını düşündüm -hayır, yemin ettim-. Birçok kez riske girdiğime ve bir daha asla girmeyeceğime yemin ettim. Ve bir süreliğine buna inandım. Ama isteklerim hep geri dönecekti. Fırsat kendini gösterecek ve ben de bu şansı değerlendirmek için atlayacaktım. Ve suçluluk döngüsü devam edecekti.

Şimdi, izin almış olsam bile, daha önce pek çok kez izlediğim adımların aynısına düşmüştüm. Önce duşa girdim.

Cildim kızarana ve çiğ olana kadar, yaptığım şeye dair her türlü kanıtı, her türlü izi temizlemeye çalışıyordum. Sonra gözlerinden kaçıyor, sorularından kaçıyor ve biraz uyumayı umuyordum. Yarın daha kolay olacaktı ve ondan sonraki her gün daha da kolay olacaktı. Ama bu gece zor, panik ve endişe dolu olacaktı - cinsel yolla bulaşan hastalıklardan hamileliğe kadar her şey, ama bu sefer farklıydı çünkü endişelenecek bir şeyim daha azdı. Ainsley'nin öğrenmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. O zaten biliyordu. Beni Mallory'nin yatağına itmişti. Peki bu bilgi neden işimi kolaylaştırmıyordu? Keşke anlayabilseydim.

Duşumu bitirdiğimde ve cildim yeterince kızarmış, çiğ ve haşlanmış haldeyken suyu kapattım, havluyu belime sardım ve bir elimi nemli saçlarımda gezdirdim. Eskisinden daha az vardı; incelmeye başlamıştı. Belki bir başkasının fark edebileceği kadar belirgin değildi ama ben biliyordum. Tıpkı belimin pantolonumun üzerinden hafifçe çıkmaya başladığını bildiğim gibi. Merdivenleri çıkarken bacaklarımdan biraz daha fazla yandığını ve kendimi daha çabuk nefes nefese bulduğumu bildiğim gibi. Yaşlanıyordum. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Saklamaya çalışsam bile çocuklarım bana bunu hatırlatıyordu.

Saçımı boyatmayı hiç düşünmemiştim. Her zaman grilerin olduğu gibi gelmesine izin vereceğimi söyledim, ama son zamanlarda gelmeye başladıklarında, cazibesini görmeye başladım. Bir kutu kahverengi boya bana birkaç yıl daha kazandırabilirdi. Bu cazibeyi reddetmek zordu. İşten fırsat bulduğumda markalar hakkındaki yorumlara bakmak için aklıma bir not aldım.

Aynayı kuruladım ve kendime baktım. Değişikliklere rağmen hâlâ aynı görünüyordum. Gözlerimin yanında ve alnımda kırışıklıklar oluşmuştu ama sonuçta hâlâ aynı adamdım. Öyle değil miydin? Gerçekten ne kadar değişmişim?

Mallory'nin o geceki performansım hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Yıllar önce neler yapabildiğimi, o zaman nasıl göründüğümü asla bilemeyecek olması çok yazıktı. En iyi günlerimin geride kalması talihsizlikti ama yine de birkaç güzel yılını kaldığını düşünmek hoşuma gidiyordu. En azından bir on yıl, değil mi?

Aynadan uzaklaştım ve odanın diğer ucuna doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda yatak odasından gelen soğuk hava üzerime çarptı ve titredim. Ainsley makyaj masasının önünde oturmuş, uzun kızıl saçlarını fırçalıyordu.

"Eğlenceli bir gece mi?" diye sordu şarkı söyler gibi bir sesle.

"Görünüşe göre eğlenceli bir gece geçiren sensin."

Parmaklarını dudaklarının önüne koyarak kıkırdadı. "Fazladan bir ya da iki kadeh şarap içmiş olabilirim."

"Ya da üç ya da dört," diye mırıldandım, çekmecemi açtım ve temiz bir çift boxer külot ve pijama pantolonu çıkardım. Havluyu bıraktım, kıyafetleri üzerime geçirirken hafifçe ondan uzaklaştım. Bir tişört aramak için tekrar çekmeceye uzandığımda, ellerini sırtımda hissettim.

Sarsıldım ve omzumun üzerinden ona baktım. "*Tanrım*, hareket ettiğini görmedim."

Gülümsedi, gözleri kan çanağına dönmüştü. Çok fazla içmişti. Parmaklarını ön kollarımda, pazularımda gezdirdi, bakışları ellerini takip etti. Boynuma ulaştı, sonra çene çizgime.

"Ne yapıyorsun?"

Sesimi duyunca gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı ve kalın, koyu kirpiklerinin arkasından bana baktı. "Seksi kocamı takdir etmek. Buna izin yok mu?"

Bana en son ne zaman *seksi* dediğinden emin olamadığım için yutkundum ve belini kavrayarak vücutlarımızı birbirine bastırdım. Mallory ile birlikte olduktan sonra biraz yanlış hissettirdi ama-

"Yapma," dedi düşüncelerimi bölerek. "Ne yapmayayım?"

"Düşünme..." Ayak parmaklarının ucuna basarak dudaklarımı öptü. Öpücük ilk başta yumuşaktı ama sonra dudakları ayrıldı ve derin bir nefes vererek içime gömüldü. Tırnaklarını sırtımda, sonra da saçlarımda gezdirmeden önce gömleği ellerimden çekip yere fırlattığında karnımın dibinde başlayan ateşi hissettim.

Onu yatağa doğru iterken kokusunu içime çektim. Onda farklı bir şeyler vardı; vahşi ve evcilleşmemiştii, tıpkı onu yıllar öncesinden hatırladığım gibi. Yatağa ulaştığımızda ayrıldık ve üzerindeki sıcak pembe bornozu çözüp yere bıraktı. Normalde altında bir tişört ve pijama şortu olurdu ama o gece hiçbir şey yoktu. Ondan başka hiçbir şey.

Onun çıplak vücuduna baktım. Son yıllarda karanlıkta, genellikle yorganın altında seks yapmaya alışmıştık. Ona böyle bakabildiğim, onu şimdi olduğu gibi takdir edebildiğim nadir oluyordu. Sıcaklığın midemden çıkıp tüm uzuvlarıma ve uzantılarıma yayıldığını ve beni arzuyla doldurduğunu hissettim. Eğildim, göğsünü avuçladım ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım.

Birlikte hareket ederken uzun zamandır ilk kez tek bir düşünce bile aklıma gelmiyordu. Sadece o vardı. Endişelenmedim. Stres yapmadım. İşi, çocukları, evi ya da parayı düşünmedim. Sadece onunla var oldum. Onun üzerinde, onun içinde hareket ettim. Beni tamamen içine aldı, gözleri benimkilere kilitlendi. Onda yıllardır görmediğim bir tutku vardı ve buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da umurumda değildi. Onu hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Belki de planı işe yaramıştı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Peter ve ben sabahın büyük bir kısmında konuşmadık, ancak ikimiz de birlikte geçirdiğimiz geceden dolayı hala parlıyorduk. Ne olduğunu ya da neden olduğunu irdelemek istemiyordum, bu yüzden sessizliği seçtim ve o da konuşmam için beni zorlamadı. Onun da aklında milyonlarca soru olduğundan emindim, ama şu an için ikimizin de kendi halimizde oturmamız en iyisi gibi görünüyordu. onlarla ne yapacağımızı bilene kadar düşünceler ve duygular.

Bankaya doğru yola çıkmadan önce çocukları okula bıraktım, aklım başka yerdeydi. Arabayı sürerken, bardaklıktan telefonumun sesini duydum ve gösterge panelindeki yerleşik ekrana baktım.

2 Yeni Flört Mesajı, diyordu ve ben **Stefan** ismine baktım.

Yani henüz pes etmemişti. Günlerden Cuma'ydı ve tek istediğim günü ve hafta sonunu kazasız belasız atlatmaktı. Ama önümüzdeki haftanın yeni zorluklar getireceğini biliyordum. Salı gününe kadar yeni biriyle bağlantı kurmam gerekiyordu. Stefan'a derdimi anlatmam, cevap vermeyeceğimi, veremeyeceğimi anlamasını sağlamam gerekiyordu ve görünüşe göre bu beklediğimden daha zor olacaktı.

Çok geçmeden bankadaydım ve bankacılardan birinin içeri girmemizin güvenli olduğuna dair vereceği işareti bekliyordum. İşaret geldiğinde, önceden kararlaştırılmış küçük bir pembe kâğıt ön kapıya yapıştırılmıştı, arabamdan indim, telefonu, çantamı ve çayımı aldım ve binaya doğru yöneldim.

İçeri girdiğimde ekrana baktım ve uygulama içinden gelen mesajı okudum.

Tekrar kontrol ediyorum. En azından bunları aldığını bana söyleyebilir misin?

Bir sonraki, "Sanırım yanlış bir şey yaptım, bunun için üzgünüm." dedi. Sana bu randevu içinde paslandığımı söylemiştim. Neyse, her neyse özür dilemek istedim. Cevap vermek zorunda değilsin ama seninle çok eğlendim ve umarım seni bir şekilde kırmamışımdır. İyi hafta sonları, Ainsley. Umarım aradığını bulursun.

Başımı salladım, suçluluk ve endişe üzerime çökerken telefonu kapattım. *Zavallı Stefan. İstedğim bu değildi.*

"Günaydın," diye seslendim Brenda'ya, lobinin uzak tarafındaki cezveyi doldururken. Veznedarlar kasa kapısını açıp para çekmecelerini çıkarmaya ve gün için hazırlanmaya başladıklarında kapının çınlamasını duydum. Binanın büyük bölümü ürkütücü bir sessizlik içindeydi, sesler keskin sessizlikte taze ve çarpıcıydı. Müşterilerimiz gelmeden önce, kapılarımızı açmadan önce, her zaman sessizdi. Çoğu gün, hepimiz hala uyanmaya ve sabah toplanmaları ve çılgınlık başlamadan önce ilk birkaç fincan kahvemizi içmeye çalışıyorduk.

Anahtarımı ofisimin kapısının tokmağına soktum, çevirdim ve donup kaldım, vücudum buz kesti. Cebimden telefonu tekrar çıkardım. *Hayır.*

Mesajı tekrar okudum. Bu mümkün değildi.

Hayır. Hayır. Hayır.

İşte oradaydı. Neden ilk seferinde yakalayamadım? *İyi hafta sonları, Ainsley.* Keskin bir nefes aldım, soru kafamın içinde çınlarken kollarım tüylerim diken diken oldu: *Neden benim gerçek adımı kullanmıştı?*

ON İKİNCİ BÖLÜM

PETER

I Gina ofisime girdiğinde bir müteahhitle telefon görüşmesi yapıyordum. Öne doğru yürüdü ve karşıma oturdu, ellerini kucağında kavuşturmuş, bir bacağı diğerinin üzerine çaprazlamıştı. Üstündeki siyah kumaş göğsüne kadar uzanıyordu ve öne doğru eğilip bir elini çıplak baldırına sürmesini izledim. Göz göze geldiğimizde yüzünde muzip bir ifade vardı.

Gözü.

"Alo? Peter? Seni kaybettim mi?" diye seslendi hattın diğer ucundaki ses.

"Üzgünüm Jim. Hayır, buradayım. Ve evet, sorun değil. Ekstra dolaba sığması için planları revize edebilirim. Şartnameleri bana gönderin, ben de önümüzdeki hafta sonuna kadar onaylatmaya çalışayım."

"Mükemmel. Müşteriye haber veririm. Teşekkürler."

"Yakında konuşuruz." Bununla birlikte telefonu kulağımdan indirdim. Telefonu yere bırakıp aramayı sonlandırırken boğazımı temizledim. "Bunun için üzgünüm. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Umarım öyledir." Gülümsedi ve ben de ziyaretinin bir iş görüşmesi olup olmadığını merak ettim. "Bana mesaj atmadığına şaşırdım."

Kaşlarımı çattım. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok. Sadece gecikmenin ne olduğunu merak ettim. Artık ilgilenmiyor musun?"

"Hayır, hayır, öyle değil. Ben sadece...şey," parmaklarımı beceriksizce saçlarımda gezdirdim, "ikimizin de incinmesini ya da...bağlanmasını istemiyorum. Bilirsin işte. Çünkü Ainsley ve ben hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyoruz. O yüzden sanırım eğlenceli ve sıradan bir şeyler arıyorum."

"Ve sen benim eğlenceli ve sıradan olduğumu düşünmüyor musun?" Gözlerini kırıştırdı, yeşil gözleri kalın gözlük çerçevelerinin arkasından beni delip geçti.

"Ben öyle bir şey demedim. Daha çok anlamaya sadık kalamayacağımdan endişeliydim. Seni her gün görmek... Her neyse, sana mesaj atmazsam bunu bir daha asla konuşmayacağımızı söylediğini sanıyordum?" Ses tonumu hafif tutarak söyledim. Şaka yaptığımı anlamasını umuyordum.

"Evet, sanırım yalan söyledim." Kuru bir kahkaha attı ve öne doğru eğildi. "Hadi Peter, beni bir randevuya çıkar. Sonrasında karına geri dönersen, oh lanet olsun. Ben büyük bir kıyım. Reddedilmeyi kaldırabilirim. Eğlenceyi ve sıradanlığı kaldırabilirim. Ama bana bir şans bile verilmemesini kaldıramam." Durakladı, karar vermekte zorlanışımı izliyordu. "Hadi ama. Biz eşleştik. Bu, toplumsal normları hiçe sayarak çiğnediğin somut bir sosyal sözleşme."

Ellerim yenilgiyle havaya kalktı, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Sosyal sözleşmemizi bozamam, değil mi?"

"Ne tür bir hayvan olacaksın?" diye alay etti. Ben kıkırdadım, o da devam etti: "O zaman anlaştık mı? Resmi bir randevu ayarlandı mı?" Düşük topuzundan düşen bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Resmi bir randevu."

"Mükemmel." Kucağına vurarak ayağa kalktı. "Seninle ne zaman ve nerede buluşalım?"

"Perşembe saat 7 senin için uygun mu?"

"Perşembe, yani bir hafta sonra mı?" Kaşları birbirine çatıldı.

"Hayır, altı gün sonraki Perşembe."

Başını salladı, şakama gülme zahmetine girmede. "Bu çok uzun. Bu gece boşum. Saat altıda Jonathan'ın yerinde buluşalım." Bu sözlerle kapıdan çıktı ve benim itiraz edecek zamanım olmadı.

Cuma günüydü, bu da randevuya izin verilmediği ve aile zamanının kesin olarak kayıtlara geçtiği anlamına geliyordu. Yapmam gereken bir seçim vardı. Bilgisayarına baktım, zihnim hızla çalışıyordu ve telefonum çaldığında sarsıldım. Kızın adı, **sabırsızlanıyorum** ve göz kırpan bir ifadeyle bana bakıyordu.

İçimi çektim ve daha fazla düşünmeden yanlışı seçtim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AINSLEY

W Telefonum tekrar çaldığında içimi bir korku kapladı. Bütün sabahı Stefan hakkında stres yaparak ve onu aklımdan çıkarmaya çalışarak geçirmiştım.

O sabahki mesajından sonra vazgeçmesini umuyordum. Mesajlarına yanıt vermeyeceğim açıktı ama bir haftadan kısa bir süre içinde toplamda ondan fazla mesaj almıştım, bu yüzden telefonum her çaldığında o olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Rahatladım, sadece Peter'dı.

Bu gece geç saate kadar çalışmam gerekiyor. Aile gecesini yeniden planlayabilir miyiz?

Gözlerimi devirdim ve inledim. Bu bir sürpriz değildi. Peter iş yerinde iki büyük proje üzerinde çalışıyordu, bu yüzden meşgul olduğunu biliyordum, ama o gecenin farklı olacağını ummuştım. Özellikle de o sabah aramızda olanları düşününce.

Kısa bir **Sure** mesajı attım ve telefonumu masamın çekmecesine yerleştirdim. Hayal kırıklığının içime oturmasından nefret ediyordum. Ağırdı, lezzetliydi. Kendimi kurtaramadığım bir yemek gibiydi. Gençken başımı klozetin üzerine eğip parmaklarımı boğazıma sokmadan önce hissettiğim duyguyla aynıydı. O kadar nefret ettiğim bir duygu üzerinde kontrol sahibi olmamı sağlayan bir eylemdi. Hissettiklerime göre, kusmanın hiçbir faydası olmayacaktı. Diğer iki başa çıkma mekanizmam olan iç baldırlarımın derisini kesmek ya da ayaklarım kanayana kadar koşmak da bunu çözemezdi. Kendimi iğrenç hissediyordum. Bunu bana tekrar yapmasına neden izin vermişim? Neden her şeyin farklı olacağını ummak için kendime izin vermişim? Güçsüz hissetmekten nefret ederdim. Bir şeyleri düzeltmek için çabalıyordum ve bunu yapmanın hiçbir yolu olmadığında bu beni öfkeliendiriyordu.

Telefonum çaldı ve kızgın olduğumu anlayıp anlamayacağını merak ederek geri çektim ama telefon ekranında yine Stefan'ın adı vardı. Dudaklarımdan hava üfleyerek uygulamayı açtım.

Konuşmamız gerek. Lütfen.

Bildirimleri kapatmanın bir yolunu bulmak için resmine dokundum. O anda onunla ya da başka biriyle konuşmak istemiyordum. Konuşmayı bırakmıştım. Neden o almıyordu? Resminin altında üç seçenek vardı.

Rapor

Blok

Oranı

Onu engelleme seçeneğine tıkladım ve resmi kayboldu. Ekran beyaza döndü, mesajlarımız yok oldu. Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Kullanıcı Engellendi.

Şurada. Yapabileceğim her şeyi yaptım.

Şimdi tek yapmam gereken bu endişeyi aklımdan çıkarmak ve mesajı almış olmasını ummaktı. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PETER

I Telefonum titremeye başladığında Gina ile akşam yemeğindeydim, mum ışığıyla aydınlatılmış masada ona bakıyordum. Masanın üzerinde ters çevirdim ve ekrana baktım.

Ekran. Durdurmaya fırsat bulamadan boğazımdan bir inilti kaçtı.

Ainsley. Ne isteyebilirdi ki? Yemeğe başlayalı sadece on beş dakika olmuştu.

"Her şey yolunda mı?" Gina masadan hafifçe geriye doğru eğilerek sordu.

Aramayı görmezden gelmeyi düşünerek başımı salladım. Beni bunu yapmamaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde yapamayacağımı hissediyordum - bu daha önce hiç olmamıştı. "Özür dilerim. Buna bakmam gerekiyor. Sadece bir saniye sürecek." Bir parmağımı kaldırdım, telefonu kulağıma götürdüm ve kalabalık restoranı koşarak geçip randevumu yalnız bıraktım. "Hey, her şey yolunda mı?"

Tepkisi keskin, gergin nefeslerle geldi. Ağlıyordu.

"Ainsley? Ne oldu?" Endişe midemde kabardı. Ainsley kolay ağlayan bir tip değildi. Aşırı tepki vermez ya da duygularını sık sık göstermezdi, bu yüzden ağlıyorsa bir sorun vardı demektir.

Yine keskin bir nefes duydum. "Burada biri var." Sesi alçaktı, fısıltının biraz üzerindeydi. İşte o zaman ağlamadığını fark ettim. Panikliyordu. Korkuyordu.

"Orada biri var da ne demek?"

"Birisi-" O sırada merdivenlerden iniyordu, neredeyse emindim. Nefes alışının zorlaştığını duydum, sesi garajımıza giden dar koridorda yankılanıyordu. "Gitmeyecek."

"Kim o, Ains? Kim var orada?" Elimi cebime attım, derinlerden anahtarları çıkardım ve masaya doğru koştum.

Artık eve gitmekten başka bir şey umurumda değildi. Bir şeyler ters gidiyordu, bunu içimde hissedebiliyordum, endişe iliklerime kadar işlemişti.

"Çıktığım adam-Stefan. O-"

"Dur bakalım. Nerede yaşadığınızı nasıl öğrendi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye haykırdı. "Peter, gerçekten korkuyorum. Her şeyi berbat ettik. Çok kötü batırdık. Sanırım beni takip ediyor. Beni rahat bırakmıyor. Bana mesaj atıp duruyor ve bir şekilde gerçek adımları öğrendi ve şimdi de ortaya çıktı. Neredesin sen? Ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen eve gel, Peter. Lütfen."

"Tamam, evet. Geleceğim. Eve geliyorum. Polisi aradın mı?"

"Hayır! Hayır, durum bundan daha karmaşık. Ne istediğini bilmiyorum. Herkesin neler olduğunu bilmesini istemiyorum. Lütfen eve git ve gitmesini sağla! Seni görürse geri çekilir. Çocukların tüm bunların içine sürüklenmesini istemiyorum."

"Seni duyuyorum. Geliyorum. Nefes al, Ains, sadece benim için nefes al." Önünde yeniden belirdiğimde Gina canlandı, ama ceket sandalyenin arkasından çekti, üzgün bir ifade takındım, başımı salladım ve hızla uzaklaştım, sonra da kapıdan çıktım. Kaldırıma çıktığımda onu faturayla ve hiçbir açıklama yapmadan bıraktığımı fark ettim ama bunu düşünecek vaktim yoktu. Eve gitmem gerekiyordu.

Arabaya bindim ve otoparktan çıktım. "Yoldayım, tamam mı? Şimdi neredesin?"

"Koridordayım, nerede olduğunu görmek için garajın yanındaki pencereden dışarı bakmaya çalışıyorum."

"Çocuklar nerede?"

"Dışarı çıktılar," diye fısıldadı dikkati dağılmış bir sesle. "Dylan Micah'larda, Riley de Noah ile bir bilim projesi üzerinde çalışıyor. Maisy Noelle'e gitti... ya da belki Nicole'e. Hatırlayamıyorum... Ah, bekle... Gitmiş olabilir." Bunu söylerken rahat bir nefes aldı. "Onu dışarıda hiçbir yerde görmüyorum..."

"Tamam, ama olduğun yerde kalmanı istiyorum. Onu aramaya gitme. Ben oraya gelene kadar bekleyin."

"Geleceğim," diye söz verdi. "Eve geldiğin için teşekkür ederim. Çalışırken sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Önemli olmasaydı aramazdım. Sadece çok korktum."

Hissettiğim suçluluk duygusuyla savaşılmaya çalışarak yutkundum. Evde olmam gerekiyordu. Evde olmalıydım. "Bunun için özür dilemene gerek yok. Bunun için özür dilemene gerek yok."

Aradığına sevindim." Hattın diğer ucunda bir sessizlik vardı ve ben bu sessizliği "Peki, kim bu adam?" diyerek doldurdum.

"Adı Stefan. Salı gecesi çıktığım kişiydi. O zamandan beri benimle sık sık iletişime geçiyordu ve ben görmezden geliyordum. Ama bugün erken saatlerde beni gerçek adımla aradı, bunu nereden bildiğini bilmiyorum ama yemekte bir şekilde hata yapmış olabileceğimi düşündüm. Ben de uygulamadan onu engelledim ve her şeyin bittiğini düşündüm. Sonra bu gece, kapının çalındığını duydum ve cevap vermek için yanına gittim, kapıyı açtığımda karşımda onu gördüm. İçeri girmeye falan çalışmadı. Konuşmak istediğini söyledi. Ama... Evde yalnızdım ve nerede yaşadığımı ya da ne istediğini nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gitmesini istedim ama konuşmamız gerektiğini söyleyip durdu, ben de kapıyı suratına kapattım ve buraya koşup seni aradım."

Sesi yüksek ve titriyordu, direksiyonda titreyen ellerimin frekansıyla eşleşiyordu. Kendimi birinin karımı korkuttuğunu düşünüp öfkelenirken bulduğumda öfke endişenin önüne geçmeye başladı. Biri onu rahatsız ediyordu. Çocuklarımın yaşadığı evime gelmişti. En çok da onu isteyerek tehlikeye attığım için öfkeliydim. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

"Çocuklar burada olmadığı için çok mutluyum. Burada olsalardı ne yapardım bilmiyorum... Kendimizi neyin içine soktuk? Onları büyük bir tehlikeye attık."

"Tehlikeli olduğunu düşünüyor musun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Randevumuzda hiç öyle bir şey hissetmedim. Tatlı ve... ve... ve normaldi. O bir dul, bizden biraz daha yaşlı. Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum... *Normal görünüyordu*. Ve eğer bana zarar vermek isteseydi, mükemmel bir fırsatı vardı. Peki neden bekledi? Neden böyle yaptı?"

Başımı salladım. Haklıydı, hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Ne istiyordu ki? "Artık bunu yapmak istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Neyi yapmak istemiyorsun?"

"Bunlardan herhangi biri. Başka insanlarla görüşmek. Seni kaybetmek istemiyorum. Dışarıda çok fazla deli insan var, Ains. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Eğer biri sana zarar verirse-" Yutkundum ve cümleyi bitirmeden kendimi durdurdum. Bunu yapamazdım. Kelimeleri söyleyemedim. Düpedüz korktuğum için kendi gözlerimde yaşlar hissettiğimde şaşırdım.

göğsümde. Onu kaybetmekten çok korkuyordum. Yıllardır hissetmediğim bir şekilde savunmasız hissediyordum. Eğer bir şey olursa onsuz nasıl devam edecektim?

"Katılıyorum" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Öyle mi?" Beni neden bu kadar şaşırttığını bilmiyordum ama sözleri karşısında hissettiğim şaşkınlığı inkâr edemezdim.

Cevap vermek yerine sessiz kaldı. Ben devam ettim. "Ainsley?" "O... hala... burada." Kelimeleri yavaşça geldi, özleri zar zor duyulabilir. Onu pek anlayamıyordum ama ne dediğini biliyordum. Gaza bastım, göğsüm sıkışmış bir halde arabayı ileri doğru ittim.

"Tamam... evde mi?"

Sessizlik.

"Ainsley, benimle hatta kalmanı istiyorum, tamam mı? Bir yere git. Bir odaya, bir dolaba gir ve benimle kal, tamam mı?" Cevap vermesi, güvende olduğunu bana bildirmesi için yalvardım ama sessiz kaldı. Hat boyunca yavaş ve bitkin nefes alışını duyabiliyordum. Hâlâ oradaydı. Hâlâ hayattaydı. Sadece onu bu şekilde tutmam gerekiyordu. "Geliyorum. Gelebildiğim kadar hızlı geliyorum. Dayan, tamam mı?" Yapılacak en akıllıca şeyin polisi aramak olduğunu biliyordum, ama aramayı sonlandıracak gücü kendimde bulamadım. Onu hatta tutmam gerekiyordu. O anda ağlıyordum - sessiz, çaresiz gözyaşlarım gözlerimden kaçıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu. Arabadaki Bluetooth sisteminden gelen nefes alıp verme sesine odaklandım ve yolun geri kalanında sessiz kaldım.

Yirmi dakika sonra, ormanla kaplı uzun araba yolumuza girdim ve aşağıya doğru sürdüm. En yakın komşulardan uzakta, kendi arazimizde yaşamayı her zaman sevmiştim ama o anda bu kararımdan pişmanlık duydum.

"Buradayım," diye fısıldadım ve nefesi rahat bir iç çekiş şeklinde geldi. Garaj yolunda motoru kapalı, eski püskü kırmızı bir kamyon duruyordu. Kamyonun içinde miydi? Peşimden gelir miydi? "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Ön kapıya doğru baktım, verandanın ışığı kapalıydı, gölgeleri araştırıyordum. Orada birinin olup olmadığını anlamak için çok karanlıktı.

"Sundurma. Yarasa..." Onun sözleri üzerine aceleyle bagaja gittim ve üniversiteden beri taşıdığım metal beyzbol sopasını çıkardım, aramayı sonlandırdım ve ön verandaya doğru yürüdüm. Bagajı ve arabanın kapısını açık bırakarak çakılların üzerinde sessiz adımlarla ilerledim. Verandaya yaklaştığımda, çok sesli nefes alıp verdiğimin farkında olarak, beni bekleyen karanlık figürü seçebildim. Yüzü kapıya dönüktü ve ben yaklaştıkça yüksek sesle kapıya vurdu.

"Ainsley," diye seslendi. "Kapıyı aç!"

Bir adım daha attım, verandanın ahşabı ağırlığının altında gıcırdayıyordu ve o da arkasını döndü.

"Kimsin sen?" diye sordu soğuk, derin ses.

"Gitmen gerek," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Sopayı havada salladım, bu ona bir uyarı niteliğindeydi. "Nerede yaşadığınızı nasıl öğrendin bilmiyorum ama gitmen gerek."

"Ainsley'i görene kadar olmaz. Ve kendine zarar vermeden önce o sopayı yere bırak."

Öne doğru adım attığımda sözleri kollarımdan aşağı ürperti gönderdi ve ay ışığında yüzünü biraz seçebildim. Keldi, keskin yüz hatları ve tıknaz bir yapısı vardı. Yaklaşırken omuzlarını bana doğru dik tuttu ve ben de geri çekildim.

"Kimsin sen?" Sopayı omzuma dayayarak sordum. "Ondan ne istiyorsun?"

"Kocası siz olmalısınız?" diye sordu, sesi kuru, neredeyse alaycıydı.

"Öyleyim, evet. *Sen kimsin peki?* Burada ne halt ediyorsun?"

Bir kıkırdama çıkardı. "Dinle dostum, onun burada olduğunu biliyorum. Onu görmek istiyorum. Hepsi bu. Kapıyı aç ve kimse zarar görmesin. Ve son kez söylüyorum, *sopayı indir.*" Elimde sopayla saldırmaya hazır bir şekilde orada dikilmemden hiç de endişelenmiş görünmüyordu. Elleri cebinde, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi duruyordu.

Kıkırdatarak homurdandım. "Eğer hemen buradan defolup gitmezsen polisi arayacağım."

"Sana iyi şanslar," diyerek ellerini ceplerinden çıkardı ve parmaklarını kapının camına doğru kaldırdı. Kapıya yüksek sesle vurdu. "Ainsley! Benim. Stefan. Hadi ama. Aç kapıyı!"

"Buradan çıkman için sana son bir şans veriyorum, yoksa-"

"Ne yapacaksın? Ne yapacaksın sert çocuk?" Döndü, ellerini beline dayadı, orada bir silahın dış hatlarını gördüm. Gördüğüm manzara karşısında tüylerim diken diken oldu. "Kendini önemli biri sanıyorsun, değil mi? Sana bir şey söyleyeyim, pislik, bana elini sürmeye kalkarsan, sana neyin çarptığını anlamadan seni sırt üstü yatırırım. Bu yüzden dediğimi yapmanı, bir adım geri çekilmeni ve ne yapmak üzere olduğunu düşünmeni öneririm-"

"Lütfen ona zarar vermeyin!" Ön kapı açıldı ve onun ciyaklamasını duydum. O sırada adam ona doğru hamle yaptı, açık kapıya doğru adım atarken iki kolunu da uzatmıştı. Sopayı savurdum, tek bir hamlede kafasına temas ettim ve kafası dış duvara çarparak yuvarlandı.

yere düştü. Hızla yuvarlandı ve silahına uzandı ama kafasının karıştığı belliydi ve üstünlük bendeydi. Tekrar savurdum, kafatasına tekrar temas ettiğimde içime öfke yayılıyordu.

Ainsley'nin çığlıkları arasında, metal sopanın kalın kafatasına çarpışının mide bulandırıcı sesini duydum. Asla unutamayacağım bir çitirtı olduğuna emindim. Elleri bir kez daha kıpırdadı ve ben üçüncü kez savurdum. Bu sefer gece sessizliğe gömüldü. Ainsley'nin çığlıkları kesildi. Duyulacak tek şey kendi nefes alışımdı, ağır ve tıkırtılı.

"Peter, ne yaptın sen?" diye sordu, titreyen sesi karanlık verandada yankılanıyordu. Ellerimi ağzıma götürdüm, kan kokusu burnuma ulaşırken boğazımda kusmuğun yükseldiğini hissettim. Aceleyle verandaya çıktım, yemekte içtiğim içkiyi kusmaya başlamadan önce zar zor kenara kadar gelebildim. Boğazımı ve burun deliklerimi yaktı, arkamdan haykırışını duyduğumda gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı.

"*Ne yaptın?*" diye tekrar sordu, ancak ona cevap verecek durumda değildim. Kusma sesi sona erdiğinde arkamı döndüm, hâlâ elimde tuttuğum sopayı bıraktım ve dehşet içinde cesede baktım. Verandanın ışığını açarak yaptığım pisliği daha iyi görmemizi sağladı. Kafatası yarılmış, kan verandanın her tarafına yayılmıştı. "Oh, Peter. Olamaz!" diye bağırdı, önce bana, sonra cesede, sonra tekrar bana baktı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Sana zarar vermeye çalışıyordu," dedim nefes nefese ve elimin tersiyle ağzımı sildim. "Başka seçeneğim yoktu."

Dehşet içinde ona baktı ve avucunu sıkıca ağzına kapatarak başını salladı. Tekrar konuşurken gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Aman Tanrım. Ne yapacağız? *Ne yapacağız?* Çocuklar yakında evde olacak! Onu götürmeliyiz, Peter. Bunu göremezler! Çocuklar bunu göremez! Polisi aramalıyız! *Bir şeyler yapmalıyız!*"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Polisi arayamayız. Ona bir bakın. Ne yaptığıma bir bak. Beni tutuklarlar-"

"İzinsiz girmiş! Silahı vardı! *Seni vuracaktı! İkimizi de öldürecekti.*"

Alnımı tokatladım, düşünmeye çalışırken şakağımdaki teri ovuşturdum. Onu öldürmüştüm. Ben yapmıştım. O ölmüştü. Çocuklar yakında evde olacaktı. Yakalanırsak hapse girerdim. Eğer Ainsley polisi ararsa, hapse girerdim. Polis bana inanır mıydı? Doğru gördüğümünden emin olmak için tekrar silaha bakarak bir adım öne çıktım. Orada olduğu sürece, belki de

bir şansım vardı. Silahı, beklediğim gibi elinde gördüğümde yutkundum. Silahın bulunduğu kılıfın yanında bir çift gümüş kelepçe asılıydı.

"*Bu da ne böyle?*" Daha da yaklaşıarak cesede baktım. Üzerinde kot pantolon ve uzun kollu lacivert bir gömlek vardı, artık kana bulanmıştı ama belinde taktik bir kemer, bir silah kılıfı ve yüksek kaliteli kelepçelere benzeyen bir şey vardı. "Bu adam polis mi, Ainsley?" Elimle işaret ettim ama o benim gördüğümü görmüştü.

"Ben-ben-ben yapmadım-"

"*Öyle mi?*" diye sordum. Kalbim göğsümde öyle şiddetli çarpıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum. Tekrar garaj yoluna baktığımda görüşümün kenarları bulanıklaştı. Kırmızı bir Toyota kamyonetle gelmişti, polis arabasıyla değil, ama eğer görevde değilse bunun bir önemi yoktu, değil mi? "Ceplerini kontrol et..." Kıpırdamadan başını salladı. "Bunu yapmak zorundayız," dedim.

"Sen yap o zaman."

Dişlerimi sıktım, temkinli bir şekilde ona doğru ilerledim. Bunun imkânsız olduğunu bilmeme rağmen, uzanıp bacağımı tutmasını beklemeye devam ettim. Eğildim, elimi arka cebine soktum ve bir cüzdan çıkardım. Cüzdanı açtım, fotoğraflı kimliğine uzun uzun bakarak adını ve adresini yakaladım: 118 Roberts Drive'dan Stefan De Luca. Bizden çok uzakta yaşamıyordu. Sadece şehrin öbür ucunda. Bu düşünce beni sarınca ürperdim. Deri bir kapak kartlarını örtüyordu ve onu ters çevirdiğimde cüzdanı düşürdüm. Altın rozet verandanın ışığında bize doğru parlıyordu.

"*Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin...*" Verandada volta atıyor, düşünmeye çalışırken elimi alnıma vuruyordum. "Kahretsin, Ainsley! *Ne yapacağız biz?* Sen ne yaptın?"

"Peter, sana yemin ederim, onun polis olduğunu bilmiyordum. Bana bunu söylemedi. Kariyerlerimiz hakkında konuşmadık. Belki de sahte bir rozettir. Bilmiyorum... O kadar çok konuşmadık... Onu çok az tanıyorum..." diye devam etti, sesi nefes nefese ve titriyordu. "Ne yapacağız?" Hem vücudu hem de sesi titriyordu ve onunla yüzleşmek için döndüğümde gözlerimle buluşmadı. Dehşet içinde cesede bakmaya devam etti. Midem guruldamaya devam ederken kendimi bakmaya ikna edemedim.

"Polisi arayıp bir polisi öldürdüğümü söyleyemeyiz, Ainsley. Bundan sonra kurtulmamın imkânı yok. Cesetten kurtulmak zorundayız," dedim ona bir anlık şaşkınlıkla. "Yapılacak tek şey bu. Bunu yapmak zorundayız."

O hiç burada olmamış gibi görünecek ve sonra da bu gece hiç yaşanmamış gibi davranacağız."

"Bunu nasıl söylersiniz? Bunu nasıl yapabiliriz? Bir cesedi temizlemekle ilgili ilk şeyi bilmiyoruz."

"Bir yolunu bulmamız gerekecek," dedim. "Tek seçeneğimiz bu."

"Ama..."

"Hadi ama," diye yalvardım ona, "*lütfen*. Cesetten ve kamyonetinden kurtulmalıyız. Tek yolu bu."

"Bu kanıtlarla oynamaktır-"

"Bu *lanet bir cinayet*, Ainsley. Bunu şansa bırakamayız. Bunu yapabiliriz, tamam mı? Temizleyebiliriz. Bunu düzeltebiliriz. Her zaman tamirci olduğunu söylüyorsun, değil mi? O yüzden bunu düzeltmelisin bebeğim. Yapmak zorundasın." Söylediklerimi düşünürken onu izledim, benimle aynı fikirde olmasını umuyor ve dua ediyordum. Polisleri arayamazdık. Bu çok büyük bir riskti. Beni rahatlatmak için tekrar bana baktığında başını salladı ve görevi kabul ederken saçlarını yüzünden sildi. O şeklindeki dudaklarından ağır bir nefes çıkardı. "Haklısın. Bu... bu tek yol. Bir dakika düşünmeme izin ver."

Verandada volta atıyor, parmaklarını dudaklarına götürüp henüz bilmeme izin verilmeyen bir planı formüle ederken onu izliyordum. Birkaç dakika sonra yüzünü tanıdık bir ifade kapladı. Her şeyi çözmüştü. Her şey yoluna girecekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AINSLEY

WCesedi nereye koyacağımızı ileri geri tartıştık; atacak bir yer bulmaya çalıştık, arka bahçeye gömdük, evin bahçesine gömdük. Stefan'ın kamyonetini alıp cesedin içinde olduğu bir yere bırakabilirdik ama sonunda evden çıkmanın çok riskli olduğuna karar verdik.

Peter'a yükseltilmiş, etrafı saran sundurmamızı çerçeveleyen kafes tahtasının bir parçasını söktürdüm ve altına sürünerek girdim. Kolay olmamıştı, sürünme boşluğu belki üç fit yüksekliğindeydi, bu yüzden küreği sundurmanın altına sokmak ve onu yerin birkaç fit altında bir çukur kazmak için kullanmak yorucu ve zaman alıcıydı. Cesedi verandanın altına koyduktan sonra Stefan'ın cep telefonunu aldım, kamyonetine yükledim ve telefonum evde kalırken şehrin diğer ucuna gittim. Havaalanına girdim ve yer ücreti ödemedem telefonum bıraktım. Sonra telefonum kapattım, parmak izlerimi sildim ve koltuğun altına sıkıştırdım. Peter cesedi, cüzdanı ve silahı gömdükten sonra benimle havaalanında buluştu, anlaştığımız yerden beni aldı ve sessizce eve doğru yola koyulduk. Ona ne yaptığını ya da nasıl gittiğini sormadım. Sadece dehşete düşmüş düşüncelerimle oturdum ve bize ne olacağı konusunda endişelendim. Peter katil olsa da, ben artık bir suç ortağıydım. Kanıtları saklamıştım. Yasaları çiğnemiştım. Eğer birimiz ölürse, diğerimiz de ölecekti. O yüzden ikimizin de ölmediğinden emin olmalıydık. Konuşulmayan anlaşma buydu. Bu işte beraberdik.

Eve vardığımızda, o verandayı ovarken ben de içeri girip elimi yüzümü yıkadım. Ne kadar ovarsam ovayım tırnaklarımın altındaki kanı çıkaramıyordum. Derimin ve tırnak etlerimin çatlaklarında ve yarıklarında gizlenmiş kırmızı lekeler bulmaya devam ettim.

Birkaç dakika geçtikten sonra Peter banyoya geri döndü ve elindeki kovaya bakarak suyu kapattım. Saf çamaşır suyu kokuyordu, alnındaki ve burnunun altındaki kir lekelerine rağmen teni solgundu.

Ona baktım, kafam sisli ve keyifsizdi. "Temizlendi mi?"

Başını salladı, adem elması sallanıyordu. Konuşamadı, gözlerimin içine bakamadı. Bu çok korkunçtu. Yaptığımız şey çok korkunçtu. Artık ceset gömülmüş, verandadaki kan temizlenmişti ve geriye sadece kıyafetlerimiz ile çocuklar eve gelmeden önce kalan kanıtlardan kurtulmak kalmıştı ki bu da her an olabilirdi. Ben ona bakarken, banyo zemininde yürüdü ve çamaşır suyu dolu kovayı küvete boşalttı. Sıvı kırmızıya çalan bir renk almıştı, elindeki sarı sünger de turuncunun tuhaf bir tonundaydı.

"Yeterince... derin olup olmadığını iki kez kontrol etmek ister misin?" diye sordu, sesi güçsüzdü.

"Hayır. Oraya tekrar gitmeye dayanamam. Sadece sana güvenmek zorundayım. Kıyafetlerini çıkar," dedim ona, elimi uzatarak. Sorgulamadan söyleneni yaptı, soyundu ve giysilerini bana uzattı. Duşa girdi ve ben kendi kıyafetlerimi çıkarıp toplarken suyu açtı. Üzerime bir bornoz sardım ve çamaşır odasına koştum, giysileri çamaşır makinesine attım, en sıcak ayara getirdim, gerekenden beş kat fazla leke çıkarıcı koydum, kalan çamaşır suyunu ekledim ve çalıştırdım. Kapağı kapattım ve suyun akışını dinledim. Sırtımı çamaşır makinesine yasladım, yaptığımız şeyin gerçekliği içime çökerken yere çöktüm, adrenalinim bütün gece ilk kez azaldı.

Ellerim titriyordu ama tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek onları sıktım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Kendimi kaybedemezdim. Zihnimi kapattım, meditasyon yaparken yaptığım gibi kendi içime daldım. Başka hiçbir şey yoktu. Sadece ben ve nefesimin sesi. Kalp atışlarımın neredeyse anında yavaşladığını hissettim ve ani bir sakinlik hissiyle gözlerimi yeniden açtım. Oturdum ve çamaşır makinesinin yaptıklarımızın son kanıtlarını yıkayışını dinledim.

Dakikalar, belki de saatler geçmişti ki ön kapının açıldığını duydum ve nefesim kesildi. Ayağa kalktım, üzerimin tozunu aldım ve bornozumu belime doladım. Koridordan aşağıya doğru koşmadan önce çamaşır makinesine bir kez baktım.

Oturma odasına. Giderken başparmağımın altında bir kan lekesi daha gördüm. Ellerimi bornozun büyük ceplerine soktum.

"Anne!" Dylan bağırdı, sesi sessiz evin içinde yankılanıyordu.

"Ne oldu?" Ona doğru koştum, sesim tiz ve panikliydi. Ne görmüştü? Bir şey mi kaçırmıştık?

"Neler oluyor? Sorun ne?" diye sordu kara kaşları birbirine çatılmış bir halde.

"Bir sorun yok. Ne demek istiyorsun?" Ona ulaştığımda vücudumun titremesini engellemeye çalışarak sordum.

"Hasta olacaktıysın gibi görünüyorsun. Verandada neler oluyor?"

Mideme bir ağırlık çöktü. "Verandanın nesi var?" "Sundurmanın altında yatan beyaz şeyden bir parça var.

Yeni başlayanlar için avlu," dedi gülerek. "Ve dışarısı çamaşır suyu gibi kokuyor."

İçime çektim, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. Peter kafesi yerine koymamakla nasıl bu kadar aptallık etmiş olabilirdi? Ellerimi Dylan'ın omuzlarına koydum, sanki aniden başımın üzerine dikilmişim gibi bana baktı ve dehşet içinde ellerime baktı. "Bir sorun var, değil mi? Biri mi yaralandı? Babam mı? Biri hasta mı?"

"Evet," diye cevap verdim, konuşurken düşüncelerimi şekillendiriyordum. "Hastayım... Sadece biraz mide bulantısı, ama dışarıda verandada hastalandım ve babanla ben temizlemek zorunda kaldık. Seni endişelendirdiysek özür dilerim."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, yüz ifadesini endişe kaplamıştı. "Oh, hepsi bu mu? İyi olacak mısın?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim, tatlım. Neden odana gitmiyorsun? Eğer kaçınabilirsem bunu sana ya da kardeşine verme riskini almak istemiyorum."

Benden bir adım uzaklaştı ama tereddütlüydü. "İyi olduğuna emin misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"İyiyim," diye tekrarladım, bu kez elimi karnımın üzerine koyarak. "Sadece işte kaptığım bir böcek. Yemek yedin, değil mi?"

"Evet, evet," dedi, benden bir adım daha uzaklaşarak. "Babam nerede?"

"Duş alıyor," dedim ona. Koridorun sonundaki banyo kapısının açıldığını duyduğum anda Peter'ın ağır ayak sesleri bize doğru yöneldi. "Tatlım, Dylan eve geldi."

"Hey, oğlum!" diye seslendi, fazlasıyla coşkulu bir şekilde. Umarım sesim onun kadar suçlu çıkmamıştır.

"Odana git, tamam mı? Bu her neyse sana bulaşmasını istemiyorum." Tekrar omzuna dokundum, onu gönderdim ve karanlık koridorda kayboluşunu izledim. Saniyeler sonra Peter belirdi, yüzü kül rengi ve sıkıntılıydı.

"Kıyafetleri ne yaptın?" diye sordu.

"Yıkıyorlar."

Başını salladı.

Sesimi alçalttım ve biraz daha yaklaştım. "Ben duşumu alacağım. Kafesi yerine koyman gerekiyor. Bahçede bırakmışsın."

Nefesinin altından küfretti. "Her şeyi yolunda yapıp yapmadığımı tekrar kontrol etmen için sana bir şans verene kadar geri koymak için bekliyordum. Dylan fark etti mi?"

"Bana söyleyen oydu. Sadece o fark etmedi, eminim Micah'nın ailesi de onu bırakırken fark etmiştir. En azından yerine geri koyabilirdin. Çocuklardan herhangi birinin her an eve gelebileceğini biliyordun. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

Tartışmayı reddederek yanımdan geçti ve ön kapıyı arkasından çarptı. İçimi çektim, zaten bir kavga için heyecanlanmıştım, ama vazgeçtim, koridora kendim yöneldim. Gecemize dair tüm kanıtları temizlemem gerekiyordu. Tekrar karanlığa gömülmem gerekiyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

PETER

I Yaptığımız şeyle yaşamak benim en kötü kabusumdu. Bütün gece dönüp durdum, akşamki olayları içimde tekrar tekrar yaşadım. Kafam.

Gün çok normal başlamıştı; işler nasıl bu kadar ters gitmişti? Bir katil olduğuma dair kanıtların hemen dışarıda gömülü olduğunu bilerek bir daha nasıl uyuyabilirdim? Herhangi birinin onu her an bulabileceğini bilerek? Hayatımın geri kalanı boyunca her gece, her gün, bir katil olduğumu hatırlayacaktım. Bir adam öldürdüğümü. Bir *polisi* öldürdüğümü. Karımın önünde bir polisi öldürdüğümü.

Bunu asla unutmayacaktı. Yaptığım şeyi asla görmezden gelemezdi. Benden nefret etmiş olmalı. Buraya gelmemize nasıl izin vermiştim? Neden o canavarla çıkmasına izin vermiştim? Bir daha nasıl nefes alabilecektim? Bundan nasıl kurtulacaktık?

Bir zamanlar diğer kadınlarla ilgili sırrımın beni mahvedeceğinden emindim ama bu çok daha kötüydü. Bu, gözümün köşesine yapışmış bir kirpikti, hafif acı verici ve rahatsız edici, cehennem gibi sinir bozucu, ama onunla yaşayabilirdim. Ve yaşadım. Bu... Ainsley'nin gözlerinin önünde bir canavara dönüşmemi izlediği gerçeği, ön kapımızın hemen dışında gömülü bir ceset olduğu gerçeği... içimde kaynayan sıcak bir demir çubuktu, tüm kaslarımın zıt yönlerde kazınması ve çekilmesi idi. Yakıyor, acıtıyor ve nefes almayı, başka bir şey düşünmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Yaşamaya nasıl devam edecektim? Pazartesi günü işe gitme, iş arkadaşlarımla, çocuklarımla yüzleşme fikri, etrafta kimin dolaşabileceğini, hangi vahşi hayvanın kokusunu alabileceğini kontrol edemezken

ve cesedi çıkarmak... Dayanmak çok zordu. Hapse giremezdim. Çocuklarım için burada olmalıydım. Karım için burada olmalıydım.

Yorganı altımdan çekerek sekseninci kez yuvarlandım. Ainsley'nin yattığı tarafa baktığımda nefesimi içime çekerek sıçradım. Orada yatıyordu, uyanıktı, gözleri açıktı ve doğrudan bana bakıyordu. Gözlerinde iyi tanıdığım kararlı bir bakış vardı.

"Sakinleşmen gerek," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Şu anda nasıl sakın olabilirim ki?" diye sordum. "Nasıl sakın olabilirsin?"

"Sakin değilim," dedi, "ama biliyorum ki eğer *en* azından "Sakin ol, yakalanacağız."

"Sopayı ne yaptın?"

"Ağarttım. Yarın işe giderken yanımda götüreceğim ve şehir merkezindeki bir çöp konteynerine atacağım."

"Sizce onu olduğu yerde bırakmak doğru mu? Kokmaya başlar mı ya da-"

"Şu anda başka seçeneğimiz yok," diye sözümü kesti. "O orada ve bildiğimiz kadarıyla sorun yok. Yeterince derinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Kokuyu saklamak için?"

"Nereden bileyim?" Ellerim yine titreyerek sordum. "Cesetlerin ne kadar derine gömülmesi gerektiğini bilecek kadar mezar kazma deneyimim yok."

"Onu Scout'u gömdüğünüzden daha derine mi gömdünüz?"

Çocukların sevgili Alman kurdu iki yıl önce ölmüştü. Düşündükçe yutkundum. O gün acı vericiydi. Bu gün dayanılmazdı.

"Sanırım öyle. Belki de. En az o kadar derin.

Birkaç metre." Cevabımdan hoşnut olmamış gibi iç çekti.

"Şimdilik bu kadar yeter."

"Polis gelip sorular sorarsa onlara ne diyeceğiz? Gina'ya toplantıyı neden terk ettiğim konusunda ne söyleyeceğim?"

Gözleri bana doğru hafifçe kısıldı. "Gina'ya, Beckman'a ya da başka birine hastalandığımı ve eve gelmen gerektiğini söyle. Ayrıca polis neden gelip burada sorular sorsun ki?"

"O senin flörtündü, değil mi? İkiniz arasında konuşmalar oldu. Sana gelip onu nasıl tanıdığını ve son zamanlarda görüp görmediğini sormayacaklar mı?"

"Uygulamada sahte bir kimlik kullandım, Peter. Bütün mesele buydu."

Alay ettim. Nasıl bu kadar sakın görünüyordu? Bu beni deli ediyordu. Kan izlerini görüp duruyordum, acaba her kanıtı silmeyi başarabildik mi diye merak ediyordum ama o sanki sıradan bir Cuma gecesiymiş gibi görünüyordu. "Evet ama yine de seni bulabilecekler, değil mi? Uygulamada gerçek adını kullandığını söylemiştin, yani belli ki senin kim olduğunu biliyordu. Dediğin gibi, belki bir hata yaptın ama her halükarda adresimizi biliyordu. Ve polisin elinde IP adresin ya da her neyse vardır. Noktaları birleştirip sana ulaşacaklardır."

"Adımı sadece bir kez kullandı, soyadımı bile. Kim olduğumu nasıl anladıysa, izini kaybettirmiştir, değil mi? Polislerin sebepsiz yere insanları *takip* edebileceğini sanmıyorum. Ayrıca, uygulamanın gizlilik garantisi çok katı. IP adreslerini ya da profilinize yazdıklarınız dışında hiçbir şeyi saklamıyorlar. Hatırladınız mı? Geçen yıl polis saldırıya uğrayan bir kıızı araştırmaya çalıştığı ve şirketin kızın kiminle çıktığına dair, sahte olduğu belli olan profilinden başka hiçbir bilgiye sahip olmadığı için başı belaya giren onlardı. Tüm haberlere konu oldu. Gizlilik garantisi verdiler ve mahkemede de bunun arkasında durdular. Yani, korkunçtu ama bu uygulamayı kullanmamız için seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Kimsenin bizi bulabilmesini istemedim. O bilgisayar dahileri isteseler bizi bulabilirlerdi. Bunu şansa bırakmak istemedim. O davayı duyduğunu hatırlamıyor musun?"

"Ne?" diye sordum. Şok ve tiksintinin garip bir karışımını hissederek sordum. "Yani, tabii ki duyduğumu hatırlıyorum ama uygulamanın adını hatırlamıyordum. Neden onu kullanmak isteyesin ki? Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunu yaptığıma memnun olmalısın çünkü hapse girmene engel olan tek şey bu olabilir." Onun sertleşmiş yüz ifadesine bakarken yüzüm düştü. Bir an sonra yumuşadı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece stresliyim."

"Ben de öyleyim," diye fısıldadım, ellerimi kollarına sürterek. "İnan bana, öyleyim. Bizi bu duruma soktuğum için çok üzgünüm."

"Bizi korumaya çalışıyordun," dedi yumuşak bir sesle ama ses tonundaki hayal kırıklığını hissettim.

"Hâlâ üzgünüm. İş o noktaya gelirse, suçu üstleneceğimi biliyorsun." Elini uzattım, parmaklarını elime aldım ve başparmağımla parmaklarımın arasında ovuşturdum.

"Bu ikimizin de hatası. Başka insanlarla görüşmemizi asla önermemeliydim. Bütün bunlar benim fikrimdi. Suçlanacak biri varsa o da benim." Bunu açıkça söyledi, pazarlığa yer bırakmadı ama oradaki kırılganlığı hissedebiliyordum.

"Öyle deme. Bunların hiçbiri senin suçun değil. O sana zarar vermek isteyen kötü bir adamdı. Sana bakmış olmalı. Dediğin gibi, seni takip ediyordu. Taciz ediyordu. Sürekli mesaj atıyordu. Evimize geldi... Hepsi onun suçuydu."

"Sence ne istedi?" diye sordu, başını biraz eğip çenesini göğsüne yaslayarak. "Sence neden beni yalnız bırakmadı? Sence bana zarar vermeyi mi planlıyordu?"

"Bilmiyorum," dedim, onu göğsüme çekip rahatlatmak için içimden gelen ani dürtüye direnerek. "Seni görmek istediğini söyledi. Beni tehdit etti. Eğer sopamı kaldırmazsam birinin zarar göreceğini ve kapıyı açtığında seni yakalayacağını söyledi... Silahı olduğunu biliyordum. Seni rehin tutabilirdi. Ben sadece...kendimi kaybettim. Sana zarar vermesine izin veremezdim. Yoksa neden silahını ve kelepçelerini getirsin ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Beni nasıl buldu ki? Gerçek adımı nasıl öğrendi? Çok dikkatliydim. Gerçekten bu kadar kötü bir hata yapacağımı sanmıyorum," diye ısrar etti.

Başımı salladım. "Bilmiyorum... Yani, o bir polisti. Belki plakayı kontrol etmiştir? Belki içki sipariş ettiğinizde kimliğinizi görmüştür. Kim olduğunuzu öğrenmesinin muhtemelen milyonlarca yolu vardır... Onu araştırmayı deneyebiliriz."

"Hayır," dedi. "Yapamayız. Kimseye bizi araştırması için daha fazla sebep veremeyiz. Bunu unutmamız gerekiyor."

"Uygulamayı silelim mi?"

"Henüz değil," dedi. "Eğer polis beni aramaya gelirse, bu şüpheli görünebilir. Mesajlarımızda suçlayıcı hiçbir şey yok. Aksine, beni takip ettiğine dair bir kanıt var. Uygulamayı şimdilik telefonlarımızda bırakacağız, ama ikimiz de orada başka kimseyle bağlantı kurmamak konusunda hemfikiriz. Bu anlaşmayla işimiz bitti."

Başımı salladım. "Tamam, anlaştık."

Titredi. "Tüm bunlar için çok üzgünüm. Nasıl oldu anlamıyorum. Her şey bir anlıkmiş gibi geliyor. Çok korkmuştum... Ne yapacağımı bilemedim. Sana ondan daha önce bahsetmeliydim ama gergindim. İstemedim."

ve onun kim olduğunu takıntı haline getirmeni istemedim. Milyon yıl geçse de tehlikeli olabileceğini düşünmemiştim. Randevumuzda çok tatlı görünüyordu. Hiç düşünmemiştim... Onu nasıl bu kadar yanlış tanıyabildim?"

"Kim olduğunu saklamak konusunda epey pratik yaptığını söyleyebilirim." Elimi kolundan beline doğru kaydurdım ve sıkıca kavradım. "Seni kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum. Burada olmadığım için üzgünüm."

"Çalışmak zorunda olman senin suçun değildi," diye fısıldadı.

"Evet." Yutkundum, acı gerçek dilimin ucundaydı. Ona Gina'dan bahsetmek istiyordum. Ona yalan söylemek istemiyordum ama o anda gerçeği söylemenin kimseye bir faydası olmazdı. "Artık geceleri geç kalmak yok. Bizi düzeltmek istiyorum, Ainsley. Hiç olmadığımız kadar iyi olmamızı istiyorum. Bu gece seni neredeyse kaybediyordum... Seni bir daha asla kaybetmek ya da kaybetmek üzere olmak istemiyorum."

Gülümsemesi küçüktü, gözleri bitkin bakıyordu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye yemin ettim ona, düşmeye hazırlandığını hissettiğim gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi sıktım. Yüzümü yastığıma gömdüm ve nefesimi içime çektim. Sayısız ve uzun süredir devam eden hatalarım bizi bu ana getirmişti. Aldattığım için kendimden uzaklaşmasaydım, en başta bu anlaşılmaya ihtiyacımız olmazdı. Bu gece nerede olduğum konusunda yalan söylememiş olsaydım, neler olduğunu bilebilir ve belki de kendimi hazırlayabilir ya da polisi arayabilirdim. Daha iyi bir adam olsaydım her şey çok daha farklı olabilirdi.

Ama o anda daha iyi biri olacağıma yemin ettim. O geceyi geride bırakacak ve kendimi karımın hak ettiği gibi bir adam yapacaktım.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AINSLEY

A O cumartesi sabahı Peter'ı çocuklarla evde bırakıp işe giderken, dikiz aynasını durmadan kontrol ettim, midem Her polis arabasının yanından geçişimde biraz daha geriliyordum. Şehir merkezine vardığımda saat hâlâ erkendi, sokaklar yavaş ve kalabalık değildi, işyerleri yeni açılıyordu. Tanıdık sokaklardan geçerek insansız bir çöp konteyneri aradım. Bir Subway ve bir kahve dükkânı arasında bir tane buldum ve arabamı ara sokakta durdurdum. Daha az şüpheli görünmesi için garajdan rastgele birkaç şey getirmiştim.

Arabadan çıktım, ceketimi giydim ve kapüşonunu açtım. Serin ve berrak bir sabahta kapüşon takmak garip görünmezdi, bu yüzden yakındaki kameralardan kimliğimi gizlemeye yardımcı olması da ek bir avantajdı. Bagaja doğru ilerlerken ellerimi birbirine sürttüm, çocukların eskittiği kıyafetlerden oluşan bir çantayı, birkaç hafta önce gelen bir Amazon paketinden bir kutuyu (kargo etiketi çıkarılmış), yıllardır garajda duran bebek banyosunu ve yeni ağartılmış sopayı çıkardım. Çöp konteynerine doğru ilerlerken hepsini kollarımın altında taşıdım ve birkaç adımda bir etrafımı kontrol ettim.

Birkaç kişi yanımdan geçip gitti, gidecekleri yere doğru ilerlerken bana hiç dikkat etmediler - bazıları telefonla konuşuyor, bazıları kahvelerini yudumluyor, bazıları kulaklıklarını takmış etraflarında olup bitenlerden habersizdi.

Sokak genişti, eski, kırık paletler ve ıslak kutularla doluydu. Sadece North End Property kiracıları için olduğunu belirten tabelayı görmezden gelerek oraya doğru koştum ve eşyaları siyah çöp torbalarının arasına attım.

soda şurubundan boş kutular. İçimi çektim, ellerimi ısıtmak için birbirine sürttüm ve eşyaları sopayı örtecek şekilde ayarladım.

Arkamı döndüğümde, ne yaptığımı görecektim kimse yoktu. İçimde büyüyen endişeyi hafifletmeye çalışarak uzaklaştım. Sopayı bıraktığım anda kontrolümden çıkacağını biliyordum. Herkes onu bulabilirdi. Herkes teslim edebilirdi. Ama onu evimizde ya da arabamızda tutmak daha da büyük bir risk gibi görünüyordu. Bu çok tehlikeliydi. Midem bulanıyor gibi hissederek arabama doğru yürümeye devam ettim. Kaldırımında yürüyen yaşlı bir çiftin önünü kestim, kollarını birbirine kenetlemiş, kısık sesle konuşuyorlardı.

"Özür dilerim," diye elimi kaldırarak özür diledim. Çenemi göğsüme bastırdım ve daha hızlı yürüdüm, anahtarlarımı çıkarıp kapıları açarken ellerim titriyordu ve arabayı çalıştırdım. Kaloriferi açtım, titreyen, adrenalin dolu bedenimi sakinleştirmeye çalışırken ellerimi bir kez daha birbirine sürttüm.

Caddeye çıktığımda telefonum çalmaya başladı ve arayanın adının ön panelimdeki ekrana gelmesini beklerken nefesimi tutmama neden oldu. Arayanın sadece Glennon olduğunu görünce nefesimi bıraktım ve aramayı cevaplamak için direksiyonumdaki düğmeye bastım.

"Alo?"

"Hey, aşkım, bugün ne yapıyorsun?"

"Bu sabah işe gidiyorum. Neden?"

"Sadece seni kontrol ediyordum. Belki bir arkadaşına ihtiyacın olabilir diye düşündüm. Öğlen çıkıyorsun, değil mi?"

"O sıralarda, evet," dedim hızlıca düşünerek. En iyi arkadaşımın saklamam gereken tek sırrın Peter'la kısa bir süre açık evlilik denemiş olmamız olmasını diledim. En yeni sır çok daha büyüktü ve saklanması çok daha zor olacaktı. Glennon beni bir kitap gibi okuyabiliyordu, bunu her zaman başarmıştı, bu yüzden onu görmeden önce yalanlarımı düzene sokmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Harika. Sonrasında kahve içmek için buluşalım mı?"

"Çok isterdim ama yapamam. Peter ve çocuklarla planladığım bir şey var."

"Ooh, eğlenceli! Ne yapıyorsun?"

"Aile fotoğrafı çekirtmeye çalışacağız," dedim zoraki bir kahkaha atarak. "Bu çok güzel olacak, bebeğim! Fotoğraf çekirtmeyeli ne kadar oldu?"

Maisy bebektir, değil mi?"

"Evet, aslında." Ses tonundaki bizim için duyduğu gerçek heyecan beni öldürüyordu. "Nasıl gideceğinden emin değilim ama planımız bu."

"Bahçede üç ayaklı bir şey mi yapıyorsunuz? Fotoğrafçıya mı ihtiyacınız var? Ücretlerim iyi," diye alay etti.

"Hayır, bizde bir tane var. Ama teklifiniz için teşekkürler." Ses tonumu soğuk ve hafif tuttum. "Peter'ın iş arkadaşlarından birinin kendi fotoğrafçılık şirketini kuran bir kızı var. Ona bir şans vereceğiz, biraz deneyim kazanmasına yardımcı olacağız. Çok uygun fiyatlı, o yüzden iyi giderse, Seth'le denemek istersiniz diye size bilgilerini vereceğim."

"Oh, eğlenceli. Bayıldım. Onları görmek için sabırsızlanıyorum." "Teşekkürler, evet, sana biraz göndereceğimi biliyorsun."

"Teşekkürler, aşkım..." Sessizdi. Söylemek istediği başka bir şey olduğunu biliyordum.

"İyi misin?"

"Mhm, her şey yolunda. Pardon, bir dakikalığına dalmışım. Tamam, sonra görüşürüz o zaman. İş yerinde iyi eğlenceler."

"Hey, bekle!" Telefonu kapatmasını engellemeye çalışarak seslendim. "Evet?"

"İyi olduğuna emin misin? Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi, sesi sanki yeni uyanmış gibi kısık bir hırıltıydı. "Ben iyiyim. Sadece arayıp kontrol etmek istedim."

"Seni özledim," dedim, ama nedenini bilmiyordum. Onu uzak tutmam, gelmesi için daha fazla neden vermemem gerekiyordu.

"Ben de seni özledim. Yakında görüşeceğiz, değil mi?"

"Belki bu hafta bir gece işten sonra takılabiliriz." Bir polis arabası daha geçti yanımdan, bu seferkinin ışıkları yanıyor, siren çalıyordu. Yanımdan geçip giderken boğazım düğümlendi. Birkaç dakika sonra şubemin sokağına döndüm.

"Evet, kulağa hoş geliyor."

"Pekala, neredeyse işe varmak üzereyim, sanırım seninle sonra konuşacağım."

"Evet, sonra, aşkım." Ben veda etmeye fırsat bulamadan görüşmeyi sonlandırdı.

Ne kadar garip.

Ama en iyi arkadaşımı deşifre edecek zamanım yoktu çünkü şu anda ellerim bir cinayeti gizlemekle meşguldü. Otoparka girdiğimde kanım dondu. Kimse görmese de başımı salladım.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Park yerinde iki polis arabası vardı, tam kapının önüne park etmişlerdi
ve ışıkları yanıp sönüyordu.
Yakalanmış mıydık?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PETER

A Ainsley işe gittikten sonra yataktan kalktım ve bir fincan kahve yapmak için aşağı indim. Bütün gün yatakta yatmak istesem de Bir gece önce hiçbir şeyi kaçırmadığımızdan emin olmak için dışarı çıkıp gün ışığında verandayı kontrol etmem gerektiğini biliyordum. Ainsley garajdan çıkmıştı ve onun üzerine başka bir şey yıkacak cesaretim yoktu; zaten cinayet silahını ortadan kaldırmaktan sorumluydu. En azından geri kalan kanıtları temizlediğimizden emin olmak için kontrol edebilirdim.

Yatakta kalıp önceki gün hiç yaşanmamış gibi davranmaktan başka bir şey istemesem de kalkıp harekete geçmem gerekiyordu. Çocukların hepsinin öğleden sonra uyuyacağını biliyordum ama ziyaretçi ya da benzeri bir şeyi şansa bırakmak istemiyordum.

Dişlerimi fırçalamadan ya da giyinmeden önce eve doğru ilerledim ve ön kapıyı açtım. Aşağıya baktım, boyanın çok miktarda çamaşır suyu tarafından sökülmediğini görmekten memnun oldum, ancak korktuğum gibi, kapının hemen önünde kesin bir parlak boya halkası vardı. Orada bir şey temizlediğimiz belliydi. Tüm alanı silmem gerekiyordu. Ve hızlıca.

Hemen içeri girdim, kovayı çamaşır suyu ve suyla doldurdum ve paspasla dışarı çıktım. İşe koyuldum, yukarıdan aşağıya doğru sildim, çamaşır suyunun kokusu midemi bulandırdı. Bir gece öncesini hatırlatan bu koku beni yeniden gergin ve sinirli yapıyordu. Verandadaki jilet inceliğindeki boşluklardan aşağıya bakmaktan kendimi alamıyordum, aşağıda neyin, daha doğrusu *kimin* yattığını biliyordum.

Sundurmanın tamamı temizlendikten sonra geri çekilip yaptığım işe baktım. Çok daha iyi görünüyordu. Artık çemberin nerede olduğunu göremiyordunuz.

Kirli verandanın geri kalanından iki ton daha parlak olana kadar fırçalamıştım. Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyduğumda, başımı kaldırıp baktığımda

Glennon'ın cipi yanıştı. İnledim, paspası kovaya geri koydum ve Glennon araçtan inip yola çıktığında kollarımı kavuşturdum, elinde iki kırmızı kahve fincanıyla bana doğru geliyordu.

"En sevdiğini aldım," diye seslendi.

"Teşekkürler. Ainsley burada değil," dedim ama bunu bildiğinden şüpheleniyordum çünkü yanında sadece iki içki getirmişti ve muhtemelen biri kendisi içindi.

"Biliyorum. İşe giderken onu aradım ve bugün ofiste olduğunu söyledi. Fotoğraf çekimi için hazırlık yaparken yardıma ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istedim."

Kaşlarını çatıldı. "Resimler mi?"

Başını salladı. "Aile fotoğrafları... bugün. Ainsley hepinizin fotoğraf çektireceğini söylemişti, değil mi?"

Ainsley'nin beni bu yalana hazırlamamış olmasına kızarak nefesimi içime çektim ve şakağımı kaşıyarak başımı salladım. "Evet, doğru. Kahretsin. Neredeyse unutuyordum." Kahve fincanını ondan aldım, sıcaklığı tüm vücuduma yayıldı.

Beni inceledi. "Tripod kullanmayı planladığınızı söyledi, ben de gelip kurmanıza ya da çocukları hazırlamanıza yardım edebileceğimi düşündüm, ya da neye ihtiyacınız olursa."

"Evet," dedim, ayak uydurmaya çalışırken başımı sallayarak. "Yani, hayır. Sanırım iyiyiz. Ainsley bana henüz ne giyeceğimizi bile söylemedi. Sanırım eve döndüğünde anlayacaktır."

Gözleri kısıldı, çenesi gücenmiş gibi yana doğru büküldü. "Burada ne işin var senin?" diye sordu yumruğunu eğik kalçasına bastırarak.

Arkama, paspasın kovanın içinde duvara yaslandığı yere baktım. Hala ıslak olan verandada ayak izlerini takip etmişti.

"Sadece paspaslıyorum. Sanırım burada birkaç fotoğraf çekebiliriz, o yüzden verandanın kirli olmadığından emin olmak istedim." Göz göze gelmemeye çalışarak gözlerimi ondan kaçırdım.

"Fotoğrafları unuttun sanıyordum?"

"Oh, doğru, ben..." Odaklanamadığım için sözümü yarıda kestim. Başının arkasında, verandayı sarkan çatıya bağlayan beyaz, ahşap sütunun üzerinde bir kan sıçraması fark ettim.

"Her şey yolunda mı, Peter?"

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Evet, neden sordun?" "Sen... kapalı görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

"İkinizin arası nasıl? Geçen gece sizi kontrol etme fırsatım olmadı."

Çocukların etrafta olmadığından emin olmak için evin içine baktım.

"Her şey yolunda, Glennon."

"Ona söyledin mi?"

Çenemi kilitleyerek inledim ve tekrar bahçeye baktım. "Henüz yapamam."

"Başka seçeneğin yok, Peter."

"Var. *Biliyoruz*. Onu bu şekilde incitmek zorunda değiliz."

"Er ya da geç öğrenecek. Benden duymasındansa senden duyması daha iyi değil mi?"

"Onun kalbini kıracağız, Glennon... İstedğin şey nasıl bu olabilir?"

Yanlara doğru adım attı, ben ona bakana kadar hareket etti ve ben de kulak memesinden sarkan altın ay küpesine odaklandım.

"Tabii ki istediğim bu değil. O benim en iyi arkadaşım, Peter. Onu her şeyden çok seviyorum. Ama gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ona bu kadarını borçluyuz."

"Biliyorum," dedim topuğumla verandayı tekmeleyerek. Gerçek buydu ama bu daha az acı vermesini sağlamıyordu. "Ona söyleyeceğim. Sana söz verdim. Sadece zamana ihtiyacım var."

"Sana zaman verdim. Ama seni rahat bırakmaya devam etmeyeceğim. Ona bir an önce söyle, yoksa ben söylerim." Karamel rengi saçlarından bir tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Yutkundum, yere baktım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Tekrar yukarı baktığımda, "Tamam dedim, Glennon." dedim.

Başını yana eğdi, koluma dokunmak için uzandı ama ben geri çektim. "Gitsen iyi olur. O eve gelmeden önce çocukları kaldırıp karınlarını doyurmalıyım."

Glennon hiç vakit kaybetmeden güldü. "Evet. Sana iyi şanslar."

"Kahve için teşekkürler."

"Her zaman." Uzaklaşmak için döndü ama tereddütlüydü. İstemediğini biliyordum.

"Teklifin için de teşekkürler," diye seslendim, gitmesini istediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Aramızdaki huzuru korumam gerekiyordu. Evliliğimi sona erdirecek güce sahipti ve eğer onu mutlu etmezsem, bunu yapabilirdi. "Resimler hakkında yani."

Tekrar döndü ve gözlerimle buluştu. Orada beklemediğim bir hüznün vardı. "O konuda da ne zaman istersen. Her zaman yanınızda olduğumu biliyorsunuz."

"Biliyorum," diye itiraf ettim ve kahvemden bir yudum daha aldım. "Seth'e elimden geleni yapacağım, tamam mı?"

"Elbette." Verandadan atlayıp hızla cipine döndü ve garaj yolundan çıkar çıkmaz, aniden gelen gözyaşlarımı kırıştırarak yüksek sesle, bitkin bir rahatlama iç çekişi yaptım. Böyle bir korkuyla yaşayabileceğimden emin değildim. Günün her dakikası, tüm sırlarımın üzerimde olması dehşet vericiydi.

Glennon'un başının yanındaki sütunun üzerindeki kanı hatırlayarak paspasa uzandım. Bir bez almak için geçecek süre boyunca bile kanı bırakmaya korkuyordum, bu yüzden paspası havaya kaldırdım ve şiddetle sildim. Beyaz tahtadan aşağı pas rengi su damlıyordu ve ben de tamamen temizlenene kadar silmeye, daldırmaya, silmeye ve daldırmaya devam ettim.

Sonra sütunların geri kalanına ve kapıya baktım, ne kadar çok şeyi kaçırmayı başardığımı fark ettim. Baktığım her yerde kan lekeleri vardı. Kanıt. İşlediğim korkunç suçun kanıtı. İçimi çektim, bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Bunu tekrar nasıl yoluna koyacaktım?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AINSLEY

I Şubenin dışında duran memurlara, elinde silah olan dengesiz bir adama yaklaşır gibi yaklaştım. Her adımında dikkatliydim.

Yüzümü sabit tutmamı, ani hareketler yapmamamı.

Brendan ve Tara'nın arabaları park yerindeydi ama ortalıkta görünmüyorlardı. Yaklaştığımı fark eden iki erkek memur konuşmalarına son vererek bana baktılar.

"Üzgünüz hanımefendi, şu anda şubeye girmeniz mümkün değil."

"Ben... Ben burada çalışıyorum." Binaya doğru baktım ve her şeyin yolunda olduğunu fark ettim.

henüz yukarı çıkmamıştı. Brendan ve Tara neredeydi? "Ben müdürüm. Bir şey mi oldu?" Belki de polisler benim için orada değildi.

Memurlardan biri elindeki kâğıda bakarak, "Adın ne?" diye sordu.

"Ainsley Greenburg," dedim ona. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Çalışanlarınız geldiğinde burada şüpheli bir araba vardı. Kırmızı bir Hyundai Santa Fe kullanan bir kadın. Çalışanlarınız kadının kendilerini soymayı planlıyor olabileceğinden korkmuşlar. Kontrol etmemiz için bizi aradılar ama biz gelene kadar araç gitmişti. İçeri girmenizin güvenli olduğundan emin olmak için binanın etrafına iyice bakıyoruz."

"Çalışanlarım nerede?" Arabalarına doğru bakarak sordum. "Neden beni aramadılar?"

Sorar sormaz Brendan'ın arabasının içinde bir kafa şekli fark ettim.

Tara'nınki de. Onlar iyiydi.

"Biz onlara çıkma izni verene kadar arabalarının içinde bekliyorlar. Sizden de aynısını yapmanızı isteyeceğiz. Alarm çalıştırılmadı, bu yüzden çevrenin güvenli olduğundan emin olduktan sonra içeri girmenize izin verilecek. I

Bir telefon görüşmesine cevap vermek ya da GPS'lerini kontrol etmek için bir anlığına buraya park etmiş olabileceklerini düşünüyoruz, ancak üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederiz. Çalışanlar doğru olanı yaptı."

Sanırım kızgın görünmüş olmalıydım, çünkü son cümleyi sanki duymam gerekiyormuş gibi olumlu bir şekilde söyledi. "Evet, tabii ki. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bu bizim işimiz, hanımefendi."

"Ben... Bunu takdir ediyorum," dedim usulca, hâlâ bana söylenenleri sindirmeye çalışıyordum.

"O zaman arabanızda bekleyin." Arabayı işaret etti, ben de memurlardan uzaklaştım ve kalbim hızla çarparak aracımın güvenliğine doğru yol aldım. Neden beni aramaya çalışmamışlardı? Onlara mesaj atmaya hazırlanırken telefonuma baktım ve Glennon'la konuşurken geldiğini görmediğim cevapsız aramayı fark ettim. Ya başları gerçekten beladaysa? Her şeyin bu kadar kontrolden çıkmasına nasıl izin vermişim? Şubem ve çalışanlarım benim sorumluluğumdaydı ve bana en çok ihtiyaç duydukları anda onları yüzüstü bırakmıştım. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

Kendini topla, Ainsley. Kendini toparlamalısın yoksa her şeyi mahvedeceksin.

O öğleden sonra eve geldiğimde Peter verandada elleri ve dizleri üzerinde kirli bir bezle evin dış duvarını fırçalıyordu, yanında da bir kova kahverengi su vardı. Paspas kapının önünde duruyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Temizlik," dedi, başını kaldırıp bana bakmadan. Neredeyse manik görünüyordu. Duvarlar bana iyi görünüyordu ama o ısrarcıydı, ben de itiraz etmedim. "Her şey yolunda mı?"

"Peki," diye kestirip attı. "Glennon'a aile fotoğrafı çektireceğimizi söylediğini bana söyleyebilirdin. Beni biraz hazırlamış olurdun, böylece bu sabah yardım etmek için buraya geldiğinde hazırlıksız yakalanmazdım."

Midem bulandı. "Ne yaptı?"

Ovalamayla bıraktı. "Bilmiyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Ona gelmemesini söyledim. Birlikte vakit geçirmek, bir şeyler içmek, kahve içmek ya da başka bir şey yapmak istiyordu ama ben ona zaman kazanmak için fotoğraf çekeceğimizi söyledim. Buraya gelmesini beklemiyordum." Bana baktı, sanki bu çok saçmaymış gibi dudaklarını büzdü. "Uzun süre kaldı mı?"

"Beni temizliğin ortasında yakaladı. Ona iyi olduğumuzu ve yardıma ihtiyacımız olmadığını söyledim ve gitti."

"Kaba değildin, değil mi?"

"Ainsley, kelimenin tam anlamıyla *kan* yıkıyorum," son kelimeyi söylerken sesini fısıltıya indirdi, "duvarlarımızdan. Sanırım arkadaşının duygularını incitmekten daha önemli endişelerim var."

İnledim. "Her neyse. Onu daha sonra arayıp işleri düzeltmem gerekecek. Ona resimler hakkında ne söyledin?"

"Yardıma ihtiyacım olmadığını. Kıyafetleri sen seçiyordun."

Başımı salladım. "Peki. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Gözlerini benden kaçırıp işine döndü. "Neredeyse bitirdim. Şunun icabına baktın mı..."

"Evet, gitmiş." Arkama baktım, kimsenin gelmediğinden emin olmak için sessiz yolu kontrol ettim, çok تنها bahçemizin mahremiyetinde bile kendimi açıkta hissettim.

"Düşünüyordum da... Belki bu gece o... *şeyi*-" Boğazını temizledi. "Ormana. Evden uzak bir yere." Etrafımızı saran kalın, karanlık orman işaret etti. Sadece üç dönümlük bir arazimiz vardı ama etrafımız çeşitli insanlara ait kırk dönümden fazla avlanma alanıyla çevriliydi. Bir cesedi saklamak için pek çok yer vardı ama bu riskliydi. Çok riskliydi.

"Bu ormanda kaç tane av kamerası olduğunu biliyor musun? Ya yakalanırsak?" Temiz yeri ovmaya devam ederken onu izleyerek sordum.

"O zaman kendi bölümümüze gömeriz. Kameraların olmadığı bir yere."

"Eğer aramaya gelirlirse, ilk kontrol edecekleri yer orası olur. Ve ben *o şeyi kazmanızı* istemiyorum. Onu rahat bırakmalıyız."

Beden artık bir erkek değil, bir kadındı. Bu geçişi yapmıştık.

Bir cinayet işlediğiniz gerçeğini kabullenmenin kederde olduğu gibi beş adımı var mıydı?

1. Adım. Temizlik.

Adım 2. Var olduklarını kabul etmeyi reddederek kendinizi kurbandan ayırmak.

Adım 3. Belirlenecek

"Bunun yanı sıra," diye ekledim, "suç mahalline dönmek şu anda yapabileceğimiz en kötü şey."

"Ainsley, suç mahallinde yaşıyoruz. Onu orada tutamayız. Ben halledebilirim. Onu koyacak bir yer bulabilirim."

"Hayır dedim. Sen öleceksin."

"Anne?" Cümlemi evin içinden gelen zayıf bir ses böldü ve Maisy'nin oturma odasında durduğunu fark ettim, saçları dağınık, bir gözü kapalı. Esnedi ve kapının camından gözüme çarptı.

Her şey yolunda gülümsememi takınarak açtım. "Günaydın uykuçcu."

"Ne yapıyorsun?"

"Baban verandayı temizliyor. Ben de eve yeni geldim. Dün gece eğlendin mi? Eve geldikten sonra seninle pek konuşma fırsatım olmadı."

"Ev ödeviydi, o yüzden eğlenceli değildi." Güldü, sonra gözleri endişeyle doldu. "Dylan hasta olduğunu söyledi. Şimdi daha iyi misin?"

"Çok. Sanırım akşam yemeğinde bir şeyler yedim."

"Nicole'un babası şu anda kötü bir mide rahatsızlığı olduğunu söylüyor. Bu hafta on altı farklı hastası olduğunu söyledi."

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim ve endişesinin kaybolduğunu görmekten memnun oldum. "Her neyse, neden mutfağa gidip kendine öğle yemeği almıyorsun, tamam mı? Ben birazdan içeride olacağım."

"Tamam," dedi, gözlerini ovuşturarak bir esneme daha saldı ve somurtarak mutfağa gitti.

"Sence bizi duydu mu?" Peter beni yepyeni bir endişeyle doldurarak sordu.

Başımı salladım. "Yapamazdı... Yapabilir miydi?"

"Uzun süredir orada mı duruyordu?" Bunu sorarken ayağa kalktı, süngeri kovaya attı ve elleriyle pantolonunun tozunu aldı.

"Hiçbir fikrim yok," dedim burnumdan derin derin nefes alarak. Bunun hakkında düşünemezdim. Düşünmeyi reddettim. Duymasına imkân yoktu, duysa bile ne konuştuğumuzu anlamasına imkân yoktu. Evin içine doğru bir adım attım ve ona dönüp baktım. "Üzerimi değiştirip kendime öğle yemeği hazırlayacağım. Sen de acele edip bize katılmalısın." Gözleriyle karşılaştım, bakışlarım sertti. "Ve yüzündeki o taşlaşmış ifadeyi sil."

YİRMİNCİ BÖLÜM

PETER

T Günün geri kalanı sorunsuz ya da beklenebileceği kadar sorunsuz geçti. Ainsley öğle yemeği için ızgara peynirli sandviç ve tavuk çorbası yaptı; bu, çocuklardan herhangi biri hasta olduğunda yaptığı, sonbaharın favori rahatlatıcı yemeğiydi. Bunu bir gün önce hasta olduğu söylemini daha da güçlendirmek için mi yapıyordu yoksa ikimizin de her şeyden çok ihtiyacı olan şey rahatlık olduğu için mi yapıyordu emin değildim. Her iki durumda da, bunun için minnettardım.

Her şey devam edebilirdi. Normal şeyler hâlâ oluyordu. Verandamızın altında gömülü cesede rağmen bulaşık makinesini doldurmasına yardım etmiştim. Çamaşır suyuna aşırı maruz kaldığım için parmaklarımın hâlâ yanmasına rağmen Riley ile video oyunu oynamıştım. Maisy ile bir sitcom izledim, ana çift arabalarıyla bir rakuna çarptığında kalbimin çarpmasına ve bir anlığına onun bir insan olduğunu düşünmeme rağmen. Bir gece önce kan sıçramış olan çamaşırların katlanmasına ve kaldırılmasına yardım ettim. Normal olabilirdim; normal şeyler yapabilirdim.

Çocuklar odalarına gittikten sonra elime bir roman aldım ama gözlerim kelimelere takılıp kaldı. Elimden bırakmayı reddederek kelimelere bakmaya devam ettim. Bir noktada, onları okumanın bir yolunu bulacaktım. Önemli olan tek şey bunu başarıyor olmamdı. Aklım başka yerde olmasına rağmen yapmam gereken her şeyi yapıyormuş gibi davranabiliyordum. Bu konuda ustalaşmaya başlamıştım. İçimde endişeli bir karmaşa içinde erirken yaşayan, nefes alan bir insan gibi davranmak.

Ainsley bütün öğleden sonra beni izlemişti, soğuk bakışları odanın öbür ucunda dikkatle benimkilerle buluşuyordu. İçimde bir ürperti hissederdim, birinin beni izlediğini bilirdim, kafamı kaldırırdım ve o karşımdaydı. Sakinliğinde ürkütücü bir şeyler vardı. Bana doğru gelmiyordu. Acaba o

Olanlardan sonra kendini kapattı mı? Katil o olmadığı için mi daha sakindi? Bilmiyordum ama keşke bilseydim.

Ainsley kanepenin kolundan kumandayı aldı ve kanallar arasında gezinmeye başladı. Tanıdık bir haber sunucusunun sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Kendimi çok daha kötü hissetmeme neden olacak bir şey duymamayı umarak sosyal medyadan ve haberlerden bilerek uzak duruyordum. Bilmemeyi tercih ederim.

Ona bakma sırası bendeydi, yaklaşan fırtınayı duymak için hava durumu sunucusuna gittiklerinde kaşlarım çatılmıştı. Birkaç saniye sonra gözlerini kırıştırarak bana doğru baktı, yüzü hareketsiz ve taş gibiydi.

"Bilmemiz gerekiyor," dedi yüz ifademi okuyarak. "Hazırlıklı olmalıyız."

"Ya kötüyse?"

"Bununla başa çıkıyoruz," dedi. "Birlikte."

"Ama-" Telefonum yanımda vızıldadı, tartışmamı böldü ve tenimin soğumasına neden oldu. Gün boyunca her çaldığında paniğe kapılmış, ekrandaki numaranın ölümümü işaret edeceğinden emin olmuştum. Bir insan bir polisi öldürmekten nasıl kurtulabilirdi? Yine de her seferinde bu bir tanıtım e-postası ya da sosyal medya bildirimiymi.

Bu kez ekrana baktım, Gina'dan gelen bir mesajdı. Önceki geceden beri ondan ilk kez haber alıyordum. Bana ne kadar kızgın olduğunu merak ettim. Eğer öyleyse onu suçlayamazdım ama tartışmak ya da olanları açıklamaya çalışmak fikri midemi bulandırıyor.

Mesajı açtım. "Ne oldu?"

Ainsley sordu.

Dün gece ne oldu? Sadece kontrol etmek ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim.

Kendimi rahatlamış ama aynı zamanda baskı altında hissediyordum. Olanları nasıl açıklayacaktım? Ya da neden gittiğimi? "İşten Gina arıyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Dün gece neden aceleyle çıktığımı açıklamadım." Bunu söylerken başımı kaldırmadım, cevabımı yazıyordum.

Aceleyle çıktığım için üzgünüm. Akşam yemeği için sana geri ödeyeceğim. Ailevi bir acil durum.

Tepkisi neredeyse anında oldu: **Umarım her şey yolundadır? Yapabileceğim bir şey var mı?**

Hayır, ama teklifiniz için minnettarım. Pazartesi günü açıklarım.

"Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Ailece acil bir durum yaşadık." Telefonumu yüzüstü kanepeye bıraktım.

"Ona hasta olduğumu söylemelisin. Hikayemizi tüm kanallarda düzgün bir şekilde anlatmalıyız."

Başımı salladım. "Tamam, bunu ona Pazartesi söylerim. Sorun değil."

"Lafı açılmışken," dedi, "bundan sonra Glennon'u arayıp işleri yoluna koymam gerekiyor."

"Ona resimler hakkında ne söyleyeceksin?"

"Fotoğrafçı hastalandı ya da öyle bir şey oldu," dedi. "Bir şeyler uydururum."

"Fotoğrafçı mı?" Başımı yana eğerek sordum. "Ona tripod kullandığınızı söylediğini söyledi."

Ainsley dönüp bana baktı, yüzü kül rengiydi. "Ne dedin?" "Senin bizim-"

"Hayır. Ona iş arkadaşınızın kızını işe aldığınızı söyledim."

Yutkundum. "Hayır, bana böyle söylemediğine eminim. Belki de sen -"

"Ne dediğimi biliyorum," dedi ve başını sallayarak koltuktan kalktı. Kanepe. "Glennon seni test ediyordu... Yalan söylediğimi kanıtlamak istiyordu." "Peki, bunu nasıl bilebilirdim?" diye sordum.

Boğazından kaçan iç çekiş korkunç bir şey yaptığımı söylüyordu ama bunun neden dünyanın sonu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaşadığımız diğer her şeyle kıyaslanamazdı. "Onu ara ve açıkla. Her şey yoluna girecek."

"Nasıl açıklamamı istersin?" diye sordu, elinde telefonla bana bakarken dudaklarını birbirine bastırarak. "Ona gerçeği söyleyemem."

"Ona neden bahsettiğimi bilmediğimi söyle."

"Fotoğrafçımız olması gereken kişi iş arkadaşının kızıydı, Peter. Onu işe alacak kişi sen olmalıydın."

"O zaman... ona aile gecesi yaptığınızı söyle."

"Glennon ve Seth aile gecelerimizin yarısına geliyorlar." *Aile gecesi* kelimesinin etrafına tırnak işareti koydu. "Öyle olsaydı neden onları davet etmeyecektim?" Başını salladı, şakağını ovuşturdu ve odanın içinde yürüdü. "Bunu düzeltmeliyim."

"Özür dilerim," diye arkasından seslendim ama çoktan odadan çıkmıştı.

Kendimi azarlanıp odasına gönderilmiş bir çocuk gibi hissederek televizyona baktım. Haber sunucuları yerel bir yiyecek ve

yaklaşan tatil için oyuncak kampanyası. Ainsley'nin Glennon'a ne söylediğini duyabilmek umuduyla sesi kısıtım.

"Bir itirafım var..." Kısık bir sesle söylediğini duydum. "Geçen gece Peter'la aramızda sorun olup olmadığını sorduğunda sana karşı dürüst değildim."

Bir duraklama oldu.

"Evet, yani öyleyiz ama durum sandığımdan da kötü. Çok büyük değil, endişelenmeyin... Biz... bilirsiniz işte, dayanıyoruz, ama harika değil."

Sözlerinin acısını hissettim. Böyle mi hissediyordu, yoksa yine yalan mı söylüyordu? Sadece Glennon'la arasını düzeltmeye çalışıyordu, değil mi?

"Her neyse, işte bu yüzden bugün sana yalan söyledim. Bir tür randevu gecesi planlıyorduk ve bunu itiraf etmek çok utanç vericiydi."

Tekrar durakladı.

"Hayır, bunu biliyorum. Sana her şeyi anlatıyorum. Neredeyse her şeyi. Bunun neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum... Senden çocuklara bakmanı istemeyi düşündüm, ama bugünlerde hepsi kendi dünyalarına çekildiler, rahatsız edici değil." Tekrar durakladı ve sonra bir kahkaha attı. Kaslarımın hemen gevşediğini hissettim.

"Evet, son zamanlarda buralarda her türlü işi yapıyor. Aylardır verandadan şikayet ediyordum. En azından deniyor... Oh, evet. Kulağa harika geliyor. Yarın akşam yemeği için plan yaparız o zaman... Tamam. Görüşürüz o zaman. Evet, ben de seni seviyorum."

Mutfakta sessizlik vardı, hiçbir ayak sesi ya da hareket yoktu, sonra onun yerde süründüğünü duydum. Oturma odasında yeniden ortaya çıktığında bana sertçe gülümsedi.

"Glennon ve Seth yarın akşam yemeğine gelmemizi istiyorlar."

"Şu an iyi bir zaman değil, Ainsley..."

"Neden olmasın?" diye sordu, gözleri kocaman ve maksatlı bir şekilde masumdu. Bir an yanıt vermeye çalıştıktan sonra, "Her şeyi normal şekilde sürdürmeliyiz. Hayatımızı yaşamaya devam etmeliyiz, Peter."

Verandamızın altındaki ölü polis hayatını yaşamaya devam edemez.
"Ona sorunlarımız olduğunu söylemek zorunda mıydın?"

"Yalanı düzeltmek zorundaydım. Tek yol buydu."

Ona evlilik sorunlarını içermeyen yüzlerce başka çözüm bulabileceğimi söylemedim, ama Glennon geçmişte sorunlarımız olduğunu bilmiyor değildi. "Peki, öyle olsun. Her neyse. Yarın saat kaçta?"

"Sev-" Cevap vermeye başladı ama durdu, dikkatini televizyon ekranına çevirdi, ağzı açık kalmıştı. "Sesini aç..." diye fısıldadı dehşetle. Bakışlarını sarışın bir haber sunucusunun masasında oturduğu yere kadar takip ettim. Ekranın köşesinde, polis üniforması giymiş, kel kafalı, keskin yüz hatlarına sahip bir adamın küçük bir fotoğrafı yer alıyordu. Ekranın karşısındaki ticker'da **Polis**

Kayıp memurun aranmasına yardım edin.

Sesi açtım ve sunucu konuşmaya başladığında dikkatle dinledim.

"Polis bugün yerel bir kolluk görevlisinin kaybolduğunu bildiriyor. Yaklaşık yirmi yıldır Arrington polis teşkilatında görev yapan ve madalyalı bir ordu gazisi olan kırk altı yaşındaki Stefan De Luca'nın bu sabah saat sekizde mesaiye gelmemesi üzerine kayıp olduğu bildirildi. Memur De Luca'nın mesai arkadaşları, mesaiye gelmemesinin duyulmamış bir şey olduğunu ve bütün gün kendisine ulaşamadıklarını söyledi. De Luca'nın eşi Illiana De Luca, kocası kaybolduğu sırada Oakland, Kaliforniya'da bir iş gezisindeydi, ancak şu anda evde ve kayıp kocasının bulunması için halktan yardım istiyor. Geri döndüğümüzde onunla konuşacağız."

Ekran kırmızı-beyaz bir geçişle doldu, bir araba reklamına geçti ve gün boyunca ilk kez tamamen dehşete düşmüş görünen karıma baktım.

Ona bakarken midem bulanacakmış gibi hissediyordum, ağzımda acı bir tat oluşuyordu. *"Bir karısı mı vardı?"*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

W Seth ve Glennon'lara giderken çocukları evden çıkmamaları ve kapıya bakmamaları konusunda net talimatlarla evde yalnız bırakmıştık,

Arabayı dolduran yoğun sessizlikte konuşmaya pek yer yoktu. Evlerinin önüne geldiğimizde tırnaklarımın çoğunun ojesini çıkarmıştım.

"Hazır mısın?" Peter arabayı kapatarak sordu. Solgundu, elleri hâlâ direksiyonu sıkıca kavramıştı.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdim ona, ama hiç de öyle hissetmiyordum. "Normal davran. Her şey normalmiş gibi davranmalıyız."

Başka bir şey söylemeden arabasının kapısını açtı ve bahçelerinin kenarında benimle buluşmak için arabanın önünden yürüdü. Ön verandalarına ulaşmak için kırmızı ve sarı yapraklarla dolu, kurumaya yüz tutmuş çimenlerin üzerinde yürüdük. Verandaya adımımızı atar atmaz ön kapı açıldı ve Seth göründü. Çarpık gülümsemesi kirli sakallı yüzünü dolduruyordu. Bir elini siyah, gür saçlarının üzerinde gezdirdi ve kapıyı açık tutmak için geri çekildi. "'Bout time you İki kişi geldi," diye şaka yaptı ve Peter'ın elini sıkmadan önce bana sarıldı.

Peter kısık bir kahkaha attı ve onu tek koluyla kucaklamak için kendine çekti. "İşler nasıl?" diye sordu onu bırakırken. Normal şartlar altında, konuşmaları dükkan muhabbetine dönüşürken yanlarından uzaklaştırdım ama o gece Peter'ı yalnız bırakmak istemedim. Paniğe kapılıp suçlayıcı bir şey söylemesinden ya da yapmasından çok korkuyordum.

Seth ve Glennon en iyi arkadaşlarımızdı ama böyle bir şeyi örtbas edeceklerine inanıyor muydum? Ve örtbas etseler bile bize aynı gözle bakacaklarına inanıyor muydum? Gerçek şu ki, *ben* bile bize aynı gözle bakamazken onların bize aynı gözle bakmasını bekleyemezdim.

"İşler iyi," dedi Seth iç çekerek. "Toronto'da müthiş bir birleşme yaşadık, bu yüzden her şeyin sorunsuz işlemesini sağlamakla uğraşıyoruz..." Seth fark etmemiş gibi görünse de Peter'ın *katil* kelimesini kullanırken irkildiğini gördüm. "Her zaman bir baş belası, ama uzun vadede buna değecek. Senden ne haber? İşler nasıl? İşler nasıl? Çocuklar nasıl?"

Peter aşırı derecede başını sallıyordu, cevap vermiyordu, alnında ince bir ter tabakası vardı. Elimi koluna koydum. "Çocuklar iyi," dedim. "Ve Peter'dan şehir merkezinin yeniden geliştirilmesi konusunda görüş bildirmesi istendi." Peter göz göze geldik, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, sonra tekrar Seth'e baktı, kendine gelmiş gibiydi.

Seth'in nefesi kesildi. "Bu doğru mu? Bu çok büyük olabilir!"

Ritim tutturan Peter'ın omuzları gevşer gibi oldu ve şöyle dedi: "Evet, harika görünüyor. Ufuk çizgisinin bu hale gelmesinde payım olduğunu bilmek güzel olacak. Şu anda şehir merkezinde birkaç binam var, ama bu... kariyerimin şimdiye kadarki en büyük anlaşması olacak. "

"Bu harika, dostum. Hey, bira ister misin?" Seth koridorun aşağısını, bir erkek mağarasına dönüştürülmüş olan çalışma odasını işaret etti.

Peter tekrar bana bakmadan başını salladı. "Emin olabilirsiniz."

"Sana bir şey getirmemizi ister misin, Ainsley?" Seth elindeki silahı bana doğru doğrultarak sordu.

"Hayır, Glennon'la biraz şarap içeceğim. Size iyi eğlenceler."

Uzaklaşırlarken Seth bir kolunu Peter'ın omuzlarına attı. "Tamam, neler olduğuna asla inanamayacaksın... Kanada, adamım, bu çılgınca..."

Onlardan uzaklaştım ve Glennon'un yemek hazırladığı mutfığa doğru yöneldim.

"Mmm, bir şeyler güzel kokuyor," dedim, onu şaşırtarak. Yüzünde geniş bir sırıtişla arkasını döndü.

"Geldiğinizi duyduğumu sandım. Üzgünüm, sadece bu işi bitirmeye çalışıyordum."

"Endişelenme." Ona sıkıca sarıldım ve tezgâhın üzerindeki yarısı boş şarap şişesine doğru ilerlemeden önce yanağından kısa bir öpücük kondurdum. "Ne içiyoruz?"

"Bu gece yeni bir şey deniyoruz."

"Cesurca," dedim dolaptan bir bardak indirerek.

"Buna kaju kremalı karnabahar tacos deniyor," dedi, nereden geldiğinden emin olamadığım bir aksanla.

"Kulağa... ilginç geliyor," dedim, şaraptan bir yudum aldım ve sebze tepsisinden bir havuç kaptım. Ağzıma atmadan önce humusa batırdım. Yemek lezzetli görünüyordu. Kabuğu dolduran karnabahar kızarmış, kişniş ve soğanla kaplanmıştı.

"Vegan olacağız," diye duyurdu. "Netflix'te bu belgeseli izledim ve yemin ederim bir daha asla et yemeyeceğim."

"Tabii ki yaptın." Başımı salladım. Glennon her zaman bir sonraki yeni şeyi arardı, bu bir diyet, aktivite ya da kariyer olabilirdi.

"Bana tutun; yemin etmek zorundasınız. Bu zavallı hayvanlara yaptıkları şey iğrenç. Sana tekrar izleteceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Dört gözle bekliyorum," diye takıldım. "Peki diyet nasıl gidiyor?"

"Bu bir diyet değil, aşkımdır." Ellerini uzattı, meditasyon yapıyormuş gibi Jnana Mudra'da tuttu. "Bu bir yaşam tarzı."

"Peki, senin yaşam tarzın nasıl gidiyor?" Yüzümde bir sırıtişla bir havuç daha yerken sordum.

"Dün başladık ve ben buna bağlı kaldım," dedi gururla. "Seth bile buna ayak uyduruyor. Son birkaç doktor randevusunda kolesterolü yükselmmişti."

"Aferin sana bebeğim," dedim ciddiyetle. "Seninle gurur duyuyorum. Bu benim de kabul edebileceğim bir diyet. Ve senin yaptığın her şeyi yiyeceğimi biliyorsun. Şimdiye kadar sevmediğim bir şey yaptığını sanmıyorum."

Yüksek sesle ve gürültülü bir şekilde güldü ve şarap bardağını eline aldı. "Keto'dayken badem unuyla yaptığım kurabiyeleri unuttun mu?"

Çok iyi hatırladığım için ben de onunla birlikte güldüm. "*Kum kurabiyeleri!* Aman Tanrım, nasıl unuttum? Tamam, yeterince adil, sözümü geri alıyorum. Pişirdiğin *çoğu* şey çok lezzetli, eminim bunlar da öyle olacaktır."

"Yanında fasulye ve pilav var, yani bunları sevmezsek yedeğimiz var. Ve sebzeler, çok ama çok fazla sebze."

"Çok güzel. Onları masaya taşımana yardım edeyim." Tezgâhın üzerinde duran sos kavanozlarına uzandım ve o da koluma dokunarak uzaklaşmamı engelledi. Ona baktığımda yüzü ciddiydi.

"Hey, çocuklar buraya dönmeden önce... Ne oldu?" diye sordu, sesini ancak fısıltının üzerinde tutarak. "Siz iyi misiniz?"

Zorla gülümsedim. "Ah, evet. Sorun yok, önemli bir şey değil." "Yanlış bir şey mi yaptı?"

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Pek sayılmaz, hayır." İncinmiş görünüyordu, kolumu bıraktı. "Neden son zamanlarda beni bu kadar dışlıyorsun? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır!" "Hayır!" dedim. "Tabii ki hayır. Hayır, bu Peter'la aramızdaki bir mesele ve bu konuda çok fazla konuşmamdan rahatsız oluyor. Fırsat bulduğumda sana her şeyi anlatacağımı biliyorsun."

"Seni aldatıyor mu?"

Nefes alışım hızlandı ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. "Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü o bir erkek," dedi açıkça.

Başımı salladım ve yemek odasına doğru ilerledim. "Öyle bir şey değil, güven bana. Öyle bir şey olsaydı burada kalmazdım, biliyorsun."

Olduğu yerde durdu ve masaya ulaşıp ona doğru baktığımda incinmiş görünüyordu. Ben bir şey söyleyemeden, "Onu terk mi edeceksin?" diye sordu.

"Tabii ki yaparım." Alay ettim. "Hiç şüphemiz var mıydı?"

"Sadece bu kadar mı? Danışmanlık almayı ya da... Yani, çocuklar ne olacak?"

Başımı yana eğdim ve kavanozları masanın üzerine koydum. "Aldatan birini daha az aldatan biri haline getirecek herhangi bir danışmanlık var mı? Çocuklara gelince, hiçbirinin sevgisiz bir evlilikte kalmasını istemem, o zaman neden kendim bir evlilikte kalayım?"

"Ama... sırf aldattı diye... bu seni sevmediği anlamına gelmez." "Sen neden bahsediyorsun, Glennon?" Ona sordum, erkeklerin Odanın yakınında sesler yükseliyordu. "Bu sesler nereden geliyor?"

"Hiçbir şey. Beni bilirsin. Sadece saçmalıyorum," dedi, yanımdan geçip yemek tabağını yere bırakırken yüzü kızarıyordu. Birkaç dakika sonra kocalarımız ellerinde biralarıyla yeniden ortaya çıktılar ve masada bize katıldılar. Glennon biz otururken gözlerime bakmadı ve Seth sessizliği seyahatlerinden ve birleşmeden bahsederek doldurdu.

Dinlemiyordum, sadece sorusunu kafamda tekrar tekrar düşünürken başımı sallıyordum.

Neden bahsediyordu?

Peter'ın beni aldatmasıyla ilgili neden bu kadar çok soru sormuştu?

Ne biliyordu ki?

BÖLÜM YIRMI İKİ

PETER

Ainsley yemekte garip bir şekilde sessizdi. Sessizliğine bir açıklama bulunmak için dikkatini bana çekmeye çalışıyordum ama bana hiçbir şey vermiyordu. Bana doğru neredeyse hiç bakmıyordu. uzaktı, gözleri buğulu ve kaybolmuştu.

Yemek bittiğinde tuvalete gitmek için izin istedi, sesi titrek ve yumuşaktı. Bir şeyler olmuştu.

Seth önce bana, sonra Glennon'a baktı.

"Her şey... yolunda mı?"

Glennon'ın çenesi gerildi. "Kendini pek iyi hissettiğini sanmıyorum."

İşaretimi alarak masadan kalktım. "Gidip onunla konuşmalıyım," dedim ve delirmiş gibi görünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktım. Koridorda ilerlerken arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

"Peter." Arkamı döndüğümde Glennon'un arkamdan geldiğini görünce şok oldum. "Evet?"

Başını sol tarafımızdaki misafir yatak odasına doğru salladı. "Konuşmalıyız."

Yutkundum. Bu sözler hiçbir zaman iyi haberlerden önce gelmezdi ve Glennon'un ahlak pusulası tarafından karıma neyi ne zaman söylemem gerektiği konusunda azarlanacak havada değildim.

"Tamam..." Onu yatak odasına kadar takip ettim, kapıyı kapattı ve ışığı yaktı.

Daha önce birkaç kez odaya girmiştım, hatta bir ya da iki kez geceyi orada geçirmiştım. Tanıdık, duvarlar parlak, açık sarı renkteydi. Odanın ortasındaki yatağın ferforje bir iskeleti, buna uygun çiçekli sarı ve lacivert bir yorganı ve kırlentleri vardı. Evdeki tek oda burasıydı.

Seth'in bana söylediğine göre gelecek yaz halıyı kaldırmayı planlıyorlarmış.

Dışarıda dünya karanlıktı ve steril, fazla aydınlık odanın içinde her şey hareketsizdi.

"Ne oldu?" Boğazımı temizleyerek sordum.

Glennon bakışlarını bana dikti. "Bana *'ne oldu'* deme. Neden ona söylemedin?"

Yüz ifadesini incelerken kanım dondu. Ainsley bu yüzden mi bu kadar üzgündü? Glennon ona bizden bahsetmiş miydi?

"Hiç şansım olmadı. Başımızdan çok şey geçti Glennon. Yarısını bile bilmiyorsun."

"Senin her zaman bir bahanen olduğunu biliyorum. Çocuklar, ev, iş, okul... Ona söylememek için her zaman bir nedenin var. Yara bandını söküp atmalısın."

"Ona bir şey mi söyledin?" Parmağımıyla kapıyı işaret ederek sordum.

"Tabii ki yapmadım. Sana bunu yapman için bir şans vereceğime söz verdim. Bunun senden gelmesi gerektiği konusunda anlaşmıştık."

"Yaptığımızı biliyorum ve ona söyleyeceğim. Geri çekilmen gerek."

"Yapma," dedi, sesi keskin ve acılıydı. "Sakın bana geri çekilmemi söyleme. Ona hemen şimdi söyleyebilirim, Peter. Ona gerçeği söyleyebilir ve sen daha buradan çıkmadan evliliğinizi bitirebilirim. Ama istediğim bu değil. Ne Ainsley için... ne de senin için."

"Ne istiyorsun o zaman Glennon? Ne istiyorsun? Ve hâlâ Seth'e hiçbir şey söylemedin, değil mi? Neden haberi ilk ben vermek zorundayım?"

"Seth'e söyler söylemez peşine düşmeyeceğini bir an bile düşündün mü? Ve sonra Ainsley'nin öğreneceğinden eminim. Ona olan saygımdan dolayı söylemene izin veriyorum. Çünkü hepimizin dünyası yıkılmadan önce her şeyi sindirebileceği bir şekilde öğrenmesini tercih ederim."

"Bu şekilde olmak zorunda değil. Onlara hiçbir şey söylemek zorunda değiliz. Hiç olmamış gibi davranabiliriz," dedim, midemin çukurunda büyüyen bir batma hissiyle.

"Bunu ona yapamam. Her gün ona bakıp bu yalanı sürdürdüğümü bilemem. Her gün Seth'in yüzüne bakıp her şey yolundaymış gibi davranamam. Ainsley gerçeği bilmeli. Bunu yapmaya devam edemem. Bunca zamandır bunu ondan sakladığımı öğrenirse... Kimi kandırıyorum ki? Nefret edecek.

Ne olursa olsun ben." Başını sallayarak iç çekti. "Bundan nefret ediyorum Peter. Gerçekten nefret ediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona söylemek zorundasın."

"Lütfen, Glennon. Anlamıyorsun-" "Ya sen söylersin ya da ben."

"Bak, şimdi zamanı değil. Bunu sana milyonlarca kez söylediğimi biliyorum, ama eğer bir *zamanlama* hatası varsa, o da budur."

"Artık umurumda değil, Peter. Senin programına girmek umurumda değil. Bunu bilmeyi hak ediyor."

"Katılıyorum, güven bana. Ona anlatmaya çalışıyordum. Kendimiz üzerinde çalışıyoruz, daha iyiye gidiyoruz. Ama bunu şu anda yapamazsın. Lütfen Glennon, sana yalvarıyorum. İşleri yoluna koymam için bana biraz daha zaman vermelisin."

"En iyi arkadaşşıma gerçeği söyledikten *sonra* istediğin kadar sıralayabilirsin..." Kollarını kavuşturdu. "Sana bir hafta veriyorum, sonra da ona söyleyeceğim. Bir hafta, beni duyuyor musun? Bu sefer uzatma yok, Peter. Eğer orada olmamı, açıklamaya yardım etmemi istersen, yaparım. Ama gerçeği bilmesi gerekiyor ve beklemekten bıktım."

"Üzgünüm, Glennon. Çok ama çok üzgünüm."

"Özrünü takdir ediyorum ama bunu bana borçlu değilsin. Ve eğer borçluysan, ona bir tane daha borçlusun. İkimiz de borçluyuz. Tanrı yardımcım olsun Peter, neyi ya da kimi istediğini bir an önce bulsan iyi edersin. Her şeyini kaybetmeden önce."

Banyonun kapısı açıldı ve Ainsley'nin koridorda ilerleyen sessiz ayak seslerini duydum. Hareketsiz ve sessiz kalarak onun uzaklaşmasını dinledik. O geçtikten sonra Glennon elini kapı koluna koydu.

"Eğer aldatırsan seni terk edeceğini söyledi. İstedğin bu mu bilmiyorum..."

"*Hayır*," dedim başımı sallayarak. "Tabii ki hayır. Onu seviyorum, Glennon." "O zaman ona gerçeği söyle ve kartların açılmasına izin ver."

O da

Kapıyı sarsarak açtı ve dışarı çıktı, odadan kaybolurken ışığı söndürdü.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

AINSLEY

"S "Seni görmek isteyen biri var."

Başımı masamın etrafından dolaştırıp beni lobiden ayıran camın arkasından tanıdık bir müşteri aradım. Şaşırtıcı bir şekilde, lobide bekleyen tek bir kişi vardı; dalgalı, siyah saçlı ve çelik gibi gözleri olan bir kadın.

"Neye ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"

"Sormadı. Burada çalışıp çalışmadığınızı sordu..."

Sertçe nefes aldım ve sonra kendimi toparladım. "Teşekkür ederim, Tara." Telefonu yere bırakarak masamın arkasından kalktım ve ellerimi önümde birleştirerek lobiye adım attım. Topuklarım ihtiyatsızca lobide ilerlerken yüzümdeki gülümseme sıcaklık ve huzuru gösteriyordu. İnsanlara nasıl göründüğümü her zaman kontrol edebilmişim, içimde tam tersi olduğumda bile.

"Merhaba," dedim elimi ona doğru uzatarak. "Ben Ainsley Greenburg. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, lobimizin ortasındaki sert koltuktan kalktı, el sıkışmaya karşılık verdi ve boğazını temizledi.

"Benim adım Illiana De Luca. Belki de ofisinize girmeliyiz."

Başımı salladım, onun adını duyunca boğazım kurudu. Bu bir tesadüf müydü?

"Elbette," diye ciyakladım. Döndüm ve ona yolu göstermesini işaret ettim. Ofisime girdiğimizde, meraklı kulaklardan uzakta, karşıma oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. *Nefes al, Ainsley.* "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında var. Kocamın nerede olduğunu bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Onun sözleriyle içimi bir ürperti kapladı ve kahverengi, keder dolu gözlerine bakarak soğukluklarını anlamaya çalıştım. Adını haberlerden hatırlıyordum ama inanmak istemiyordum.

Bir arada tutun. Kocasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

"Kocanız mı? Bizde bir hesabı var mı?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak başını salladı. "Bana patronluk taslama, Ainsley. Stefan'la yattığını biliyorum. Nerede olduğunu biliyor musun? Aramalarım neden cevap vermiyor? Neden üç gündür işe gelmediğini?"

Göz temasını kesmeyi reddederken kendimi toparlamaya çalıştım. İfademdeki yalanı görmesine izin veremezdim. "Çok üzgünüm... Nerede olduğunu bilmiyorum. Birlikte yatmiyorduk. Evli olduğunu bilmiyordum ama sadece bir kez çıktık. Öpüşmedik bile."

Kadının sesi daha da sinirli çıkmaya başladı. "Bunların hiçbiri umurunda değil. Stefan ve benim karmaşık bir evliliğimiz vardı. Kaybolduğu gece sizi ziyarete gittiğini biliyorum."

Tüm vücudum gerildi, korku odada hissediliyordu. Acaba o da hissediyor muydu? "Eğer öyleyse, ya bana hiç ulaşamadı ya da beni özledi. Onu sadece bir kez gördüm..." Alt dudağımı çiğneyerek durakladım. "Ailesi var mı? Arkadaşları? Belki şehir dışına çıkmıştır?"

"Bu onun telefonlarıma cevap vermemesini açıklamaz," diye tersledi.

"Çok üzgünüm. Onu çok iyi tanımiyordum ama umarım sağ salim bulunur. Bana karşı... çok nazikti." İlk kez yere baktım ve ilk buluşmamızdaki nezaketini aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Koşullar için tekrar çok üzgünüm. Senin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Asla..." Başımı salladım. "Kimsenin incinmesini istemedim, sen de dahil."

Birden ne yaptığımızı düşünmeye başladım. Ondan aldıklarımızı. Biri Peter'ı benden alsaydı ne yapardım? Çıktığı kadın onun ölümüne sebep olsaydı? Dudaklarım acıyana kadar birbirine yapıştı ve sonra onları serbest bıraktım.

"Bundan şüpheliyim," dedi, benden duyduğu tiksintiyi gizleme zahmetine girmeden. "Sen de evlisin, değil mi?"

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Farkındalık üzerime çöktü. "Özür dilerim, beni nereden biliyorsun ki? Beni nasıl buldun?"

"Kocam bir polisti, Bayan Greenburg. Görüştüğü kadınları araştırmadığımızı mı sanıyorsunuz? Normal göründüklerinden emin olmadık mı? Akli başında mı?" Yüz ifademi inceledi. "Hakkınızdaki her şeyi biliyorum."

"Pardon, *kadınlar mı*? Çoğul mu? Birden fazla kişiyle mi görüşüyordu? Ve sen bunu biliyor muydun?"

"Evliliğimin incelikleri seni ilgilendirmez-" "Tabii ki ilgilendirmez, asla ilgilendirmez, ben-"

"Ama asıl endişelenmeniz gereken şey, onun davasında çalışan dedektiflere sizin hakkınızda her şeyi anlatacak olmam. Onlara nerede yaşadığınızı, çocuklarınızın ve kocanızın adını söyleyeceğim. Bu işin temeline ineceğiz. İtiraf etmen için sana bir şans vermek istedim, kanunu karıştırmadan bana gerçeği söylemen için. Eğer nerede olduğunu biliyorsan ve bunu benden saklıyorsan ya da yanlış bir şey yaptıysan ve yalan söylüyorsan, bunu çözeceğiz. Ama hayatınız, çocuklarınızın hayatı, cezai bir soruşturmanın zorlukları arasında sürüklenmeden önce değil."

Gözlerinde hiçbir şüphe yoktu, blöf yaptığına dair hiçbir işaret yoktu. Gerçeğin ortaya çıkmasını sağlayacaktı. Bunun için dibe battığımdan emin olacaktı.

"Bana söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin?" diye sordu, yanındaki koltuğa yerleştirdiği kahverengi, büyük boy el çantasına uzanarak.

"Üzgünüm, hiçbir fikrim yok..." Gönülsüzce fısıldadım.

İç çekerek ayağa kalktı. "Aklına bir şey gelirse Dedektif Chad'e söylemeyi unutma." Çantadan bir kart çıkardı ve önüme koydu. "Bu gece ona senin iletişim bilgilerini vereceğim." Başka bir şey söylemeden kapı tokmağını tutarak döndü.

"Bekle," diye bağırdım, ayağa kalkarak. Geri döndü, gözlerinde bilmiş bir bakış vardı. "Burada konuşamam... Çok şey bilmiyorum ama bir şeyler biliyor olabilirim. Sana bildiğim her şeyi anlatacağım ama bunu burada yapamam. Burası benim iş yerim. Bekleyen müşterilerim var."

"Kocam kayıp," diye itiraz etti. "Limit aşımı ücretleri pek umurumda değil."

"Anlıyorum. Yardım etmek istiyorum. Lütfen, sadece... Lütfen. Bu akşam evime gel. Yalnız konuşabiliriz. Sen ve ben. Her şeyi tartışabiliriz." Tereddüt etti, şüpheli bir ifadeyle beni yakından izliyordu. "Beni o kadar iyi tanımadığımı biliyorum, ben de onu o kadar iyi tanımıyorum ama çok tatlı birine benziyor. Onu bulmanı istiyorum."

Tekliftemkinli yaklaşarak yavaşça başını salladı. "Peki. Saat kaçta çıkıyorsun?" "Beşte. Altıda evimde buluşabiliriz."

"Tamam," diye

tekrarladı. "Adresim-"

"Biliyorum." Sözüümü bitirmeme izin vermeden kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Altıda görüşürüz."

Onun lobiden kayboluşunu izlerken ciğerlerimden keskin bir nefes kaçtı ve göğsümü tuttum. Aceleyle kapıya doğru ilerledim, kırmızı bir Hyundai Santa Fe'ye binişini izledim ve çalışanlarımın Cumartesi sabahı şubenin dışında gördükleri arabanın tarifine uyduğunu fark ettim.

Illiana De Luca ne zamandır beni arıyordu?

Peki şimdi beni bulduğuna göre ne yapmayı planlıyordu?

BÖLÜM YIRMI DÖRT

PETER

MAinsley hayatımızı mahvetmek isteyen kadınla konuşmaya çalışırken benim işim çocukları evden çıkarmaktı. Kulağa basit geliyor.

Yeterli, değil mi?

Karım onunla konuşmak, bazı şeyleri açıklamak istedi. Bunun tehlikeli olduğunu düşündüm, dünyamıza birini getirmenin, Ainsley'nin kocasını tanıdığını ona söylemenin pervasızlık olduğunu düşündüm.

Ainsley başka seçeneğimiz olmadığını söyledi.

Çocukları arkadaşlarının evine götürmek sorun değildi; evden çıktıkları için her zaman heyecanlıydılar, bu yüzden benim tek sorumluluğum her birini kendi yerlerine bırakmaktı.

Ainsley evden uzak durmamı söylemişti ama yapamadım. Orada olmam gerekiyordu. Onu korumak için. Bir yalanın içinde sıkışıp kalması durumunda ona yardım etmek için. Bu yüzden, ayrıldıktan sadece kırk beş dakika sonra ön kapıdan içeri girdiğimde, iki buz gibi bakışla karşılaştım.

"Çok üzgünüm," dedi Ainsley, ayağa kalkıp bana doğru eliyle işaret ederek. "Bu benim kocam, Peter. Peter, bu da Illiana De Luca."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim elimi uzatarak. Garip bir şekilde baktı ama jestle karşılık vermek için hiçbir hareket yapmadı.

"Tatlım, bize birkaç dakika izin verir misin? Belki dışarıda çalışabilirsin, böylece konuşabiliriz?" Ainsley bana cesaret verici bir şekilde başını salladı ve kendimi dışarıya oynamaya gönderilmiş bir çocuk gibi hissetmemi sağladı.

Dışarıda çalışmaya pek hazır olmasam da, hala iş kıyafetlerimi giymiş olarak geri döndüm. Bahçeye doğru yürüdüm, verandanın yönüne ya da altında saklı olan sırra bakmayı reddettim.

İçeri girmem gerekiyordu. Beni koruduğundan emin olmalıydım ama nasıl? Beni neredeyse evin dışına kilitlemişti. Aklıma yeni bir fikir geldiğinde evin arka tarafına doğru ilerledim. Arka kapıyı çekip açtım, menteşeleri yüksek sesle gıcırdayınca irkildim. Oturma odasından yeterince uzakta olduğu için duymayacaklarını umuyordum ama yine de yaklaşan ayak seslerini dinleyerek durakladım. Bekledim, yarı yarıya karımın ortaya çıkmasını ve bana gitmemi söylemesini bekliyordum. Gelmeyince kapıyı sonuna kadar açtım, içeri süzüldüm ve arkamdan kapattım. Sessiz adımlarla çamaşır odasına doğru ilerledim.

Koridora girdiğimde, kısık seslerini duyabiliyordum. Onlara doğru gittikçe yaklaştım, ta ki koridorun yarısına geldiğimde ne konuştuklarını anlayana kadar.

Ainsley, "Sonunda bunu yapamazdım," dedi. "Kocamı çok seviyorum. Bu bir hataydı ve Stefan'a da bunu söyledim. O gece bana karşı çok nazikti. Anladığını söyledi. Şimdi görüyorum ki, evli olduğum için o zaman fark ettiğimden çok daha fazla anlıyormuş mücadelemi." Kendimi duvara yasladım, dinliyordum.

"O olaydan sonra benimle birkaç kez iletişime geçti ve nasıl olduğumu kontrol etti. Onu takdir ettim. Ama sonra, mesajlar neredeyse takıntı haline geldi." Titrediğini duydum ve bunun bir rol olduğunu anladım. Ama onu benim kadar iyi tanımayan biri için ikna ediciydi. "Ona cevap vermeyi bıraktım. Polis memuru olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama beni korkutmaya başlamıştı. İnternet üzerinden flört konusunda hiç deneyimim yok, bu yüzden kendimi neyin içine soktuğum konusunda endişeliydim."

"Stefan'ın biraz takıntılı bir kişiliği var," diye itiraf etti Illiana. "Ama zararsızdır."

"Gerçi sana daha önce yalan söyledim. Stefan o gece evime geldi. Birdenbire oldu ve içmiş gibi görünüyordu..." Durakladı, sanırım Illiana'nın bir şey söyleyip söylemeyeceğini bekliyordu, ama söylemeyince Ainsley devam etti, "Onu içeri almadım. Birkaç dakika kapıyı çaldıktan sonra gitti. O zamandan beri ondan haber almadım."

"Ama sana sorduğumda neden yalan söyledin?"

"Bunun için özür dilerim. Sanırım her şeyden çok endişelendim. Stefan için endişelendim, kocamın sadakatsizliğini öğrenmesinden endişelendim. Ama size gerçeği söylemek istedim ve eğer bu onu bulmanıza yardımcı olacaksa, benim için buna değer."

"Sence ne zaman buradaydı?" Illiana tüm işiyle sordu. "Belki yedi buçuk civarıydı. Kesin olarak hatırlayamıyorum."

"Peki ya kocanız, o neler olduğunu düşünüyordu? Onu gördü mü?"

"Neyse ki kocam o akşam geç saatlere kadar çalışıyordu. Stefan gittikten kısa bir süre sonra eve geldi ama birbirlerini özlediler. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor... Bu şekilde devam edebilirsek çok memnun olurum."

Ellerimi yumruk yaparak kapattım ve o anda karıma karşı büyük bir minnettarlık hissettim. Eğer bunu atlatabilsek, daha iyi olacaktım. Onun hak ettiği kişi olacaktım. Hemen o anda yemin ettim.

"Anlıyorum, ama... benimle birlikte karakola gelmen gerekiyor. Kocanıza istediğinizi söyleyebilirsiniz ama bana anlattıklarınızı dedektiflere de anlatmalısınız."

"Yapamam," diye karşı çıktı Ainsley. "Peter çok fazla soru sorar. Ayrıca, sana söylediğim gibi, ben hiçbir şey bilmiyorum. Stefan benimle temas kurmaya çalışırsa, sana haber veririm. Numaranı bana bırakabilirsin ve-"

"Hayır. Hayır, bu yeterli değil. Tek bildiğimiz, kaybolmadan önce kocamı gören son kişinin siz olduğunuz. Belki de onu canlı gören son kişi." Sözleri havada asılı kaldı ve Ainsley'nin derin bir nefes aldığını duydum.

"O ölmedi," dedi Ainsley yumuşak bir sesle. "Böyle konuşmamalısın. Ölmüş olamaz."

"Başka ne açıklaması olabilir ki? Kocam işini seviyordu, mutlu bir evliliğimiz vardı, istediği zaman başka kadınlarla görüşmesine izin veriyordum. Evdeki birkaç projeyi bitirmek üzereydi. Geçen hafta, önümüzdeki bahar için tatil rezervasyonu yaptırmıştı. Beni terk etmeyi planlamıyordu, Bayan Greenburg. O kadarını biliyorum. Bu da ona kötü bir şey olduğu anlamına geliyor. Bildiklerinizi polise anlatmalısınız."

Biri ayağa kalkarken kanepenin kumaşının kaydığını duydum. Sonra Ainsley, "Yapamam, sana söyledim. Bunların hiçbirisiyle bir ilgim yok."

"Sorun değil. Size inanıyorum ama hikayenizi polise anlatmanız gerekiyor. Yardımcı olabilir."

"Sizinle gelmiyorum. Kocanız kayıp olduğu için üzgünüm ama bakmam gereken bir ailem var. Gizemi çözmene yardım etmek için kaçıp gidemem."
_"

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Karım eşiyle karşılaşmıştı. Kadınların ileri geri atışmalarını kalbim çarparak dinledim. "Senin bir sorumluluğun var-"

"Ne için? Polise ona ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemek için mi? Eminim bunu başarabilirsin."

"Bunu nasıl söylersin? Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorsun? Kayıp olmasını, muhtemelen ölmüş olmasını umursadığınıza eminim."

"Masum olduğunu iddia eden biri için bundan son derece emin görünüyorsunuz."

Karım olmayan kadının keskin nefesini duydum. "Affedersiniz? *Bu* da ne demek oluyor?"

"Aynen dediğim gibi. Ona bir şey yapmadığını nereden bileceğim? Hm? Tek bildiğim, onun ilişkilerini kışkandın ve buna bir son vermeye karar verdin, şimdi de suçu üzerine atacak birini arıyorsun. Belki de onun bulunmasını hiç istemiyorsun."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu gözyaşlarını tutamayarak. "Kocamı hayattan daha çok seviyorum. Her şeye katlandım çünkü o benim için dünyalara bedel. Asla yapamazdım... asla yapamazdım... yapmadım-"

Keskin, tiz bir zil sesi onu böldü ve bir an için oda hareketsiz kaldı.

"Alo?"

Sessizlik. Şakaklarımda soğuk terlerin toplandığını hissettim. "Sen ne?" Oturma odasına bir adım daha yaklaştım ve yerdeki gıcırdayan bir noktaya bastım. Dondum kaldım, bir bahane bulmaya çalışırken yarım adım geri attım. *Tuvalete gitmem gerekiyordu. Su içmem gerekiyordu. Kıyafetlerimi değiştirmeye geliyordum.* "Emin misin?" Sesi düşüncelerimi böldü. "Evet. Tamam. Tabii, hemen geliyorum. Tamam, teşekkür ederim... Hoşça kal." Son kelimeyi nefes nefese fısıldadı.

"Ne oldu? İyi misin?" Ainsley, midemde saf panik kabarırken sesindeki gerçek endişeyle sordu.

Bir süre sonra Illiana beni derinden sarsan şu sözleri söyledi: "Hayır, ben... gitmeliyim. Polis onun kamyonetini buldu. Stefan'ın kamyonetini bulmuşlar."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

AINSLEY

A Illiana gittikten sonra, Peter'ın bekleyeceğini bildiğim koridora açılan kapıya doğru döndüm. Dışarı çıktığında oturma odası, benim için kesinlikle şok edici değildi. Yüzü kül rengiydi, ifadesi panikle doluydu.

"Kamyonu buldular mı?"

Başımı salladım. "Panik yapmayın. Bunun olacağını biliyorduk."

"Ama şimdiden?" diye sordu. "Peki o neden burada? Onu neden eve geri getirdin?"

"Düşünmeye ihtiyacım vardı, Peter. Beni korkuttu. Hazırlıksız yakalandım. Kendimi toparlamam gerekiyordu ve aklıma gelen ilk şey bu oldu. Onu buraya getirmenin bizim normal, *katil olmayan bir* aile olduğumuzu görmesine yardımcı olacağını düşündüm."

"Ama değiliz, Ains. Onu buraya sen getirdin, Stefan'ın o gece burada olduğunu söyledin. Polisi olaya dahil ettiğinde ne olacağını düşünüyorsun? Mülkü aramak için izin alırlarsa-"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi, saçmalamamı durdurmak için elini kaldırarak. "Biz iyiyiz, Peter. Her şey yolunda. Ellerinizi bir ceset yok. Bizden şüphelenmeleri için gerçek bir sebepleri yok."

"Ya arabasında senin DNA'nı bulurlarsa?"

"Yapmayacaklar," dedim, endişeli ifadesi aklımdan çıkmıyordu. "Saçlarımı topladım, kapüşonumu taktım. Eldiven giydim, yüz maskesi taktım. Orada hiç DNA olmamalı. Olsa bile, onunla buluştuğum konusunda yalan söylemedim. Bir süre onun arabasında olduğumuzu söyleyebilirim."

"Öyle miydin?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Bu şu an için pek de önemli değil, sence de öyle değil mi?"

"Onlara senden bahsetmesine izin veremeyiz. Bizim hakkımızda. İhtiyacımız olan son şey, biz hala hikayemizi düzene sokmaya çalışırken polisin etrafta dolaşmasıdır."

"Ne yapmamı istiyorsun, Peter? *Onu öldürmemi mi?*" Sözlerim karşısında irkildi.

"Hayır. Tabii ki hayır."

"Beni dinleyin," dedim sakince. "Hikâyemiz doğru. Onu görmezden geldiğim için buraya geldi. Elimde bunu kanıtlayacak mesajlar var. Kapıyı açmadım. Eve gelmen için seni aradım ama sen gelmeden gitmişti. Tek bildiğimiz bu. O zamandan beri ondan haber almadık."

"Bu hikaye bana dünyadaki tüm motivasyonu veriyor."

"Öyle değil. Aldatma karşılıklı olarak kararlaştırılmışsa olmaz. Sen de başkalarıyla görüşüyordun."

"Bunun ortaya çıkmasını istemiyorum. Polisin bilmesini istemiyorum. o."

"Bu yüzden Illiana'ya seni aldattığımı söyledim, ama eğer iş onlara gerçeği söyleyeceğiz."

"Hikayemizi düzgün tutmamız gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Polisle, evet. Ama evlilik sorunlarımız Illiana'yı ilgilendirmiyor ve polislere de bunu söyleyeceğim."

"Bunun duyulmasını istemiyorum," dedi. "Çocuklar ne düşünecek?"

"Umarım o noktaya gelmez," diye kabul ettim. "Ama şu anda beklemek ve neler olacağını görmek zorundayız."

"Vazgeçmeyecek."

"Bulabilecekleri bir şey yok," dedim iddialı bir şekilde. "Sakin o l m a l ı y ı z ." Son iki kelimenin altını çizdim. "Yani sen."

"Sakinim," dedi, ama ikimiz de yalan söylediğini biliyorduk. "Sanırım onu götürmemiz gerekiyor."

"Bunu yapamayız," diye tersledim. "Bu çok riskli."

"Onu *verandamızın altında gömülü* bırakmaktan daha mı riskli?" diye sordu, öfkesinin etkisiyle yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak yerimde durdum. "Daha riskli ve yakalanmadan onu hareket ettirmeye çalışıyorum."

İnledi. "Katılmıyorum. Onu burada tutmak en büyük risk, Ains. Bu konuda akıllı davranmalıyız."

"Katılıyorum. Ve onu taşımak akıllıca olmaz."

"Sanırım olur," dedi dişlerini sıkarak.

"Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz
gerekecek, değil mi?" "Ama yine de ne karar verirsen onu
yap..."

Başımı sallamadım ama sallamama da gerek yoktu. İkimiz de böyle olacağını
biliyorduk.

Baskı anında mantıklı düşünebilen tek kişi bendim.

Peter'ın hararetli durumlarda her zaman bu kadar fevri davranmasının
nedeni buydu. Normal şartlar altında her şeyi enine boyuna düşünmeye
yatkın olsa da, korku ya da öfke anlarında kontrolünü kaybettiği bilinirdi.
Korkusunun, tutkusunun, endişesinin ve arzusunun beyninden önce karar
vermesine izin verirdi.

Korkunç sonuçların her zaman hemen köşede olduğu kafasının içinde
yaşıyordu ve bu onu sık sık böyle anlara götürüyordu. Yanlış bir şey
söylediği ya da yaptığı ve bunu durdurmayı başaramadığı anlar. Hayır,
bunu halledecek biri varsa o da bendim.

"Oraya gidip yine de yapabilirim."

Hayal kırıklığı içinde burnumun kenarını sıkarak alay ettim. "Sen
bilirsin, Peter. Arkadaşımız Illiana'nın her an polisle birlikte geri
dönebileceğinden emin olduğumuz şu anda yapılabilecek en akıllıca şey bu
gibi görünüyor. Ama tabii, sen devam et ve kazmaya başla."

Panik ve öfke içimde kabarıyor, her biri diğerinin yerini almak için
savaşıyordu. Polisin garaj yoluna gireceği düşüncesiyle görüşüm
tünelleşmeye başladı. Polisin benden olayları tekrar anlatmamı istemesi.
Bileklerindeki kelepçeler. Hapishane parmaklıklarının çarpması.

"Biraz hava almam lazım," diyerek beni kendisine geri getirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum ama daha cümlem bitmeden beni
geçmişti. Kapının yanındaki askılıktan paltosunu aldı ve hışımla evden
çıktı. Gidişini izledim ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. En az
onun kadar benim de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PETER

I bir saniyeliliğine düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Daha sonra verdiğim karar akıllıca değildi, ama tamamen tutarlı da değildim. Genelde berrak olan düşüncelerim endişe, öfke, kızgınlık, korku, yorgunluk ve kafa karışıklığından oluşan sisli bir karmaşaydı. İhtiyacım olan ve en son ne zaman gerçek bir berraklığa sahip olduğumu düşünmeye çalıştım.

O akşam kendimi Mallory'nin kapısının önünde, evde olması için dua ederken buldum. Kapıya geldiğinde beni görmezden gelmesini ya da daha kötüsü beni hatırlamamasını bekliyordum ama denemek zorundaydım ve artık ona uygulama üzerinden ulaşma şansım yoktu.

Parmak eklemlerimi kapının tahtasına vurdum, heyecan ve sinir karışımı bir duyguyla titriyordum. Orada olmamam gerekiyordu. Bu gerçeğin farkında değildim. Sadece birkaç dakikalığına endişeden uzak bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı ve Ainsley'nin etrafında olmak beni sadece daha endişeli hissettiriyordu. Daha endişeli. Daha fazla-

"Gina?"

Gina siyah bir spor sütyeni ve yoga pantolonuyla karşımda duruyordu. Saçları başının üstünde dağınık bir topuzla bağlanmıştı ve şakaklarının kenarlarında ter birikmişti. Kaşlarını çattı, bileğindeki Apple Watch'a ve bana baktı. Merdivenden indim, evin numarasına ve arabama baktım.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye aynı anda sorduk.

"Özür dilerim, burada ne yapıyorsunuz?" Tekrar ettim.

"Ben burada yaşıyorum. Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Mallory merdivenlerden indi ve arkasında, üzerinde salon pantolonu ve çiçekli bir atlele belirdi. Beni görür görmez yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Hey sen," diye seslendi. "Burada ne yapıyorsun?"

Gina dönüp Mallory'ye baktı ve başparmağını bana doğru uzattı. "Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki onu tanıyorum. Yoksa neden burada olsun ki? Onu içeri alırmısın?" Mallory'nin gülümsemesi soldu. "Dur bir saniye, onu tanıyor musun?"

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" İstedğimden daha öfkeli bir şekilde sordum. O anda evrenin bana büyük bir şaka yaptığını hissettim.

"Pete benim randevum," dedi Mallory. "Geçen gecedен."

Gina kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Oh, öyle, değil mi?"

"Onu nereden tanıyorsun?" Mallory sorarken bana bakıyordu.

"Birlikte çalışıyoruz," diye açıkladı kollarını kavuşturarak. Bu bakışı tanıdım. İşler istediğimiz gibi gitmediğinde toplantılarda da böyle baktığını görmüştüm. Gina'yı kızdırmak zordu, ama bir kez kızdırdınız mı, işler hızla çirkinleşirdi.

"Mallory ve ben yeni tanıştık," dedim ona, hangisini bilmem gerektiğine karar vermeye çalışarak.

"Geçen gece buradan gizlice kaçan sendin," dedi. Bu bir soru değildi.

"Burada yaşadığınızı bilmiyordum. Olsaydı, asla..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

"Bana bir açıklama borçlu değilsin," diye tersledi.

"Tamam, sanırım şimdi bana neler olduğunu açıklayacak birine ihtiyacı olan kişi benim..." Mallory dedi ki. "Neyi kaçırıyorum?"

"Hiçbir şey olduğu yok," dedi Gina başını sallayarak, dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. "Kesinlikle hiçbir şey." Ben bir şey söyleyemedен geri çekildi -ne söylemem gerektiğinden emin değildim- ve koridorda gözden kayboldu.

Mallory iri gözlerle onun gidişini izledikten sonra bana döndü. "Pardon, aranızda bir şey mi oldu? Kızgın görünüyor."

"Tam olarak değil." İçimi çektim. "Özür dilerim. Gidip onunla konuşmalıyım."

"Affedersiniz?"

Yanından geçip, Gina'nın kayboluşunu izlediğim kapıyı çaldım. Kapıyı hemen açtı ve yüzünde sert bir ifadeyle karşımda durdu. "Açıklamak zorunda değilsin Peter. Gerçekten, zorunda değilsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ama istiyorum, tamam mı?" Dedim ki. "Seni önemsiyorum. Yanlış bir izlenim edinmeni istemiyorum."

"Ben sadece... Yapamam. Bunun için zamanım yok. Dağınık ya da karmaşık olsun istemedim. Bütün mesele buydu. Konuştuğumuz şey buydu."

"İşleri senin için karmaşık hale getirmeye çalışmıyorum."

"Oda arkadaşımla yatıyorsun," dedi, sesi koridorda yankılanarak. Mallory'nin ön kapıyı çarparak evden çıktığını duydum. Gözleri onu takip etti, sonra tekrar bana dikildi.

"Onunla bir kez yattım," dedim. "Evet. Haklısın."

"Ve sanırım bugün de aynı şeyi yapmak için geri döndünüz."

"Ben sadece..." Kırılğanlığın içime işlediğini hissettim. "Konuşacak birine ihtiyacım vardı.

Beni yargılamayacak biri."

"İstediğin bu mu Peter? Konuşmak mı?"

Parmaklarını kapının tahtasına vurup düşünürken başımı salladım. İçini çekti ve geri adım attı. "İçeri gel."

Yatak odasına girdiğimde Mallory'ninkinin üç katı büyüklüğünde ve hijyen açısından tam tersi olduğunu görünce hem şaşırdım hem de rahatladım. Etrafta çürümüş yemek tabakları ya da giysi yığınları yoktu. Bunun yerine oda tertemizdi. Dolabı temiz ve renk uyumluydu, yatağı yapılmıştı, köşede bir dizüstü bilgisayar bulunan masası düzenli ve tertipliydi. Şaşırtıcı bir şekilde, odanın onun gibi koktuğunu fark ettim. O ana kadar onun kokusunu tanıdığımı fark etmemiştim ama o mekândayken ofise ve bana bir yığın kâğıt vermek için eğildiği ya da imzalamam gereken bir yeri işaret etmek için yanıma geldiği zamanlara geri döndüm. Sıcak ve tatlıydı, içimi garip bir sakinlik duygusuyla dolduruyordu.

Kapıyı kapatırken "Teşekkür ederim," dedim. Kollarını kavuşturmuş, söylemem gereken her neyse onu söylememi beklerken bana bakıyordu. "Öncelikle, geçen gece seni yemeğin ortasında ektiğim için tekrar özür dilemek istiyorum."

Cevap vermedi.

"Sana söylediğim gibi, evde acil bir durum vardı ve başka seçeneğim yoktu... Acele etmek zorundaydım. Bugün seni işte görmeyi umuyordum, böylece yemeklerin parasını geri ödeyebilir ve daha iyi açıklayabilirdim."

"Ben seslendim," dedi. "Senin yüzünden değil. Kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu."

"Elbette... Kesinlikle anlıyorum," dedim hevesle ve cüzdanımı çıkardım. "Ne kadardı? İkimizin de yemeğini karşılamak istiyorum."

Uzanıp elini cüzdanımın üzerine koydu ve onu itti. "Senin paranı istemiyorum, Peter. Neredeyse seninle aynı maaşı alıyorum ve bakmam gereken bir ailem yok. Güven bana, bende var."

"Yine de ödemek isterim."

"İstemiyorum," dedi.

Utancımdan içimin ısındığını hissettim. "O zaman seni tekrar dışarı çıkarayım mı? Telafi etmek için?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama sanki bu gülümseme ona sinsice yaklaşmış gibi onu geri çekmeye zorladı. "Bilmiyorum. Bunların hepsi biraz fazla."

"Mallory olayı mı? Oda arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu, yemin ederim."

Alay etti. "O benim kiracım. Evin sahibi benim, üst kattaki iki yatak odasını kiraya veriyorum ve o da kafayı yemiş durumda, yani evet, *muhtemelen şampuanıma saç eklemeye başlayacak olan ev arkadaşım*la yatmış olman konusunda biraz endişeliyim. Ayrıca, aileniz var ve orada konuşamadığınız ya da konuşmak istemediğiniz şeyler oluyor. Bu... çok fazla. Ben de bir ayrılıktan yeni çıktım. Bir süre sakinliğe ihtiyacım var ve bu o değil."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, keşke böyle olmasaydı..." Onun için ve farklı koşullar altında tanışmış olsaydık olabilecekler için ani bir üzüntü duydum.

"Bak, teknik olarak patronum olduğunu biliyorum ve bunu söylediğim için beni kovabilirsin, ama... hayatının olduğundan farklı olmasını istiyorsan, sadece... Tanrım, düzelt şunu, Peter. Bu senin hayatın ve hiç kimse bu hayat üzerinde senden daha fazla kontrol sahibi olamaz."

"O kadar basit değil, değil mi? Bazı koşullar benim kontrolüm dışında."

"O zaman onları kontrol altına al," dedi. "Tanımadığın rastgele kızlarla takılma. Karınla arandaki sorunları çöz; evliliğinde kal ya da ayrıl, ama çizgiyi aşmayı bırak. İnsanlar hayatlarının gidişatı üzerinde hiçbir kontrolleri yokmuş gibi davranmayı severler, ancak gerçek şu ki, çok acı verici ve dağınık olduğu için zor şeylerle uğraşmayı reddediyorlar. Daha da acı verici ve yapışkan olan nedir biliyor musunuz? Kendi rahatınız için kötü durumları uzatmak. Kimse senin için sorunlarını çözemez Peter. Kimse de çözmek istemiyor." İç çekti, gözleri kederle doldu. "Sadece... bir yolunu bul."

"Yapacağım," diye söz verdim ona. "Edeceğim." O anda haklı olduğunu anladım. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti ama o haklıydı. Sertliğe ihtiyacım vardı

Bana verdiği sevgiyi. Kontrolü ele almam gerekiyordu. Bunu halletmem gerekiyordu. Artık her şeyi Ainsley'nin kontrol etmesine izin vermeyecektim. Geleceği bir sonraki hamlelerimizle belirlenecek bir yetişkindim. Hayatımızla ilgili kararlar almaya hakkım vardı.

"Güzel," dedi ve kapıya doğru uzandı. "Gitmelisin. Seninle işte görüşürüz."

"Teşekkür ederim," dedim ve odanın içinde ayak sürüyerek kapıdan çıktım. Tekrar özür dileme dürtüsü hissettim ama direndim.

Evden çıktım ve Mallory'nin arabamın yanında beklediğini görünce şaşırdım. "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet, gitmeliyim," dedim tereddütle. "Gelmemeliydim. Dinle, özür dilerim..."

"Zamanımı mı harcıyorsun? Beni aptal gibi mi gösteriyorsun? Oda arkadaşımın önünde beni utandırmak mı?"

"Evet, o... Zamanını boşa harcamak istememiştim Mallory. Seninle çok eğlendim-"

"Yapma," diye sözümü kesti. "Ben kim olduğumu biliyorum, tamam mı? Senin gibi erkeklerin neden benimle eşleşmeyi seçtiğini biliyorum. Senin için tek gecelik bir ilişkiden fazlası değildim ve bu sorun değil. Ama sonra bugün buraya '*Love, Actually*' diye geldin ve ben de 'Mallory, belki de bu adam hakkında yanılmışsındır... Belki de o iyi adamlardan biridir' diye düşündüm. Benim gibi bir salak gibi büyük bir romantik jest yapacağını düşündüm."

"Sen-"

"Ama yanılmışım, her zamanki gibi. Sen iyi adamlardan biri değilsin, Pete. Sen hiç de iyi adamlardan biri değilsin." Ayağını geri fırlattı ve arabamın tamponuna tekme atarak plastiği çatlattı.

"*Ne oluyor be?*" İnançsızlıkla ona bakarak talep ettim.

"Hak ettiğini buldun," diye homurdanarak yanımdan hışımla geçti. "Bir daha benimle iletişime geçme ya da buraya gelme."

Kapıyı çarptı ve ben tamponumdaki çatlağa bakakaldım. *Az önce ne olmuştu* böyle? O zaman Gina'nın Mallory'nin şampuanına Nair katması konusunda şaka yapmadığını anladım. Başımı sallayarak bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım. Çatlak bir tampon endişelerimin en küçüğüydü ama onu da düzeltecektim.

Bundan sonra işleri ben düzeltecektim. Artık her şeyi Ainsley'e bırakmayacaktım. Bir süreliğine işleri kendi yöntemimle halledecektim. Hoşuna gitse de gitmese de.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

AINSLEY

A Beklediğim gibi, o akşam Peter dışarıdayken polis garajımızın önüne geldi. Illiana'nın onu tutacağını ummuştum. Ama bunun böyle olmayacağını biliyordum.

Araçtan inen polis memuru yaklaşık 1.80 boylarında ve genişti ama tamamen kaslıydı. Güçlü çenesi ve sert ifadesi kapıda durduğum yerden görülebiliyordu. Ortağı kısa boylu ve zayıftı, kızıl saçları ve soluk tenine yayılmış çilleri vardı. İkilinin yan yana duruşunu fark etmemek zordu.

Onlar bana ulaşmadan kapıyı açtım. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim, memur beyler?"

"Sen Ainsley Greenburg musun?" diye sordu kısa boylu olan. "Öyleyim."

"Ben Memur Chad, bu da Memur Andrews," diyerek iri yarı, yetkili ama tuhaf bir şekilde sessiz ortağını işaret etti. "Sizinle Stefan De Luca hakkında konuşmak istiyoruz."

"Elbette, içeri gelin." Kapıyı daha geniş açarak beni geçmelerine izin verdim. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Buna gerek kalmayacak," dedi Memur Andrews, gür sesiyle beni irkiltti. Vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Hadi oturalım."

Kanepeye doğru işaret ettim ve ben karşılarındaki yerimi almadan önce yere çöktüler. "Illiana kamyonetini bulduklarını söyledi. Bu onu buldukları anlamına mı geliyor? O iyi mi?"

Bakıştılar ve Memur Chad cevap verdi: "Hayır, hanımefendi. Kamyonunun yerini tespit edebildik ve DNA analizi yapmaya başladılar ama

Memur De Luca'dan henüz bir iz yok. Memur De Luca ile ilişkinizin ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz?"

"Memur bey," diye fısıldadım kelimeyi, aklıma geldikçe boşluğa bakıyordum, "doğru. O bir polis memuru, değil mi? Unutup duruyorum. Siz onu tanıyor musunuz?"

Tekrar bakiştılar ve Memur Andrews, "Biliyoruz hanımefendi. Onunla bir süredir birlikte çalışıyoruz."

"Ve onunla olan ilişkiniz..." Memur Chad kalemini tıkırdatarak devam etti.

"Üzgünüm, onu gerçekten tanımıyorum. Dater adlı bir uygulamada tanıştık ve geçen Salı günü çıktık. Birbirimize birkaç kez mesaj attık ve eminim Illiana size Cuma gecesi geldiğini söylemiştir. Ama evime girmesine izin vermedim. Konuşmadık ve kısa bir süre sonra gitti. O zamandan beri ondan haber almadım."

"Neden onu içeri almadın?"

"Ben, şey," parmağımı alnıma sürttüm, "arkadaşınız hakkında kötü konuşmak istemem."

"Bu noktada bize söyleyebileceğiniz her şey soruşturmamıza yardımcı olacaktır. Burada hepimiz aynı şeyi istiyoruz."

"Dürüst olmak gerekirse, mesajları biraz... takıntılı hale gelmişti. Evliliğimle ilgili sorunlar yaşıyorum ve bir hata yaptım ama onunla bir ilişki istemedim. Sadece... dediğim gibi, bir hataydı. Ama Stefan bunu anlamıyor gibiydi. İlk başta nazik davrandığını düşünmüştüm ama sonra ben onu görmezden gelirken o bana mesaj atmayı kesmeyince ne yapabileceği konusunda endişelenmeye başladım. Polis olduğunu bilmiyordum, bu yüzden gerçek adımı öğrendiğinde panikledim. Ve sonra evime geldi... Ne yapacağımı bilemedim. Onu içeri alırken kendimi güvende hissetmedim. Beni yalnız bırakmasını istedim."

"Bunu ona sen mi söyledin?"

"Onu görmezden geldim. Onu yönlendirdiğim için kendimi çok kötü hissettim."

"O geceyle ilgili anlattıklarınızı doğrulayabilecek biri var mı?" Andrews sordu.

"Stefan dışında mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Sanmıyorum. Eve gelmesi için kocamı aradım - geç saatlere kadar çalışıyordu - ama o buraya geldiğinde Stefan gitmişti. O zamandan beri ondan haber alamadım, ben de vazgeçtiğini düşündüm. Sonra haberleri gördüm."

"Kocanız gittikten sonra onun peşinden gitmiş olabilir mi? Belki de Memur De Luca sizi korkuttuğu için sinirlenmiştir?"

"Hayır, hayır. Kesinlikle hayır. Peter o gece onu eve çağırdıktan sonra yanımdan ayrılmadı. Çok korkmuştum. Stefan'ın neye benzediği ya da ne sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu nasıl bulacağını bilemezdi ya da bunu istemek için bir nedeni olamazdı."

"İlişkiniz yüzünden kızgın olduğunu varsayıyorum."

"Hayır, değildi. Biraz uzaklaşmak, başka insanlarla görüşmek ve kafamızı boşaltmak konusunda anlaşmıştık. Stefan'a kızgın değildi."

Memur Chad devam ederken Memur Andrews bir şeyler karaladı. "Kocanız burada mı acaba? Birkaç konuda onun görüşlerini almak isteriz."

"Şu anda değil. Biraz dışarı çıktı. Onu aramamı ve eve gelmesini sağlamamı ister misiniz? Buraya gelmesi uzun sürmez."

"O konuya geleceğiz ama önce Memur De Luca ile aranızdaki mesajlar hâlâ sizde mi? Söylediklerinizin doğruluğuna dair bize biraz kanıt vermek için."

"Elbette," dedim ve yan masaya uzanıp telefonumu çıkardım. Dater uygulamasını açtım ve onun profilini aradım. Bunu yapar yapmaz kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O artık yoktu. Profili ortadan kaybolmuştu.

Boğazım kurudu.

Sonra bir rahatlama dalgasıyla onu engellediğimi hatırladım. Ayarlarımı gittim ve onu buldum, engelini kaldırmanın eski mesajlarımızı geri getireceğini umdum ve dua ettim.

İçim rahatladı. Mesajları tekrar görebildiğimde telefonu memurlara uzattım. "Burada başlıyor," dedim konuşmayı işaret ederek. "İlk konuşmaya başladığımız yeri görebilirsiniz, yemeğe çıkmayı önerdiğinde, oraya gitmeden önce heyecanlı olduğunu söyleyen bir mesaj. Sonra o gece bana bir mesaj göndererek iyi vakit geçirdiğini ve beni tekrar görmeyi umduğunu söyledi. Cevap vermedim. Sonra, aşağı kaydırırsanız, bana gönderdiği diğer mesajları göreceksiniz. Beni düşündüğünü, yakında tekrar çıkmayı umduğunu söyledi. Beni arayıp arayamayacağını sordu. Sonra ben cevap vermeyince mesajlar artmaya başladı." Sonuna ulaşana kadar yoğun, aralıksız mesajlar arasında aşağı doğru ilerledim. Ondan gelen son mesaja.

Dışarıdayım. Seni görmem lazım.

Memurlar mesajları okudular, yukarı kaydırıp tekrar okudular. Memur Chad boğazını temizleyerek telefonu bana geri verdi. Sarsılmış görünüyordu. "Başka mesaj yok mu?"

"Hayır. Ona telefon numaramı vermedim. Gerçi şimdi düşündüm de, bana mesaj attığı süre boyunca bloke edilmiş bir numaradan birkaç cevapsız arama aldım ve o zamandan beri hiç almadım. Sence bunlar o olabilir mi?"

"Bu mümkün," dedi. "Telefon kayıtlarını tarıyoruz, böylece öğrenebiliriz."

Başımı salladım. "Benden ne istediğini anlamıyorum. Randevu en iyi ihtimalle vasattı."

Memurlar suratsız görünüyordu ama hemen karşılık vermediler.

"Bayan Greenburg, haberi duyduğunuzda neden bizimle irtibata geçmediniz? Belli ki bu bilginin soruşturmamıza yardımcı olabileceğini biliyordunuz," dedi Memur Chad.

Kalbim çırpındı. "Dürüst olmak gerekirse, her şeyin ortaya çıkmasından endişeliydim. Evlilik sorunlarımız. Başkalarıyla görüşmek. Utanç verici. Çocuklarımın öğrenmesini istemedim... ya da iş arkadaşlarımızın, dostlarımızın. Ve dediğim gibi, gerçekten çok fazla bilgiye sahip değilim." Başımı öne eğdim. "Bu bir mazeret değil, biliyorum. Bu yanlıştı. Öne çıkmalıydım. Başka koşullar altında olsa, yapardım. Ama şimdi size bildiğim her şeyi anlattım."

Tekrar yukarı baktığımda beni dikkatle izliyorlardı, daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğimi bekliyorlardı. Boğazımı temizledim.

"Hâlâ kocamı aramamı istiyor musun?"

Memur Andrews dizlerinin üzerinde öne doğru eğilirken alnındaki kırışıklık derinleşti. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum, ama ikinizden biri o gecedен ya da Stefan De Luca ile olan diğer iletişimlerinizden başka bir şey hatırlarsa, bize bildirebilir misiniz?"

"Elbette," dedim. Memur Andrews bir kartvizit uzattı, ben de cebime sokuşturdum. "Teşekkür ederim."

Adamlar ayağa kalkarak kapıya doğru ilerlediler. "Teşekkür ederim hanımefendi. Şimdi gidelim ve yakanızdan düşelim."

"Umarım onu bulursunuz," diye üzüntüyle teklif ettim. "Umarım iyidir."

Kapıdan çıkarken arkalarını dönmediler ya da cevap vermediler ve uzaklaştıklarında ben de gelişigüzel el salladım. Birkaç dakika sonra Peter'ı garaj yolundan aşağı inerken gördüm, görüşmeyi tamamlamama yetecek kadar uzun süre gitmediği için inanılmaz derecede minnettardım.

Kesinlikle batırırdı.

Dışarı çıktım ve ellerimi ceplerime sokarak kartı parmaklarımın arasında gezdirdim. *Onlara ihtiyacım olursa arayabilirdim.* Ayağımı verandanın tahtasına vurarak kendi kendime güldüm. İşleri kendi başıma gayet iyi halledebilirdim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

PETER

WEve geldiğimde çok yorgundum. Vücudum ağrıyordu, zihnim bulanık ve öfkeliydi. Uyumam gerekiyordu. Çılgınca duş almam gerekiyordu.

günün. Garajdan geçip eve girdim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Ainsley yüzünde tuhaf bir ifadeyle koridorda duruyordu.

Konuşmadı, ne yaptığımı sormadı. Belki de bildiğinden şüpheleniyordu. Her iki durumda da, gecenin olaylarını ona anlatmak gibi bir isteğim yoktu.

Banyoya girdim ve kıyafetlerimi çıkarıp duşu açtım. Birkaç dakika sonra kapının tekrar açıldığını duydum ve onun duş kapısının eğimli camından içeri girdiğini gördüm.

"Sorun nedir?" Duşun gürültüsü üzerine sordum.

"Polis buradaydı," dedi, sesi sakın ve soğuktu. Suyu kapattım, vücudum şoktan buz kesmişti. "Ne oldu?"

"Sorun yok. Ben hallettim."

Gömleğini başının üzerine kaldırdı, sonra pantolonunu çıkardı, kapıyı açtı ve uzun duş kabininde bana katıldı. Suyu tekrar açtı, sıcaklığı yükselterek buharın etrafımızda dalgalanmasını sağladı.

Uzun bir süre orada öylece durup birbirimize baktık. Orada bir tür anlayış vardı. Bu işte birlikteydik ve sanırım ikimiz de bunun farkına varıyor ve bunu tamamen kabulleniyorduk. Bir süre sonra ellerini uzatıp vücuduma doladı.

Ortasının yumuşaklığı benimkinin yumuşaklığıyla buluştu ve orada durduk, nefes aldık ve var olduk. Onu ne kadar çok sevdiğimden başka bir şey düşünmeyi reddettim. Onu korumak için neler yapabileceğimi.

Çekildiğinde elini karnımda gezdirdi, gözleri beklenmedik, kızgın bir arzuyla benimkilerle buluştu. Gözlerindeki bakışa tepki olarak sertleştiğimi hissettim, tırnakları kalçamda gezinirken daha da sertleştim. Elleri boynumu kavrayıp dudaklarımı usulca öptüğünde gözlerimi kapattım. Öpücük önce nazik ve tatlıydı, sonra bir anda alevlendi. İçimde bir tutku alevi patladı ve ondan uzaklaştım, onu döndürdüm ve duvara doğru ittim. Kendimi sırtına doğru bastırdım, ağzım boynunda, omuzlarında. Yavaşça ısırdım, sonra daha sert ısırdım, ciyaklayana kadar baskı uyguladım. Çığlık attığında bıraktım, içine girerken ağzımı kulağının yanına koydum. Göğsünü sıktım,

Gözlerimi kapatarak onun ritmik nefes alışına odaklandım.

Hızlı ve ateşliydi, hayvani. O anda seksimizde aşk yoktu, sadece saf tutku, öfke ve arzu vardı. Benim ona, onun da bana ihtiyacı vardı. Birbirimiz tarafından kullanılmamıza izin verdik.

Bittiğinde birlikte yere yığıldık, düşün zeminine çöktük, su midelerimize püskürürken vücutlarımız birbirine karıştı. Başını çevirip bana bakana kadar sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik içinde yattık, su yüzüne sıçradı, burnundan ve dudaklarından damlalar damladı. Buna rağmen gözlerini kırpmadı, neredeyse olanlardan habersizdi.

O çok güzel.

"İyi misin?" diye sordum, o da başını salladı. "Sadece hatırlamam gerekiyordu."

"Hatırladın mı?"

"Eskiden olduğumuz kişi..." dedi.

Kolunu sıktım ve mükemmel cildindeki parlak kırmızı ısırık izini fark ettim. "Biz hâlâ o insanlarız."

"Öyle miyiz? Yoksa hep *böyle* insanlar mıydık? Belki de başlangıçta sadece kendimizi kandırıyorduk. Belki de gerçek versiyonumuz budur. Burası."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve derin bir iç çekerek tavana baktım. "Artık neyin gerçek olduğunu kim söyleyebilir, Ains? Gerçek olan bizim onu nasıl yarattığımızdır." Omzunu kavradım. "Gerçek olan bu. Sana karşı hissettiklerim gerçek. Çocuklarımız gerçek. Kendimiz için istediğimiz gerçeklik ne olursa olsun, gerçek olabilir. Sadece bunun için cehennem gibi savaşmalıyız."

"Benim için savaşır mısın?" diye sordu parmağını göğsümde gezdirerek.

Başımı çevirdim, gözlerimiz kilitlendi. "Senin için adam öldürürüm, Ainsley. Bir saniye bile tereddüt etmeden."

Sözlerimi anlayarak gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını küçük, hüznü bir gülümseme doldurdu. "Zaten yaptın."

Su üzerimize sıçrarken gözlerimi kapatarak tavana baktım. Uyuyabilirdik, emindim. Belki de uyurduk. Orada sonsuza kadar uzanabilirdim. Uykunun beni karanlık, tanıdık uçurumuna çekmeye başladığını hissettiğimde, Glennon'un sözlerini düşündüm ve beni geri getirdiler.

Senin için adam öldürürdüm ama sana gerçeği söyleyemem.

Yine de ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum. Her ne kadar bu beni öldürecek olsa da. Bunu benden duyması gerekiyordu. Glennon'un geri sayımı başlamıştı ve ben zamanın dolmasını beklemeyi planlamıyordum.

Ona yakında söylemeliydim.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

AINSLEY

TErtesi öğleden sonra, çocukların okul sonrası planlarının olmadığı nadir bir durumda ilkokuldan alma kuyruğunda beklerken telefon çaldı. Ekranı bakınca Glennon olduğunu anladım.

"Alo?"

"Selam, bebeğim. Nasılsın?"

"İyiyim," dedim esnemeye çalışarak. "Sadece çocukları okuldan alıyorum." Arabayı alma şeridinde yavaşlayarak durdum ve Maisy arabanın kapısını açtığı anda sırtımdan arkama yaslandım. "Merhaba" diye mırıldandım ve ekranı işaret ettim. Araca tırmanıp arka koltukta kardeşlerine katılırken gülümsedi ve bana el salladı. "Glennon Teyze telefonda, merhaba de!"

"Merhaba," diye yankılanan bir yanıt geldi.

Kapıyı kapattıklarında Glennon'a döndüm. "Pardon, her şey yolunda mı?"

"Evet, kesinlikle. Kontrol etmek istedim. Sonra tekrar arayabilirim." "Gerek yok, ne oldu?"

"Ben, şey, sorun değil. Seni sonra ararım."

"Ah," dedim, arabanın Bluetooth'unu kapattım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Tamam, artık Bluetooth'u kapattın. Sadece biz varız. *Gerçekten* ne oldu?"

"Önemli bir şey değil. Çocukları endişelendirmek istemedim. Aranız düzeliyor mu diye sormak için aramıştım."

"Peter ve ben mi?"

"Evet," dedi kuru bir kahkaha atarak. "Başka kim olacak?"

"Evet, sanırım öyle. Bilmiyorum. Şu anda her şey çok garip geliyor. Yani, sorun yok tabii ki. Sadece... Tuhaf bir yerdeyiz." Aynada Maisy'nin gözleriyle karşılaştım ve ne söylediğimi kodlamaya çalışmama rağmen beni anlamış gibi görünüyordu. Konuyu değiştirdim. "Yine de sizi görmek çok güzeldi. Çok eğlendik."

Glennon sessizdi.

"Orada mısın?"

"Evet, ben sadece, bu bizi son görüşün olabilir, birlikte..." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Neden son kez olsun ki?"

İç çekti ve cevap verirken sesindeki gözyaşlarını duydum. "Seth'ten ayrılıyorum."

"Sen *nesin*? Bekle, neden? Neler oluyor? Çok i y i görünüyordunuz."

"Evet," diye burnunu çekti, "görünüş aldatıcı olabilir."

"Neler oluyor Glen? Anlat bana."

"Çocuklarla birlikteyken seni rahatsız etmek istemedim. Arkadaşlarıyla dışarıda olduklarını düşündüm ve sen eve gelmeden seni yakalamak istedim. Özür dilerim, ben sadece... Berbat durumdayım."

"Neredesin? Evde misin?"

"Evet, öyle. Birkaç haftalığına annemde kalmaya hazırlanıyorum. -İşleri yoluna koyana kadar belki birkaç ay."

Direksiyonu kavradım. "Bekle, yani bu, bu gerçek mi? Yani, taşınıyor musun? Şimdi mi?"

"Evet. Birkaç haftadır bunu tartışıyordum ama artık rol yapamam. Ben annemin yanına taşınıyorum, o da biz satana kadar evde kalacak. İkimizin de diğerini satın almaya gücü yetmiyor, bu yüzden tek yol bu. Çocuğumuz olmadığı ve ev tek varlığımız olduğu için, sanırım bu oldukça basit olacak. Onun şirketinin ya da gelirinin bir kısmını istemiyorum. Sadece ayrılmak istiyorum."

"Ama ben... ben anlamıyorum. Ne oldu? Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?"

"Daha az şey yaşamayı bekliyordum. Yük olmak istemedim ama resmileşmeden önce sana söylemek istedim." Yine ağlıyordu. "Sen benim kız kardeşim gibisin, Ains. Seni çok seviyorum ve seni asla incitmek ya da sana yalan söylemek istemiyorum. Neler olduğunu bilmeni istiyorum..."

"Sana kızgın değilim Glennon. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Hazır olana kadar bana hiçbir şey söylemek zorunda **değilsin**. Sorun yaşıyorum."

Anlayış. Bir şey mi oldu yoksa... Yani, ayrı mı düştünüz? Tüm bunlar nereden çıktı?"

Yine ağlıyordu, aslında hıçkırıyordu. "Ben... üzgünüm..."

"Şşşt," diye onu yatıştırmaya çalıştım. "Dinle, sana geliyorum, tamam mı? Çocukları Peter'la birlikte eve bırakıp sana doğru geleceğim. Evden yaklaşık on beş dakika uzaktayım-"

"Hayır, hayır! Bunu yapmana gerek yok." "Yapmak istiyorum," dedim.

"Çocuklarla vakit geçirmelisin."

"Bana ihtiyacın var Glennon, seni hemen arayabilir miyim?" Peter'dan gelen bir telefonla bölündüğümde sordum. "Peter beni arıyor."

"Evet, tabii."

"Tamam, birazdan konuşuruz." Bununla birlikte aramayı sonlandırdım ve gelen aramayı açtım. "Alo?"

"Hey."

"Peter?" Ben sordum. "Neyin var? Her şey yolunda mı?"

"Neredesin?"

"Neredeyse eve geldim. Bir şey mi oldu?"

Ses tonu kuruydu. "Evet, öyle de denebilir. Haberleri duymadın mı?"

Midemde bir düğüm oluştuğunu, kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim. Sesinin tonundan anladığım kadarıyla, her ne ise iyi bir şey olamazdı. Direksiyonu daha sıkı kavradım, kendimi destekledim.

"Ne haberi?"

"Her yerde var."

"Ne oldu? Neler oluyor?" Kendimi nefes almaya zorlarken dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak sordum.

"Illiana De Luca," dedi duraklayarak. "O-Ainsley, kayıp."

OTUZUNCU BÖLÜM

PETER

WAinsley eve vardığında aceleyle içeri girdi, ceketini ve çantasını salondaki portmantoya astı ve aceleyle bana doğru geldi. I Çocuklara gülümseyerek bir sorun olduğunu belli etmemeye çalıştım ama onlar da pek umursuyor gibi görünmüyorlardı. Sadece Riley günümün iyi geçip geçmediğini sordu ama ben evet deyip onunkini sorar sormaz çocukların hepsi odalarına dağıldı ve ben de koridorda volta atmaya devam edebildim.

Oturma odasındaki televizyon açıktı, ancak kanal reklam yayınlıyordu.

"Tamam," dedi Ainsley, hareket etmemi engellemek için kollarıma uzanarak. Bir elini pazılarımdan birinin üzerine koyarak vücudunu benimkine yaklaştırdı. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim. "Konuş benimle. Ne oldu?"

Onu oturma odasına götürdüm ve televizyona doğru işaret ettim.

"Onu bulamıyorlar," dedim. "Polis, kocasının kaybolmasıyla ilgili sorgulanmak üzere arandığını ve onu bulamadıklarını söyledi. Telefonu ve cüzdanı evde bulundu. Cipi de oradaydı. O sadece... o gitti."

"Tamam," dedi, haberin üzerine çökmesine izin vererek. "Ama bu iyi bir şey değil mi? Yani, umarım iyidir, ama eğer sorgulanmak için aranıyorsa, bu başka kimseden şüphelenmedikleri anlamına gelir, değil mi?"

"Belki," dedim, "ama öyle bile olsa, eğer o bir şüpheliyse ve şimdi gittiyse, bize geri döneceklerdir."

"Ama bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Bu sefer gerçekten."

Başımı salladım. "Bunu biliyorum ama bunu nasıl kanıtlayacağız?"

"Şu anda hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değiliz. Tek bildiğimiz polisin yoluna devam ettiği. Dün gece gittiklerinde Stefan'ın beni takip ettiğini ve onun kaybolmasıyla hiçbir ilgimiz olmadığını kanıtlamıştım. Belki de şüpheli olarak Illiana'ya yönelmişlerdir ve eğer o da kayıpsa, bekleyip ne diyeceklerini görmeliyiz. Panik yapmaya gerek yok." *Başımı* salladım, panik yapmaya kesinlikle gerek olduğunu hissediyordum ama bunu söylemedim. Onun yerine dudaklarımı alnına bastırdım. "Özür dilerim. Stres yapıyorum. Ben sadece..."

"Biliyorum," dedi. "Ben de endişeliyim ama bir arada kalmaya çalışmalıyız. İkimiz de. Şu anda ayrı düşmek hiçbir şeyi çözmez."

"Haklı olduğunu biliyorum." Ellerimi göğsümde birleştirdim ve başparmağımla diğer avucumun üzerinde daireler çizdim. "Çıldırıyorum," dedim çılgınca, paniğimi daha fazla tutamıyordum.

"Dün gece neredeydin?" diye sordu ve beni şok ederek gerçeğe döndürdü. Bu konuyu ilk kez açıyordu ve soruş şeklinden hoşlanmamıştım.

"Dışarı. Dışarı çıktım."

"Nereye? Hadi ama, polisin gelme ihtimaline karşı bilmem gerek."

İçimi çektim. "Bira almaya gittim."

"Tamam, güzel. Nereye gittiniz? Kamera görüntülerinin olduğu bir yere mi?"

"Şey, sonunda hiçbir yere giremedim. Oraya gidecektim ama onun yerine arabayla dolaştım. Kafamı boşaltmam gerekiyordu."

Başını salladı ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Şu anda ihtiyacımız olmayan bir şey varsa o da birbirimize yalan söylemektir. Biz aynı taraftayız. Dün de söylediğimiz gibi. Birbirimiz için her şeyi yaparız. Biz onlara karşı, her zaman."

"Yalan söylemiyorum," diye yemin ettim. "Arabayla dolaştım. Hepsi bu."

Beni inceledi, yüzünde okunamayan bir ifade vardı. "Yani bunu sen yapmadın mı?"

"Neyi yapmadım? Illiana olayını mı? Sence ben...ne? Ona bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun? Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?"

"Uzun zamandır yoktun, Peter. Sorunu halletmemiz gerektiğini söyleyen de sendin."

"Onu öldürmemiz gerektiğini kastetmedim. Şu anda ciddi olamazsın, Ainsley. Kim olduğumu sanıyorsun?" Bir elimi alnıma götürdüm. "Ben olsam

Asla... Yani, yaptığım şey... Bu konuda kendimi hasta hissediyorum. Kendimden nefret ediyorum. Bunu bir daha asla yapmam." Elim karnımın üzerine koydum, düşündükçe kendimi hasta hissediyordum. "Fiziksel olarak yapamazdım."

"Tamam," dedi, sözünün sonu diğerlerinden bir oktav daha yüksekti, sanki bir soru soruyormuş gibi.

"Ne? Bana inanmıyor musun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum, Peter. Sana inanmak istiyorum." "Peki ya sen? Neredeydin?"

"Evdeydim," dedi öfkeyle. "Sakın beni suçlamaya kalkma. Hışım la çıkıp gitmeseydin nerede olduğumu bilirdin."

"Hava almaya ihtiyacım vardı, Ainsley. Bu bir suç mu?"

"Hayır," dedi, "ama cinayet öyle."

Sesindeki tehdit imasını duyunca yutkundum. "Kavga etmek istemiyorum. Şu anda yapmamız gereken şey bu değil," diye mırıldandım. "Seni seviyorum. Onlara karşı biz, değil mi?"

Onu kucaklamak için kendime çektiğimde cevap vermedi ya da karşı koymadı ama kucaklamaya karşılık da vermedi. "Yine de gitmeliyim."

"Gitmek mi? Nereye?" Geri adım attım.

"Glennon'a bakmam gerekiyor. Bana ihtiyacı var."

Yutkundum, korkunun tekrar üzerime çullandığını hissettim. "Neden sana ihtiyacı var?"

Düşüncelere dalmış bir halde başını ileri geri salladı. "Sana söylersem, bildiğini Seth'e söyleyemezsin. Henüz değil."

"Neyi biliyorsun?" Kelimeleri zar zor söyleyebildim. "Onu terk ediyor."

Bu ifade bana bir ton tuğla gibi çarptı. "Affedersiniz?"

"Glennon Seth'ten ayrılıyor. Annesinin evine taşınıyor."

"Neden? Ne oldu? Ne zamandır tanıyorsun?"

"Eve gelmeden bir saniye önce öğrendim ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aramana cevap vermek için telefonu kapattım ama ona en kısa zamanda geleceğimi söyledim. Zor bir durumda. Ne zaman döneceğimden emin değilim. Muhtemelen geç." Kapıya doğru geri dönüyordu. *Bir haftamız vardı. Bana bir hafta söz vermişti.* "Akşam için çocuklarla iyi misin?"

"Bekle, Ainsley. Bekle." Koluna uzandım ve istediğimden daha sert bir şekilde tuttum. Bana ters ters bakarak döndü.

"Ne? Gitmem gerek. Beni bekliyor." Kolunu tuttuğum yerden çekti.

"Konuşmamız gereken bir şey var. Sana söylemem gereken bir şey."

"Tamam," dedi ve beklerken kalçasını yana doğru eğdi.

"Oturabilir misin?"

"Beni korkutuyorsun..." Kendini kanepeye doğru bıraktı ve yere uzandı.
"Ne oldu?"

"I..." Başımı ellerimin arasına alarak yanına oturdum. "*Siktir.*" Bırakın yüksek sesle söylemeyi, bu kelimeleri düşünmek bile canımı yakıyordu.

"Ben bir aptalım. Lanet olası bir aptalım."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu ve elinin omzumu sıyırdığını hissettim. Sıcak gözyaşları gözlerimi doldururken başımı sallayarak onu ittim. Onun tesellisini hak etmiyordum.

"Benden nefret edeceksin."

"Senden asla nefret edemem..." diye fısıldadı. "Seni seviyorum, Peter. Söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Umarım bunu kastetmişsindir, ama kastettiğini sanmıyorum." "Tükür onu-"

"Seni aldatıyordum," dedim, başımı ellerimden kaldırırken yüzümü buruşturarak. "Seth ile."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

AINSLEY

I Bir milyon yıl geçse de söylemesini beklemediğim yedi kelimeyi söylerken kocama baktım. Kelimeler üzerimden akıp gitti. kalp atışı gibi kulağıma girip çıkıyordu. Onları tekrar tekrar duydum.

*Seni aldatıyordum. Seth
ile.*

*Seni aldatıyordum. Seth
ile.*

*Seni aldatıyordum. Seth
ile.*

Konuşamadım. Ayağa kalktım, bir elim karnımda, diğeri göğsümde ondan uzaklaştım. Sanki göbeğime tekme yemiş gibi hissediyordum.

"Ainsley, ben-"

Dönüp ona baktım ve cümlesini kısa kestim. "*Seth* Seth mi? Glennon'ın kocası mı? En iyi arkadaşımın kocası mı? Ciddi misin sen? Ciddi olamazsın... Bu bir şaka mı?"

Ben soruları sıralarken yüzünü buruşturdu ve başını öne eğdi. "Çok özür dilerim."

"Glennon biliyor mu?"

"Daha yeni öğrendi."

"Demek bu yüzden..." Odanın içinde etrafıma bakındım. Sanki uyandığım dünya artık yokmuş gibiydi. Sanki kaldırılmış ve bildiğimi sandığım hiçbir şeyin doğru olmadığı yeni bir dünyaya bırakılmıştım. "Bunu bana nasıl yapabildin? Yani, sen... Bana açılıyor musun?"

Şimdi mi? Bu nedir, Peter? Senin eşcinsel olduğunu nasıl bilemem? *Eşcinsel misin?*" Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "*Seth?*" Nefesimi tutamadım.

"Ben eşcinsel değilim," dedi neredeyse savunmaya geçercesine. "Ben... şey, sanırım biseksüelim. Seth şimdiye kadar birlikte olduğum tek erkek. Her zaman... ilgiliydim, sanırım, ama Seth... bilmiyorum. Onunla farklıydı. O farklıydı."

"Bu nasıl olabilir?" Yere dizlerimin üzerine çöktüm, sorular içimden akıp gidiyordu. "Beni terk mi ediyorsun? Benden boşanmak mı istiyorsun? Onunla birlikte olmak istiyor musun? O seninle olmak istiyor mu? Bizi birbirimiz için mi terk ediyorsun?"

"Hayır," dedi ve tam önüme çöktü. Dizlerimin üzerinde duran ellerime uzandı ama ben onları geri çektim. "Hayır. Ainsley, bana bak." Ellerini yanaklarımın iki yanına koyarak beni nazıkçe göz göze gelmeye zorladı. "Seni terk etmiyorum. Seni seviyorum. Ailemizi seviyorum. Çocuklarımızı seviyorum. Seth ile sadece..." Derin bir nefes aldı. "Bu bir ilişki değil. Bir hataydı. Aptalca, aptalca bir hata."

"Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç ay önce, ilk kez. Ve o zamandan beri iki kez." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Berbat hissettim. Sana söylemek istedim... Bu beni yiyip bitiriyordu. Sonra sen başkalarıyla görüşmemizi önerdiğinde, belki senin için sorun olmaz diye düşündüm. Sonra Glennon öğrendi ve sana söylemem için bana söz verdirdi... Çok üzgünüm, Ainsley."

"Yani Glennon seni zorlamasaydı bana söylemeyecek miydin?"

"Yapardım!" diye ısrar etti ama açıkça yalan söylüyordu. "Sadece tüm bunların ortasında değil." Ağlarken yüzü buruştu, gözlerinden sessiz yaşlar süzülüyordu. Her ne kadar ona karşı öfke ve kızgınlık hissetsem de, bana gerçeği söyleme özgürlüğünü ona vermeliydim.

"Onunla birlikte olmak istemediğine emin misin? Onu sevmediğinden emin misin? Kendine karşı dürüst olmayı seçtiğin için senden asla nefret edemem. Kırıldım, beni yanlış anlama ama kim olduğunu saklamamı istemiyorum.

."

"Öyle değil," diye sözümü kesti ve ellerimi tuttu. "Bu benim kim olduğum değil. Ben senin kocanım. Seni hayattan daha çok seven adam."

"Seth Glennon'u senin için mi terk ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi başını tekrar öne eğerek. "Hiç sanmıyorum. Ona ciddi olamayacağımızı söyledim. Ona seni sevdiğimi söyledim."

Başımı yana eğdim, bana söylenenleri anlamaya çalışıyordum. "Çok yıkılmış olmalı..."

"Öyle ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil," dedi ve dikkatimi tekrar ona çekti.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Senin için endişeleniyor-"

"Ben iyiyim! Kendi evliliği için endişelenmesi gerekiyor..."

"Sence Glennon neden her zaman bizim işimize burnunu sokuyor, Ainsley? Evliliğimize? Sence neden her zaman sorunlarımızı çözmeye ve mükemmel olduğumuzdan emin olmaya çalışıyor?"

"Çünkü o benim en iyi arkadaşım."

Bana tepeden bakan bir bakış attı, öne doğru eğilerek yüzlerimizin sadece birkaç santim aralıklı olmasını sağladı. "Çünkü endişelenmesi gereken kendi evliliği yok."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seth gey, Ainsley. Yüzde yüz gey. Hayatı boyunca hiçbir kadınla yatmadı."

"Bu imkansız-"

"Öyle değil. Glennon'a sorun. Ona sorun, size gerçeği söyleyecektir."

"Ama... Anlamıyorum. Eğer durum böyleyse neden onunla evlensin ki? Neden şimdi onu terk etsin ki? Evlendiklerinde biliyor muydu? Eğer öyleyse..."

"Her zaman biliyordu. Bu yüzden çocukları yok, bu yüzden Seth sürekli iş seyahatlerinde. Seth'in ailesi dindar Katolikler. Eşcinselliğini açıkladığında, bir kadınla evlenmezse onu vasiyetten çıkarmakla, vakıf fonunu elinden almakla tehdit ettiler."

"Bu... korkunç," dedim, öfkemin dağıldığını hissederek. "Zavallı Seth... Ama anlamıyorum. Eğer durum buysa, Glennon neden bana söylemedi? Neden en başta bunu kabul etti?"

"Sanırım onlar sadece iyi arkadaşlar," dedi. "Glennon'ın diğer insanları çok fazla önemsediğini biliyorsunuz. Her zaman daha iyisi için ilk atlayan ve kendini feda eden o olur. Her zaman seninle ve çocuklarla ilgileniyor... Seth'in yardıma ihtiyacı vardı, o da en iyi arkadaşıydı ve ona yardım etti. Seth'in söylediğine göre, bu kadar basitmiş. Ayrıca Glennon'a da bakıldı. Anlaşmalarından yararlanan tek kişi o değil. Seth hastayken ona en iyi bakımı sağlayabildi. Ve o da

açıldığından beri kar amacı gütmeyen kuruluşunu finanse ediyor. Bu bir değiş tokuştu ve bunca yıldır bu işi yürütüyorlar."

Başımı salladım. Söyledikleri garip bir şekilde mantıklıydı ama yine de kendimi alternatif bir gerçeklikte gibi hissediyordum. Her şey büyük bir şakaymış gibi geliyordu. Sanki Glennon ve Seth her an mutfaktan fırlayacak ve benim ne kadar zor kandiğima güleceklerdi.

Bunu nasıl kaçırmışım? Onları birçok kez birlikte görmüştüm. Bu şekilde *birlikte* olmadıkları gerçeğini nasıl fark etmedim? Onları öpüşürken görmüştüm, değil mi? Geçmiş düşündüm, yanakta ve alında birkaç öpücük hatırladım. Daha fazlası yoktu. Yine de kim arkadaşlarının önünde öpüşür ki? Biraz özel olmak o kadar da tuhaf bir şey değildi.

Ama Glennon başka hiçbir konuda özel değildi.

"Yani, eğer onun eşcinsel olduğunu biliyorsa, sanırım anlamıyorum. Neden şimdi onu terk ediyor?"

"Senin yüzünden, Ainsley. Çünkü o seni incitti. Çünkü *ben* seni *incittim*. Asla affedemeyeceği bir şey varsa, o da birinin seni incitmesidir."

Telefonda söylediklerini düşündüm, bana yalan söylemek ya da beni incitmek istemediğini söylerken döktüğü gözyaşlarını hatırladım. Yapbozun her parçası yerine oturdukça farkındalık içimi kapladı. Yüzümü ellerimin arasına alıp kendimi toparlamaya çalışma sırası bana gelmişti.

"Aman Tanrım..." Nefes nefese fısıldadım. Hissettiklerime başka hiçbir ifade uymuyordu.

Peter koluma dokunarak, "Seni aldatırsam beni terk edeceğini söylemişsin," diye fısıldadı.

"Ben de öyle dedim," dedim ona, ellerimi başımın üzerinde sallayarak. "Bu hâlâ doğru mu? Beni terk etmek mi istiyorsun?"

"Sadece... zamana ihtiyacım var, Peter. Bunu bana şu anda soramazsın."

"Lütfen, Ainsley. Lütfen bunu yapma. Seni seviyorum." Başımı kaldırdım ve burnunun ucundan damlayan bir damla gözyaşını izledim. "Lütfen. İşte bu kadar. Bu bizim tamamen dürüst olduğumuz an. Tüm sırlarımızı ortaya dökeceğiz ve sonra yolumuza devam edeceğiz. Bunu yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Yapmak zorundayız. Seni kaybedemem."

Ayağa kalkmak için hareket ettim. "Yapamam, Peter. Bunu şu anda yapamam. Glennon'ı görmeye gitmem gerek. Onunla birlikte olmalıyım. Tüm bunlara bir anlam vermeliyim."

Elime uzandı. "Bekle." Kavrışığı sıkılaştı.

"Bırakın beni!" diye bağırdım ve tam o anda kapının çalındığını duyarak elimi ondan çektim.

Sese doğru bakarken ikimizin de gözleri büyüdü. Peter yanımdan geçip gitti, gözlerini sildi ve kapıyı açarken beni geride tutmak için elini kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Orada kimin durduğunu görene kadar etraftan dolaştım, memurların geri geldiğini görünce şaşırdım. Belki de Peter haklıydı... Illiana'nın gitmesiyle bize tekrar bakmaya başlayacaklar mıydı? Belki de hiç durmamışlardı.

"Siz Peter Green misiniz-" Memur Chad beni tanıyınca kısa bir süre durdu. "İyi akşamlar, Bayan Greenburg. Sizi kötü bir zamanda mı yakaladık?"

Burnumu çektim ve parmağımı gözlerimin altında gezdirdim. "Hayır, tabii ki değil. Memur beyler, bu benim kocam Peter," dedim, göğsümde bir korku yumağı oluşmuştu. "Lütfen, içeri gelin."

Eşikten geçtiler ama bu kez oturmalarını işaret ettiğimde oturmadılar. Bunun yerine Memur Chad önce Peter'a sonra da bana başıyla selam verdi ve konuşmaya başladı. "Hepinizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Uzun süre kalmayacağız. Buraya geldik çünkü korkarım bazı talihsiz haberlerimiz var..."

Omuzlarımı dikleştirdim ve başıma geleceklere karşı kendimi hazırladım. "Duymuş olabileceğiniz gibi, Illiana De Luca kayboldu."

"Duyduk, evet," diye onayladım o durakladığında. "Haberlerde vardı."

"Güzel. Pekâlâ, sana söyleyeceğim şey henüz kamuoyuna açıklanmadı. Henüz halka açıklanmadı ama açıklanmadan önce sizi uyarmak istedik." İçini çekti ve odaya baktı. "Çocuklarınız evde mi?"

"Öyleler ama odalarındalar. Onları getirmem gerekiyor mu?" Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. Onları bu işe bulaştırmak istemedim. Bizi tutuklayacaklar mıydı? Çocukların CPS'e gitmesi gerekecek miydi? Ellerimi belimin önünde birleştirdim.

"Hayır, burada olmamaları daha iyi. Size söylemek üzere olduğum şeyi duymalarına gerek yok. Bu... bu bizim vermekten hoşlandığımız türden bir haber değil."

"Korkarım anlamıyorum," dedim. Yanımdaki Peter sessiz kalıyordu, bunun için minnettardım. Memurlarla bir yakınlık kurduğumu söyleyebilirim. Bana biraz güveniyorlardı. Ne zaman konuşsalar benimle göz teması kuruyorlardı.

"Hanımefendi, bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Stefan De Luca'nın bir seri tecavüzcü olduğuna inanmak için sebeplerimiz var."

Keskin bir nefes aldım, geriye doğru adım attım, dizlerim neredeyse çöküyordu. "O-"

"Kamyonetinin içinde birkaç çift kadın iç çamaşırı ile dolu bir çanta bulduk. Kimliklerini tespit etmeye çalışıyoruz, ancak son birkaç yıldır çok sayıda kurbanda bulduğumuz bağlama izleriyle eşleşen bir ip de bulduk.

Etrafında küçük, metal halkalardan oluşan belirgin bir desen var... Her vakada kurbanın iç çamaşırı çıkarılmıştı. Bir süredir failin bunları topladığına inanıyorduk." "Toplamak..." Eğildim, ne olduğunu anlamaya çalışırken kendimi sabitlemeye çalıştım.

bize anlatıyorlardı.

"Bunu duymanın zor olduğunun farkındayım hanımefendi. Size söylüyoruz çünkü Memur De Luca'nın birlikte geçirdiğiniz süre boyunca uygunsuz bir şey yapmadığından emin olmak istedik. Onun bir polis memuru olduğunu biliyoruz, ancak lütfen bunun, onu bulduğumuzda yasaların elverdiği ölçüde kovuşturmayacağımız ya da suçlamalarınızı ciddiye almayacağımız anlamına geleceğini düşünmeyin. Randevunuzda size karşı nazik olduğunu söylediğinizi biliyorum, ancak herhangi bir nedenle yalan söylediyseniz, şimdi bize söylemenin tam zamanı. Bu bir hayat kurtarmak için fark anlamına gelebilir."

Başımı salladım.

"Hayır, o... o yapmadı. O... O... o mükemmel bir beyefendiydi."

Memurlar bakıştılar ve başlarını salladılar. Memur Andrews, "O zaman çok şanslı olduğunuzu söyleyebilirim, hanımefendi" dedi. Sesi nazikti ama ona bakmaya dayanamıyordum.

Hızla gözlerimi kırıştırdım, nefes alışım düzensizleşirken gözlerimi ovuşturdum. Bir elimi göğsümün üzerine koydum ve gözlerimi sıkarak odaklanmaya çalıştım.

"Peki ya Illiana? Ona... ona zarar verdi mi?" Onlara baktım.

Mümkün olsaydı, Memur Chad'in yüzü soruyu yanıtlamaya hazırlanırken daha da asıklaşırdı.

"*Biz inanıyoruz...*" Daha fazlasını söylemekte tereddüt ediyor gibiydi ve kısa bir süre için söylemeyeceğinden endişelendim. "Bayan De Luca'nın kocasının işlediği suçlara karıştığına inanıyoruz. Bunları planlayıp planlamadığından ya da gerçekleştirmesine yardım edip etmediğinden emin değiliz. Bayan De Luca'ya çantayı sorduğumuzda, çanta hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etti. Ama şimdi o da kayıp. Kaçıyor olabileceğinden çok endişeliyiz ama şu anda hiçbir şeyden emin olamıyoruz."

"Söylediğimiz gibi," diye ekledi Memur Andrews, "bu devam eden bir soruşturma ve bunların hepsi hassas bilgiler, bu yüzden size söylediklerimiz konusunda sağduyulu olmanızı rica ediyoruz. "

"Bunu bize neden anlatıyorsun ki? Bizim bunlarla ne ilgimiz var?" Peter sesini bularak sordu.

Memur Andrews cevap verdi. "Çünkü eşinizin De Luca'nın bir sonraki kurbanı olacağına inanıyoruz. Şu anda tamamen güvende olabilir, ancak sizi uyarmak istedik, eğer onlardan biri sizinle temasa geçerse, hemen bizi aramanızı istiyoruz. Onlarla konuşmayın, muhatap olmayın. Bizi arayın ya da acil bir tehlike altında olduğunuzu düşünüyorsanız, yani buraya tekrar gelirlirse 911'i arayın. Numaramız hala sizde var mı?"

Başımı salladım. "Evet, tabii ki."

"Güzel. Önümüzdeki birkaç gece boyunca bölgenizde devriye gezecek bir memurumuz olacak ama sizin de uyanık olmanız gerekiyor. De Lucas senin hakkında kapsamlı bir araştırma yaptı. Nerede çalıştığınızı, nerede yaşadığınızı biliyorlar... Keşfettiğimiz kadarıyla, onlar çok tehlikeli insanlar. Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

Konuşmadan tekrar başımı salladım.

"Bize sormak istediğiniz bir şey var mı? Bilmemiz gereken başka bir şey?"

Peter'in kolunun bana dolandığını hissettiğimde başımı salladım. Çenesini başımın üstüne koydu.

"Teşekkür ederim, memur beyler."

Adamlar önce onunla, sonra da benimle göz teması kurarak başlarını salladılar.

"Kendinize iyi bakın. Ve güvende olun." Bu sözlerle birlikte kendilerini dışarı attılar ve bize söylenenler aklımıza kazınırken bizi sessizlik içinde bıraktılar.

Peter bir süre sonra beni döndürdü ve gözlerimin içine baktı.

"Seninle bir şey mi denedi?" Kendimi onun elinden çektim. "Bana gerçeği söylemelisin."

"Hayır, Peter, tabii ki hayır. Sana söyledim."

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim," dedim ona.

"Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem." "Ben iyiydim. O bir şey yapmaya çalışmadı."

"Seni kaybedemem, Ainsley. Tanrım, ne yapardım bilmiyorum-"

"Yapmayacaksın," diye söz verdim. "Bu işte beraberiz, değil mi?"

"Birlikte," dedi beni göğsüne çekerek. "Sen ve ben."

Kalpplerimizin birlikte attığını hissederek ona daha sıkı sarıldım. "Ama artık bana yalan söyleyemezsin, Peter. Artık aramızda sır yok. Daha fazlasını kaldıramam. Evliliğimiz daha fazla ayakta kalamaz. İkimiz de kabul etmeliyiz."

"Artık sır yok," dedi. "Sana söz veriyorum. Artık sır yok, yalan yok. Eğer son birkaç günde yaşadıklarımızdan sonra hayatta kalabilirsek, her şeyden kurtulabiliriz."

Sözleri üzerine geri çekildim ve ona baktım.

"Emin misin?"

"Seni seviyorum, Ainsley. Her gün senin için savaşacağım. Gitmene izin vermeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"Yemin eder misin?" Tırnaklarımın etrafındaki deriyi çimdikleyerek sordum. "Birbirimizi her şey için affedebilir miyiz?"

"Eğer yaptığım şey için beni affedebilirsen, seni asla bırakmayacağım. Sen benimle olursan ben de seninle olurum." Dudaklarımdan öptü. "Daha önce olduğumuz insanlar olabiliriz. Bunu mu istiyorsun? Beni affedebilir misin? Bunu birlikte aşabilir miyiz?"

Aşağı baktım, tırnak etlerimi tekrar çimdikledim. Deriyi kırdığımda, kan birikmeye başlarken aşağıya baktım. Kırmızı noktanın büyümesini ve başparmağımın tırnağındaki yarıklara doğru yayılmasını izledim.

"Ainsley?" Peter söyledi ve adımı zaten bir kez söylediği izlenimine kapıldım. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. "Beni affedebilir misin?"

"Yapabilirim," dedim usulca, kanlı başparmağımı pantolonuma sürerken alt dudakımı çiğnedim. "Eğer beni affedebilirsen."

Yüzündeki gülümseme soldu. "Seni ne için affedeyim?"

"Sana söylemek üzere olduğum şey için..." Çenem titreyerek fısıldadım. Kelimeleri oluşturabileceğimden emin değildim.

"Ne oldu? Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Oturalım," dedim. "Stefan hakkında. Neden öldüğü hakkında. Bunu neden yapmak zorunda olduğum hakkında."

"Neden ne yapmak zorundaydın?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve burnumdan derin bir nefes aldım. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten işe yarayacağını düşünmemiştim. Başarabilir miyim bilmiyordum. Yani, bu bir rahatlama, değil mi? Bundan kurtulacağımızı bilmek. Gerçekten başardığımızı ve bizden şüphelenmediklerini bilmek. Büyük bir suçluluk ve endişe içinde yaşıyordum ve-"

"Sen neden bahsediyorsun, Ainsley? Mantıklı konuşmuyorsun... Yani, onu benim öldürdüğümü düşünmemeleri içimi rahatlattı ama yine de paçayı kurtardığımızı söyleyemem-"

"İşte bu, Peter. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye sordu, boğazından umutsuz, soluk soluğa bir iç çekiş çıkmasına izin vererek.

"Stefan'ı sen öldürmedin." Titreyen ellerimi sakinleştirerek derin bir nefes daha aldım. "Ben öldürdüm," dedim. Ve sonra ona her şeyi anlattım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

PETER

I Karıma baktım, kâbustan fırlamış gibi bir hikâye dinliyordum. Bu mümkün değildi ama yine de yalan söylemesi için bir neden yoktu. Kendini böyle bir canavar gibi göstermesi için bir neden yoktu. Nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Bu konuda.

Öfke mi? Tabii ki.

Gerçeği bildiğim için rahatlamış mıydım?

Emin değildim. Hayatta olduğu için rahatlama mı? Her şeyden önce.

"Bunu yapmak zorundaydım. Bizi düzeltmek zorundaydım. Bir çözüm bulmam gerekiyordu... Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bana borçlu olmana ihtiyacım vardı."

"Sana borçlu muyum?" Kaşlarımı çatmıştım. "Bu da ne demek şimdi?"

"İlişkilerini biliyordum. Hepsini, ya da ben öyle sanıyordum. Birileriyle yattığını biliyordum. Seth'le değil," diye ekledi, kalbimin dibe vurduğunu hissettiğimde. "Benden saklamayı başardığın tek kişi oydu. Ama diğerlerini biliyordum. Telefonundaki fotoğrafları görmüştüm. Onlarla buluşmak için evden çıktığında seni birkaç kez takip ettim."

"Anlamıyorum... Anlamıyorum."

"Sana çok kızgındım. Çok kızgındım. Sana iyi davranmıştım. Sana sadık kalmıştım. Sen bir şirket kurarken yanında durdum. Sana üç güzel çocuk, güzel bir ev vermiştim ve... yine de sana yetmiyordum."

"Sen benim için yeterliydin, *öylesin!*" Vücudumun titremeye başladığını hissederek ona söyledim. Daha kızgın mı yoksa korkmuş mu hissedeceğimi bilemiyordum. Ona artık sır saklamayacağıma dair yemin etmişim ve o da yalan söylediğini biliyordu. Öyleyse neden onu affetmem gerekiyordu? Beni affeden o olmalıydı...

"Kalbim kırılmıştı. Hissettiklerimin karşılığını sana ödetmek istedim. *Canının yanmasını* istedim. Benimle kalmaktan başka çaren kalmasın istedim. Evlendiğimizde seni asla bırakmayacağımı söylemiştim. Asla boşanmış bir kadın olmak istemedim. Ailelerimizin sahip olduğu şeyi istemedim."

"Ben de bunu istemiyorum..."

"Bu yüzden başkalarıyla görüşmeyi önerdiğimde bunu kasten yaptım. İşe yarayacağından emin değildim ama bir planım vardı. Eşleştiğim kişilere sorduğum ilk sorulardan biri ne iş yaptıklarıydı, çünkü neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Stefan'ın polis olması tesadüf değildi. İşle çok gurur duyuyordu ve ona hikâyemi anlattığımda beni ciddiye alacağını biliyordum. Randevumuzda ona evli olduğumu söyledim. Ona gerçek adımlı söyledim ama bu bir kazaymış gibi davrandım. Ona şunu söyledim..." Durakladı.

"Neyi?"

"Ona kontrolcü olduğunu söyledim. Bana birkaç kez vurduğunu söyledim."

"*Sen ne?*" Çığlık attım, öfke beni ele geçirirken koltuktan sıçradım. "Tanrı aşkına, Ainsley. Bunu neden yaptın ki? Sana elimi bile sürmedim."

"Biliyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "Biliyorum. Sadece... onun endişelenmesine ihtiyacım vardı. Ona seni terk etmeye çalıştığımı, insanlarla tanışmaya ve seninle evlenmeden önce kim olduğumu hatırlamaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Ona kötü bir şey yapmandan korktuğumu, ama bütün paranın sende olduğunu ve seninle kalmazsam çocukları alacağından endişelendiğimi söyledim."

"Ainsley..." Başımı salladım, ellerimi durmadan saçlarımda gezdirdim. Bütün bunlar nasıl mümkün olabilirdi? Bana ne anlatıyordu? "O bir polisti. Gelip beni tutuklayabilirdi."

"Ona söylememesi için yemin ettirdim. Ona bunu halledebileceğimi söyledim. Bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu söyledim. Korkunçtu, biliyorum. Ve en kötüsü de, ayrıldığımda bilerek ona geri mesaj atmadım çünkü gelip beni aramasını istedim. Benim için endişelenmesini istedim. Ve eve geldiğinde, sadece iyi olduğumdan emin olmak istedi. Bunu yapacağını bilmiyordum. Yani, yapacağını ummuştum. Çok korkacağını ve sopayı alacağını umdum... Beni koruyacağını umdum ama emin olamadım... Seni çok iyi tanıyorum ama hareketlerini her zaman tahmin edemiyorum. Ama yaptığında, tam olarak umduğum şeyi yaptığında, sana sahip olduğumu biliyordum. Bu sırrı biliyordum... Mezarımıza götüreceğimiz türden bir sırdı bu. Birlikte. Çünkü bu işte beraberiz."

Sesi üzgün olsa da yüzü taş kesildi. "Daha iyisi ya da daha kötüsü için. Çünkü artık tek seçeneğin beni öldürmek ya da sonsuza dek benimle kalmak. Artık sırrın benim, Peter. Sana sahibim."

Yutkundum, koltuktan kalktım ve ondan uzaklaştım. "Yani sana hiç zarar vermeyecek miydi?"

"İşte bu kadar. Polislerin ne dediğini duymadın mı? Eğer o bir tecavüzcüyse, o zaman gerçekten bana zarar verecekti. Beni kurtardın, Peter. Hayatımı kurtardın. Değil mi? Eğer korkunç bir şey yapacaksa..."

Başımı salladım, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken görüşüm bulanıklaştı. "Bunu yapmak zorunda değildin. Seni asla terk etmeyecektim."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Hayır, ama sen beni aldatmaya ve bana yalan söylemeye devam edecektin. Anlamıyor musun? Artık her şey düzeldi. Artık aramız düzeldi. Tüm sırlar masanın üzerinde."

Yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi geniş bir sırıtış attı. "Tekrar eskiden olduğumuz insanlar olabiliriz. Şu anda olduğumuz kişiye aşık olabiliriz. Bu bizim için yeni bir başlangıç. Birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimize söz vermiştin. Eski halimize dönmek için savaşılabileceğimize söz vermiştin. Artık yalan olmadığı sürece, ki yok. Sana her şeyi anlattım."

"Bunu geride bırakabilir miyim bilmiyorum, Ains..."

"Yapabilirsin," dedi basitçe. "Yapmak zorundasın. Yapmak *zorundayız*. Seni affettim, Peter. Seth için. Bütün o kadınlar için. Tüm yalanlar için. Bunun için de beni affedebilirsin. Bunu geride bırakabiliriz. Sana her şeyi anlatsam bile beni seveceğini söylemiştin. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı söylemiştin. Bu bizim tamamen dürüst olma anımız. Tüm sırları açığa çıkaracağız ve sonra ilerleyeceğiz. Sen de böyle demiştin."

"Evet, ama böyle bir şeyi hiç beklemiyordum... Bana birini öldürttün, Ainsley. Hepsi senin hastalıklı akıl oyunların için."

"Ben sana bir şey yaptırmadım. Sopayı sallayan sendin." "Çünkü bana onun-"

"Olan oldu," dedi ve sorunumuzun tozunu alırcasına elini havada gezdirdi. "Cinayet silahının nerede olduğunu bilen benim. Cesedin nerede olduğunu. O gece neler olduğunu polise anlatabilecek tek kişi benim. Peki kime inanacaklarını sanıyorsun? Kıskaç kocaya mı? Yoksa bir seri tecavüzcüyle çıkan ve hikayeyi anlatmak için yaşayan eşe mi?"

Uzandı, parmağını göğsümde gezdirdi, tırnağı gömleğimin içinden tenime battı. "Artık aramıza hiçbir şey giremez, bunu görmüyor musun? Tüm karanlığa rağmen birbirimizi sevebilirsek, her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bize bir hediye verdim. Günahlarımızı eşitledim. Seni seviyorum, Peter. Hiç vazgeçmedim. Öfken geçtiğinde, senin de bunu göreceğini biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum."

Parmak uçlarına bastı ve dudaklarımı öptü. Karşı koymadım ama ben de onu öpmedim. Ayrıldığımızda, rahatsız olmamış gibi göründü ve bir parmağını burnumun ucuna dokundurdu. "Artık sır yok. Sadece dürüstlük ve sevgi."

Kendini alçalttı, bana küçük bir gülümseme verdi ve uzaklaştı. Mutfaktaki parke üzerinde ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum. Sonra, daha önceki pek çok gecede olduğu gibi, sanki bu gece de farklı değilmiş gibi seslendi: "Glennon'a bakmam gerekiyor. Akşam yemeğini halledebilir misin?"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AINSLEY

ALTI AY SONRA

"G Lennon telefonda," diye seslendim Peter'a, başımı kapıdan dışarı eğerek. "O ve annesi Panama City'de. Annesi ve o Panama City'deler.

Hediyelik eşya dükkanından mavi ya da kırmızı bir gömlek istiyorsunuz."

Bahçede çalıştığı yerden başını kaldırdı. "Ona bana sürpriz yapmasını söyle."

"Yapabilirim," dedim ve kapıyı kapattım. "Bunu duydun mu?" Kıkırdadı. "Duydum. Işıltılı pembe bir gömlek geliyor." "Seth aşağı indi mi?"

"Yarın Salt Lake City'den döndükten sonra buraya gelecek."

"Sence nasıldır?" diye sordum. Onun için endişeleniyordum ama onu davet edecek kadar endişelenmiyordum. Henüz değil. Glennon'ın kendi ayakları üzerinde durmasını, bizi gitmek istediği yöne doğru yönlendirmesini istiyordum. Eskisi gibi arkadaş olabilecek miydik? Bilmiyordum. Artık ona güvenmiyordum. Ama zamanla her şeyin iyileşebileceğini öğreniyordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım o daha mutlu ama ailesinin bununla mücadele ettiğini biliyorum. Yine de işleri iyi gidiyor. Vegas'ta küçük bir dükkân satın aldılar. Güven fonunu kaybettiye ne olmuş yani? Artık ona ihtiyacı yok. İhtiyacı olan şey mutlu olmak. İkimiz de mutluyuz. Yine de samimi bir şeylere döndüğümüze sevindim... Onu özledim."

"Eminim öyledir ve seni tekrar gördüğü için mutlu olduğunu biliyorum," dedim. "Seni mutlu gördüğüme sevindim. Bu ne anlama geliyorsa artık."

"Sağ ol dostum. Seni seviyorum. Buradan çıkıp Peter'a sürpriz yapacağım bu sevimli pembe tişörtün parasını ödeyeceğim," dedi

gürültülü bir sesle

Gül.

Başımı sallayarak gülümsedim. "Tamam, bir hafta sonra görüşürüz. Seni seviyorum." Telefonu kapattım ve hazırladığım iki bardak limonatayı aldım. Yaz hızla geliyordu ve artık doksan derecenin altında bir gün bulmak nadirdi.

Son projemize başlamak için Stefan ve Illiana'nın ortadan kaybolmasıyla ilgili soruşturma sona erene kadar beklemiştik. İkisinin de yeri tespit edilememiş olsa da, haberlerde polisin ikisinin sınırı kuzeye ya da güneye geçmiş olabileceğine inandığı bildiriliyordu. Birkaç ay önce polis bölgede devriye gezmeyi bırakmış, bize özgürlüğümüzü ve huzurumuzu geri vermişti.

Peter ve ben daha iyiydik. Bu sefer gerçek danışmanlığı deniyorduk ve yardımcı oluyor gibiydi.

Tamamen dürüstlük.

Artık sır yok.

Bu bizim yeni felsefemizdi. Artık yalan yok, acıtsalar bile.

Evliliğimiz en hafif tabiriyle ilginç bir hal almıştı ama uzun soluklu bir ilişkimiz vardı ve benim de tek istediğim buydu. Ayrıca, seks olağanüstü hale gelmişti, genellikle birkaç çürük, ısırik izi ve bazen biraz kanla bitiyordu.

İkimiz de umursamıyor gibiydik.

Yaşadıklarımız ikimizin de içinde bir şeyleri uyandırmıştı. Artık vahşiydik, özgürdük ve birbirimize karşı daha önce hiç olmadığımız kadar açtık. Farklı şekilde ebeveynlik yapıyor, hayatı olduğu gibi kucaklıyorduk. Asla geri alamayacağım şeyler için endişelenmedim, bunun yerine hala sahip olduğum her şeyi dört gözle beklemeyi seçtim.

Hayatımı yaşamak istedim. Keşfetmek istiyordum. Ve tüm bunları Peter yanımdayken yapmak istiyordum.

"Buyurun," dedim ve verandanın kenarından aşağı atlamadan önce iki limonata bardağını da uzattım. Yere iner inmez benimkini geri aldım ve çim sandalyeye oturup bardağını içerken onu izledim. Ön bahçemizdeki yeni beton verandayı düzeltmek için kullandığı bahçe çapasının sapına kolunu dayayarak eğildi.

Çocuklar bugün ortadan kaybolmaktan çok mutlu oldular, özellikle de yeni projemize yer açmak için ön verandayı yıkmak için onlardan yardım istediğimizde.

Böylece ev bize kalmıştı ve yeni verandamızı tamamlamak için tam bir günümüz vardı. Yorulmak bilmeden çalışıyorduk ama öğleden sonra güneşi batmaya başladığında beton atılmış ve düzeltilmişti. Beton kuruduktan sonra geriye kalan tek şey, verandamızın kalan küçük bölümünden beton levhanın üzerine küçük bir merdiven seti inşa etmektir.

Peter'ın betonu dökmeye başladığı an, bu işten gerçekten sıyrılacağımızı anladığım an büyük bir rahatlama dalgası olmuştu. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi.

Birdenbire hiçbir şeyin önemi kalmadı. Bunu atlatmıştık.

Hayatta kalmıştık.

Peter bana doğru yürüdü, eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpücük uzun süre kaldı ve kendimi o anın içinde kaybetmeme neden oldu. Ayrıldığımızda bana sevgiyle gülümsedi ve bir elini saçlarımda gezdirdi, sonra yanımdaki çimlerin üzerine çöktü ve alnındaki teri sildi.

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Greenburg?"

"Harika görünüyor," dedim ona. "Cidden, mimar falan olduğunu düşünebilirsin."

Güldü. "Benim ekibimin yapabileceğinin yarısı kadar bile iyi değil ama planı görmelisiniz."

"Asmak zorunda kalacağız," diye takıldım.

"Yaptırdığım için çok mutluyum," dedi. "Yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum." Limonatamı yudumladım ve batmakta olan güneşe baktım. "Aynen."

Elime uzandı ve nazikçe sıktı. "Teşekkür ederim," dedi ve beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne için?" Yumuşak bir kahkaha ile sordum.

"Beni düzelttiğin için. Bizi düzelttiğin için. Yöntemlerine katılmıyor olabilirim ama işe yaradılar. Evliliğimizi düzelttin, Ainsley. Beni düzelttin. Beni daha iyi yaptın. Sen olmasaydın ben hâlâ dışarıda, kaybolmuş olurum. Bizim için her şeyi mahvediyor olurum."

"Ben bir şeyleri tamir ederim, tatlım. Ve sen de tamir etmeyi en sevdiğim şeysin." Dudaklarımı büzerek ona göz kırptım. Bardağını yere bıraktı, bana gülümsedi ve başını ters yöne sallayarak yanına oturmam için yalvardı.

Ayağa kalktığımda beni kucağına çekti, nefesi ağırlaşarak beni derinden öptü. Limonatam dökülürken teri üzerime bulaştı ama

İkimizin de umurunda değildi. Çimlerde yuvarlandık, öpüştük ve iki genç gibi keşfe çıktık.

Haklıydı, bizi
düzeltmişim. Ve sıfır
pişmanlığım vardı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PETER

A Güneş battıktan sonra Ainsley akşam yemeğinden önce ortalığı toplamak için içeri girdi.

Beton kurumuştı ama tam olarak sertleşmemiştir. Sabah merdivenleri inşa edecektim ve her şey bitmiş olacaktı. İçeride ona katılmadan önce garaja girdim ve aletleri kaldırdım.

Onları yerlerine koyarken gülümsememe engel olamadım. Karımın ön bahçede onunla sevişmeme izin vereceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama ben şanslı bir adamdım. Neredeyse her şeyi bir kenara attığıma inanamıyordum.

Söylediklerimde ciddiye aldım. Her kelimesinde. Ainsley beni kurtarmıştı. Bana tüm gerçekleri anlatmış, ruhunu bana açmıştı. En derin, en karanlık sırlarını. Birbirimiz hakkında her şeyi biliyorduk.

Neredeyse her şeyi. Ama asla bilemeyeceği bazı şeyler vardı. Bazı şeyler affedilemezdi. Yüksek sesle söylenemeyecek kadar korkunç.

Yarısı boş olan kullanılmamış beton torbasını köşeye bıraktım, etrafın temiz olduğundan emin olmak için arkamı kontrol ettim ve eğildim. Rafı yarım santim aşağı ittim, doğru olanı bulana kadar parmaklarımı tuğla duvar boyunca gezdirdim.

İlk gevşek tuğlaya bastım, sonra durdum ve üç kare yukarıya bastım. Örüntüyü dikkatle takip ettim ve son tuğlaya bastığımda duvar hafifçe aralandı. Parmaklarımı boşluktan içeri soktum, gizli kapıyı açtım ve karanlık odaya adım attım. Işığı açmadan önce kapıyı arkamdan kapattım.

Oda neredeyse bir sığınaktı, evin planını oluştururken titizlikle tasarladığım bir şeydi. Tamamen sağlam ve

Hava koşullarına dayanıklı ve evin yan tarafına kolayca sığacak kadar inceydi; Ainsley de dahil olmak üzere hiç kimse orada olduğundan şüphelenmiyordu.

Bir gece önce temizlendiği için kurumuş olan nemli betonun üzerinde yürüdüm. Dondurucuya doğru ilerlerken kapağın kenarında gözden kaçırdığım bir kan lekesini fark ettim.

Dondurucunun yanındaki metal masadan spreycamaşır suyu şişesini aldım ve iyice temizlemek için bir kağıt havlu kullanarak üzerine sıktım. Kimsenin göreceğinden değil ama temiz bir alana sahip olmayı seviyordum. Bu benim için önemliydi. Dondurucuyu açtım, en altta duran ve beni bekleyen inci bileziği çıkardım.

Odanın uzak köşesine doğru yürürken incileri parmaklarımın arasında gezdirdim. Loş ışıklıydı, neredeyse fark edilmiyordu ama en değerli eşyam oradaydı. Duvardaki gömme çekmeceyi çıkardım, on yedi yıl önce aldığım siyah spor çantasının sığacağı büyüklükteydi. Onu son gördüğümünden bu yana altı ay geçmişti ve tenim naylona tekrar dokunmak için adeta kaşınıyordu.

Sadece bir kez, polis bize Stefan De Luca'nın kamyonunda ne bulduklarını söyledikten sonra, benimkinin hala orada olup olmadığını kontrol ettim. Ve oradaydı. O polisin aynı çantayı ya da ipi nasıl ele geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benim çantam hâlâ yerinde duruyordu.

Belki de taklitçiydi.

Ne de olsa işlediğim suçlarla ilgili tüm dava bilgilerine sahipti. Beni yakalamak için yeterli değildi elbette. Her zaman çok dikkatli olmuşumdur. Aşırı düşünen biri idim. Her seçeneği tarttım, harekete geçmeden önce her senaryonun varyasyonlarını oynadım. Asla arkamda DNA bırakmadım, asla benzer kadınları seçmedim, her kurbanı öldürmedim ve asla bir model ya da zaman çizelgesi izlemedim. Havaya girdiğimde olmasına izin verdim, ama her şeye hazırlıklıydım.

Gerçekte kim olduğumu bilen tek kişi Seth'ti. Ve onun sessizliğini, istediği şekilde, onu yatağının kenarına doğru eğerek satın almıştım. Eğer Glennon o gün bizi yakalamasaydı, eminim ki devam etmek zorunda kalacaktı. Sanırım umursadığımdan değil. Seth iyi sevişiyordu. Ama ben kadınları tercih ederdim.

Sonra.

O zamanlar kadınları çok tercih ederdim. Şimdi sadece karımı tercih ediyorum.

İnci bileziği parmaklarımın etrafında döndürdüm. Illiana De Luca'nın iç

amaşıırını almamıştım çünkü ona tecavüz etmemiştim. Ondan bunun için çok nefret ediyordum.

Gizli alanıma girmesinden nefret ediyordum.

Yıllar boyunca buraya sadece en özel kadınları getirmiştım; biraz daha fazla eğlenmek istediklerimi. Bu odada ölen toplam on beş kişi vardı. Ormanımıza gömdüğüm on beş güzel ceset. Eğer Ainsley izin verseydi, Stefan da onlara katılacaktı. Ama o buna karşı çıktı. Bunun çok riskli olduğunu düşünüyordu ve ben de ona neden olmadığını asla anlatamadım.

Illiana'nın Stefan'la birlikte gömülmesi, tam da o anda başlarının birkaç metre üzerine beton dökülmesi çok yerindeydi. Yapmak istediğim tek şey onun hayatına son vermektir ve verdim de. Ama yine de bir hatıra istiyordum. Illiana'nın bileziği onu hatırlamak için mükemmel bir yoldu. Şimdi ona dokunduğumda, cesedini dondurucuya atıp sorunlarımızı sonsuza dek bitirirken bileğinden çıkardığımı hatırladım. O gece Ainsley yatana kadar beklemiş, sonra da karım hiçbir şeyden şüphelenmeden cesedini bagajımdan dondurucuya taşımıştım.

Kafamı dağıtmak için arabayla gezmeye çıktığımı söylediğimde bana inanmıştı. Ve eğer polis sorarsa, Mallory ve Gina'nın gecenin yarısında geçirdiğim zamanı açıklayabileceklerini biliyordum. Gerçek şu ki, Mallory'yi görmeye gitmişim çünkü o gece içimde bir dürtü vardı. Açıklığa ihtiyacım vardı ve bir hayatı sona erdirirken en açık zihne sahip olan bendim. Eğer Gina orada olmasaydı, özel çantama koyduğum Mallory'nin iç çamaşırları olabilirdi. Ne eğlenceli olurdu.

Onun yerine Illiana'nın peşine düştüm, bu da sonunda daha iyi sonuç verdi. Gina benimle mantıklı bir şekilde konuştu. Meseleleri kendi ellerime almam gerektiğini söyledi ve ben de öyle yaptım. Bir gecede endişelerimizi çözmüş, Illiana'nın sorun olmadığından emin olmuş ve dürtülerimi tatmin etmişim. Benim sayemde Stefan karımı asla incitemeyecekti. Benim sayemde Illiana bizi bir daha rahatsız etmeyecekti. Karım sayesinde, bu çantaya koyduğum son eşya olacaktı.

İşim bitmişti.

Değişmiş bir adam.

Belki. Muhtemelen.

Fermuara uzandım, çantayı aceleyle açtım, Ainsley neden bu kadar uzun sürdüğünü görmek için dışarı çıkmadan önce onu geri sokmaya hazırdım. Çantayı açtığımda donup kaldım.

Hayır.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Hayır.

HayırHayırHayırHayırHayırHayırHayır.

Midem düğümlendi. Çanta neredeyse boştu. İç çamaşırı yoktu. İp yoktu. Sadece üzerinde bant ve imzası olan tek bir beyaz zarf vardı.

Polise tuzak kurmuştu.

Başından beri biliyordu.

Ellerim titreyerek zarfı çantadan çıkardım ve yırtarak açtım, içindeki notun düşmesine izin verdim. Okurken boğazımda kusmuğun yükseldiğini hissettim.

***Üzgünüm,
tatlım. Kural
kuraldır. Artık
sır yok.***

ARANJMAN HOŞUNA GİTTİ Mİ?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün.

Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir? Senin

İnceleme, gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarına şans vermeye teşvik eden şey olabilir!

Yorum bırakmak için lütfen şu adresi ziyaret edin: mybook.to/arrangement

Goodreads'te *The Arrangement*'ı ne kadar sevdiğinizi herkese bildirin:

<http://bit.ly/383z5hb>

KIERSTEN MODGLIN'İN BİR SONRAKİ YAYININI KAÇIRMAYIN!

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

Posta listem için buradan kaydolun:

<http://eepurl.com/dhiRRv>

Metin uyarılarım için buradan kaydolun:

www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, muhteşem kocama ve güzel küçük kızıma, bu sadece bir hayalken bana inandığınız ve bunu gerçeğe dönüştürmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. İkinizi de hayattan daha çok seviyorum.

Arkadaşım Emerald O'Brien'a, en büyük amigo kızım, ses tahtam ve işler yolunda gitmediğinde sert sevgi gösteren kişi olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşlığın ve desteğin için çok minnettarım.

Son derece yetenekli editörüm Sarah West'e, hikâyeyi kaosun içinden görebildiği için teşekkür ederim. Ekibimde olduğun için sana sonsuza dek minnettarım.

My Brother's Editor'daki redaksiyon ekibine, kartal gözleriniz ve en inatçı yazım hatalarını tespit etme yeteneğiniz için teşekkür ederim. Sizinle çalıştığım için çok minnettarım!

Sadık okuyucularıma, bana inandığınız için teşekkür ederim. Her yayınlamamı kutladığınız, hangi yöne gitmeye karar verirsem vereyim beni takip ettiğiniz ve hikayelerimi benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Hayatımı size hikâyeler sunarak geçirdiğim için çok onurluyum. Desteğiniz benim için dünyalara bedel ve siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, size - bu kitabı okuyan kişiye. Sanatı desteklediğiniz ve okuyucu olduğunuz için teşekkür ederim. Umarım bu çılgın yolculuktan keyif almışsınızdır. Bu ister ilk Kiersten Modglin romanınız ister yirmi ikinci romanınız olsun, umarım umduğunuz her şey olmuştur ve hiçbir şey beklediğiniz gibi olmamıştır.

YAZAR HAKKINDA

Kiersten Modglin, ödüllü psikolojik gerilim romanlarının Amazon'da en çok satan 30 yazarı ve International Thriller Writers üyesidir. Kiersten, kocası, kızı ve iki Boston Terrier cinsi köpeği ile Nashville, Tennessee'de yaşamaktadır: Cedric ve Georgie. En çok öngörülemeyen gerilim romanlarıyla tanınmaktadır ve okurları ona 'Twist Kraliçesi' lakabını takmıştır. Bir Netflix bağımlısı, Shonda Rhimes süper hayranı, psikoloji fanatığı ve kapalı alan meraklısı olan Kiersten, burnunu bir kitaba sokarak geçirdiği yağmurlu günlerden hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:

<http://eepurl.com/b3cNFP>

Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan kaydolun:

www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

www.kierstenmodglinauthor.com

www.facebook.com/kierstenmodglinauthor

www.facebook.com/groups/kierstenstwistedreaders

www.twitter.com/kmodglinauthor

www.instagram.com/kierstenmodglinauthor

www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor

www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin

www.amazon.com/author/kierstenmodglin

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

[Bayan Abbott Olmak](#)

[Liste](#)

[Jenna'yı Oynayan Eksik](#)

[Parça](#)

[Daha İyi Bir Seçimden](#)

[Sonra Başlangıç](#)

[İyi Komşular Şanslı](#)

[Olanlar](#)

[Evet Dedim](#)

[Kayınvalide Rüya İş](#)

[Yalancının Karısı](#)

[Kocamın Sırrı](#)

[Mükemmel Kaçamak](#)

KARMAŞALAR SERİSİ

[Temizlikçi \(The Messes, #1\)](#)

[Şifacı \(The Messes, #2\)](#)

[Yalancı \(The Messes, #3\)](#)

[Tutsak \(The Messes, #4\)](#)

NOVELLALAR

[Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı](#)

[Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı](#)

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

[Dadının Sırrı](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.